

സഹദയ

സഹദയ മന്ദിരം.

“വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഒരു ശില്പശാലയും,
വിവേകത്തിന്റെ ഒരു കലവറയും ആകുന്നു
ഗ്രന്ഥശാല.”— ബി. ചക്രവർത്തി.

1943.

പനികൾ!

ഇനം ഏതായാലും

അപകടവും പണച്ചെലവും തീരെ കുറയും.

മെറ്റാലർജിസ്റ്റ്, മലേറിയ, ന്യൂമോണിയ എന്നീ വേദകളിലും അല്ലാതെയും അറിയപ്പെടുന്ന സകല വിധ ജ്വരവികാരങ്ങളിലും ആയുർവേദത്തിന്റെ കഴിവുകൾ വിജയകരങ്ങളാണെന്ന്—അതെ, ലോകം ഇന്നറിയുന്ന മെറ്റാലർജിസ്റ്റ് ചികിത്സാസമ്പ്രദായങ്ങളെക്കാളും ആയുർവേദത്തിന്റെ നിരവധി കഴിവുകൾ തികച്ചും വിജയകരങ്ങളാണെന്ന്—ശാസ്ത്രയുക്തവേദങ്ങൾ ധീരധീരർ തെളിയിക്കുന്നു.

അപകടവും പണച്ചെലവും കുറയും.

ഇവിടെ

ഏതൊരു പ്രതിഫലവും കൂടാതെ എല്ലാ രോഗികളേയും അവധാനപൂർവ്വം പരിശോധിച്ചും, രോഗവിവരങ്ങൾ ആഴ്ന്നുനോക്കിയിട്ടും ഗാഢമായി ചിന്തിച്ചും ലഘുതരവും ഫലപ്രദവും ആയ ചികിത്സ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. പാവങ്ങളായ രോഗികൾക്കുവേണ്ടി കഴിവുള്ളതെല്ലാം ഔഷധങ്ങൾ സംഭരിച്ചു വില കൂടാതെ കൊടുക്കുന്നുണ്ട്.

നിങ്ങളും വിവരം അറിയിക്കുക.

തീർച്ചയായും അപകടവും പണച്ചെലവും തീരെ

കുറയും, നിശ്ചയം.

ബാഹദേശ്വരം S. S. A. V. ഫാർമസി
കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി

“സഹൃദയ”

വായനശാലയുടെ വാർഷിക ഗ്രന്ഥം.

1943

സഹൃദയസമക്ഷം

അതിയായ സന്തോഷത്തോടുകൂടിയാണ്, സഹൃദയസമക്ഷം, ഈ വാർഷികഗ്രന്ഥം ഞങ്ങൾ കാവൽ വയ്ക്കുന്നത്. ഞങ്ങൾ, ആദ്യമായി പുറപ്പെടുവിടുന്ന ഒരു വിശേഷാൽ പ്രസിദ്ധീകരണമാണ് ഇത്. ഇനി എല്ലാ കൊല്ലങ്ങളിലും ഈ പ്രസിദ്ധീകരണം തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കണമെന്ന് ഞങ്ങൾ ദൃഢമുണ്ട്.

സഹൃദയസ്തൂ വെറും ഏഴുവയസ്സേ ആയിട്ടുള്ളൂ. ഇതിനിടയ്ക്ക് വളരെയൊക്കെ സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞുവെന്നുള്ള അഹംഭാവം ഞങ്ങൾക്കില്ല. എന്നാൽ ഭാഭിമാനത്തോടുകൂടി മുണ്ടിക്കാണിക്കാവുന്ന മനോഹരമായ ഒരു മന്ദിരം ഞങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നതു മറച്ചുവയ്ക്കുന്നമില്ല. ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ രക്ഷാധികാരിയായ റൈറ്റ് റവ. മോർസിങ്ങേഴ്സ് ജേക്കബ് കല്ലാസ്സൽ അവർകൾ ദിനത്തിന്റെ നിർമ്മാണത്തിനായി, ഗണ്യമായ ഒരു തുക സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഉദാരമായ ഹാർജവനകൾ ചെയ്യുന്നതാണ് സഹൃദയരായ ഇവിത്തെ പൊതുജനങ്ങളും സന്നദ്ധരായിരുന്നു. ഈ ദ്വാരാൽപ്പാടനത്തിന്റെ ഒരു സ്തംഭംകൊണ്ടിയാണ് ഈ പ്രസിദ്ധീകരണം.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ, വായനശാലാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രാമുഖ്യം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. വായനശാലാപ്രസ്ഥാനത്തിന് ഖറോഡാ, പഞ്ചാബ്, അസ്സാം, മദ്രാസ്, ഗോവാ എന്നിവിടങ്ങളിലെപ്പോലെയുള്ള പ്രതിഭാകരരുടെ കേരളത്തിൽ ഇനിയും ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്തതു ശോചനീയമാണ്. ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനായി മാത്രം ഒരു സിദ്ധിക അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. അതിനുമുമ്പാകെ ഒരു കേരളഗ്രന്ഥാലയസംഘടന ഉണ്ടാകേണ്ടതു ആവശ്യമാണ്. അതിലേക്കു ഇപ്പോൾ ന

ടക്കുന്ന ശ്രമങ്ങൾ വളരെ വേഗത്തിൽ! വിജയത്തിലേക്കു എന്ന് ഞങ്ങളുടെ അഭ്യർത്ഥന.

ഇങ്ങനെയൊരു പ്രസിദ്ധീകരണം വേണമെന്ന് ഞങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചത് ഡിസംബർ 1-ാം നമ്പരോടുകൂടിയാണ്. ലേഖനങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുവാനും അച്ചടിക്കുവാനും എല്ലാംകൂടി ഒരുമാസം തന്നെ ലഭിച്ചില്ല. വളരെ ഭൂതഗതിയിൽ കാര്യങ്ങൾ ശരിപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരുന്നതിനാൽ ഇതിന്റെ ആകൃതി, ഉദ്ദേശ്യപോലെ നന്നാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ കേരളത്തിലെ കേളികേട്ട സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ രൂപികാവിഭാസങ്ങൾകൊണ്ട് ഇതിന്റെ പ്രകൃതി ആകാം ഹൃദ്യമാംവിധം സുന്ദരമായിട്ടുണ്ടെന്ന്, ഞങ്ങൾക്ക് അഭിമാനിക്കാൻ കഴിയും. ഞങ്ങളുടെ ഈ ഉദ്യമം വിജയപ്രദമാക്കാൻ സഹൃദയതപത്തോടെ സഹായിച്ച മാനുലേഖകന്മാർക്കും ലേഖികകൾക്കും സഹൃദയയുടെ നമോവാകും. വളരെ കുറഞ്ഞസമയംകൊണ്ട് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആകൃതി ഇത്രയും മനോഹരമാക്കിയ ‘ദീപിക’ പ്രവർത്തകരും ഞങ്ങളുടെ കൃതജ്ഞതയെ അർഹിക്കുന്നു.

ഇപ്രാവശ്യത്തേതുപോലെ, കേരളത്തിലെ സഹൃദയന്മാരുടെ സഹകരണവും ആശിസ്സും മേലിലും ഉണ്ടാകണമെന്ന് ‘സഹൃദയ’ സാദരം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. വായനക്കാർക്കെല്ലാം നവവത്സരമംഗളം നേണുകൊണ്ട്,

‘സഹൃദയ’മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിക്കുവേണ്ടി
പ്രസാധകന്മാർ.

കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി,
ഡിസംബർ 26-1943.

ഒരു ഗാനം

(ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.)

പാതിരപ്പൂവും ചിരിച്ചുതുളു—
‘മാതിര’ക്കാലമരികിലെത്തി;
സമ്പിച്ചിനെക്കൊന്നിപ്പുറമുടി
മുമ്പിൽ നിലാവീനെയും നടത്തി;
നേരിയ മഞ്ഞിനാൽ മേലിട്ടുന
സാരിതൻ തുവലുമൊന്നുനീങ്ങി;
പൂവിൻറാമണം പൂക്കിയെത്തും
രാവിന്നുപോവാൻ മടിതടുങ്ങി;
മേലുറക്കാരകുപ്പുകുളോടേ
നാലുപുറത്തും മിടഞ്ഞിറങ്ങി,
മെച്ചമായ് വാനം ചുമന്നമന്നം
പിച്ചുകവളിക്കുകിൽ വിളങ്ങി.
ഈവിധമെല്ലാം പ്രകൃതി, ദീവ്യ-
ശ്രീവിലാസങ്ങളെ കാട്ടിയാലും,
‘അതിര’ദിവ്യസ്തരണയുമായ്
വാതിൽക്കുളോളം വന്നെത്തിയാലും
കേവലമെങ്ങുമനക്കുമില്ല!
കേരളമൊന്നുമറിവതില്ല!

മലനാടുജീവിതമത്രമാത്ര
മലസമായ്, ശുദ്ധമായ് തീർന്നുവല്ലോ!
മതിമലരിട്ടു കാട്ടുമാവേ!
മതിമണം തേച്ചു കൊച്ചുകാരോ!

വെറുതയാണൊക്കെയു, മന്ദരംഗം
ചിറകൊടിഞ്ഞീടിന ദീനഭംഗം,
അതു പൊടിപ്പറ്റിക്കിടക്കുകല്ലീ?
അതു പിടയ്ക്കാനാമരക്കുമല്ലീ?

ലളിതവിദ്യപ്പുതകൾക്കുതുലു—
മൊളിയൊടുനീന്തും വനിതമാരാൽ,

അകലുഷമാറിനും, നീരാഴിക്കു—
മകമിന്നൊരേടം തുടിക്കുന്നീല-

നവനവമായൊഴുമാശയാലേ
നന്ദമാനസവും തുടിച്ചിടാതായ്!

മലനാടുസൗഭാഗത്തിന്റെ ചുണ്ടിൽ
പ്പലകാലം രത്തിക്കളിച്ച ഗാനം,
മലനാടുജീവിതച്ചെങ്കുമലിൽ
പ്പലനാൾ മുക്കുന്ന മധുരനന്ദം,

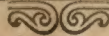
എവിടെയാണിപ്പോളെവിടെയാണെ—
ന്നവിരതം വെമ്പുന്നിതെന്റെ ചിത്തം!

പരതന്ത്രരുടെ ചങ്ങലയിൽ
ച്ചരണം കുടങ്ങിയ രാജ്യമുണ്ടോ,

നിറവെഴുമാന്മയീ സമ്പത്തിന്റെ
നിരപ്പാമൊത്തുവമാസപദീപ്പൂ?

വായനശാലകൾ.

(മഹാകവി പള്ളത്തോൾ)

കമനീയമായ പ്രകൃതിസുന്ദര്യം കളിയാടുന്ന കാഞ്ഞിരപ്പള്ളിയിലെ—കൃഷിദേവതയും വ്യവസായലക്ഷ്മിയും കൈകോർത്തുപിടിച്ച വിലാസസഞ്ചാരംചെയ്യുന്ന കാഞ്ഞിരപ്പള്ളിയിലെ—സഹൃദയ വായനശാല സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ, എന്നിങ്ങ് ഒരസാധാരണമായ സന്തോഷം അനുഭവപ്പെട്ടു. ഹൃദയംഗമങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങളാലും ഹൃദയശാലികളായ അംഗങ്ങളാലും ഈ വായനശാലയുടെ ‘സഹൃദയ’ എന്ന നാമധേയം സർവ്വമാം അനപത്നമത്രെ. കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി ഒരു കാട്ടുപ്രഭാതമാണെന്നാണ് പണ്ടു്ഞാൻ ധരിച്ചിരുന്നത്. അതു് ആപാദവൃദ്ധം തെറ്റിപ്പോയി. അവിടെ സന്നിഹിതനായപ്പോൾ സ്വർഗ്ഗത്തോടു പട്ടെരെ അടുത്തെത്തിയിരിക്കുന്നതായി എന്നിങ്ങ് തോന്നി. ഒരു കവിയൊ ചിത്രകാരനൊ അഥവാ കാണേണ്ട ഒരു സ്ഥലമാണു്, കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി. ആ ദേശം കണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ വാല്മീകി തന്നെയും അഭിമാനം കൊള്ളുമായിരുന്നു. അവിടെ സാഹിത്യകാരന്മാർ ഉണ്ടാകുന്നത് അതിശയമല്ല.

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ, വായനശാലകൾ ചായക്കടകൾപോലെ പെരുകിവരുന്നു. ഇന്നത്തെ പാഴ്ക്കടിലിൽ നാളെ ഒരു ചായക്കട കാണാം. അതുകണ്ടാൽതന്നെ ആരോഗ്യത്തിനു കേടുപരം. പക്ഷെ പേടിക്കുന്നില്ല. എടുപത്തുദിവസംകൊണ്ടു് അതു് നശിച്ചുകൊള്ളും; ഉള്ളതെല്ലാം ചില മിടിക്കന്മാരുടെ ഉള്ളിലാകും. നമ്മുടെ വായനശാലകളുടെ ആയുസ്സും ഏഴെട്ടുദിവസം മാത്രമാണു്. പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം ചില മിടിക്കന്മാർ കേ്ച്ചുകളയും. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ചില മഹാനാഭാവന്മാരുടെ പേരിനോടു് സംഘടിപ്പിച്ചു്—ഉള്ളൂർ വിലാസമെന്ന പേരിലൊമറ്റൊ—വായനശാലകൾ സ്ഥാപിക്കാറുണ്ടു്. അതിന്റെശേഷം തെണ്ടൽ തുടങ്ങും. ഒരു പുതിയ വായനശാല തുടങ്ങിയെന്നു കേട്ടാൽ എന്റെ വയറിൽ തീ കോരിയിട്ടതുപോലെ തോന്നും. പുസ്തകങ്ങളുടെ പ്രതികൾ സാജന്യമായി കിട്ടണമെന്ന കാണിച്ചുള്ള കത്തുകൾ വരുകയായി. ഞാൻ കുറെ പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയെന്നുള്ളതു് ശരിയാണു്; ചില വിഷികൾ അവ വായിക്കാറുണ്ടു്. അവയൊക്കെ സാജന്യമായി നൽകാൻ, ഞാനൊരു കാഞ്ഞിരപ്പള്ളിക്കാരനാണോ? ഇക്കൂട്ടർ ഒന്നു ധരിക്കണം; പള്ളത്തോളിന്റെ മടിശീല അയാളെക്കാൾ മെലിഞ്ഞതാണെന്നു്.

സ്വന്തം എത്ര അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു യൂറോപ്യൻ, ഒരു വായനശാലയ്ക്കു് 67000 പവൻ സംഭാവന ചെയ്യുകയുണ്ടായി. അൻഡ് കാണുന്നിദാനംചെയ്തു സ്വത്തുകൾകൊണ്ടു രണ്ടായിരം വായനശാലകളാണു് നടത്തുന്നത്. മോട്ടോർ രാജനായ ഹെൻറിഫോർഡും വമ്പിച്ച തുകകൾ വായനശാലകൾക്കു സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇവിടെയാകട്ടെ, ചെറുവായ വരിസംഖ്യപോലും നൽകുവാനാളുകൾ ഇല്ല. ഭാരതത്തിൽ കാണുന്നിദാനം ഫോർഡുമാരും ഇല്ലെങ്കിലും ലക്ഷ്മീദേവി അവരെ തീർത്തുപേക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. പക്ഷെ ഒരു വായനശാലയ്ക്കുവേണ്ടി 10 ക. ചോദിച്ചുപോയാൽ അവർ മുഖം തിരിച്ചുകളയും. വൈസ്രോയി വടക്കേഇൻഡ്യയിൽ ഒരു സ്ഥലം സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ, അവിടത്തെ ഒരു കോടീശ്വരൻ അദ്ദേഹത്തെ സൽക്കരിച്ചുകഥ രസകരമാണു്. വൈസ്രോയികൊടുക്കുന്ന ചായവെറും വിറകുകൊണ്ടു തിളപ്പിക്കുന്നതു മോശമാണെന്നു കോടീശ്വരനു തോന്നി! കുറൻസിനോട്ടുകൾ കത്തിച്ചു് അയാൾ ചായ ഉണ്ടാക്കി! അങ്ങനെ ലക്ഷ്മീതീയിലും പോയി!! ആ പള്ള, വായനശാലയ്ക്കായി അതിൽ ഒരൊറ്റ നോട്ടു തരുമോ? പണ്ടു്, നമ്മുടെ ധനികന്മാർക്കു് അന്നയെ വാങ്ങുന്നതിൽ വലിയ ഭ്രമമായിരുന്നു. ഇന്നു്, അതു് കാർഭ്രമായിമാറി. എന്നിങ്ങ് പലപ്പോഴും തോന്നാറുണ്ടു്, ഇങ്ങനെയൊരു കമ്പം ഗ്രന്ഥം ശേഖരിക്കുന്നതിൽ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എന്തു്.

പുസ്തകമില്ലാത്ത വീടു അത്ഭുതമായില്ലാത്ത ശരീരംപോലെയാണെന്നു സിസറോ പറയുന്നു. ഇതുതന്നെയാണു്, ഒരു ദേശത്തിന്റെയും സ്ഥിതി. ഒരു സ്ഥലത്തു് ഒരു വായനശാല സ്ഥാപിക്കുക എന്നു പറഞ്ഞാൽ, പൊതുജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഒരു വിളക്കു് കത്തിക്കുക എന്നാണു്, അർത്ഥം. ഗ്രന്ഥശാലകളുടെ കാര്യത്തിൽ ഖറോഡാ ഒരു മാതൃക രാജ്യമാണു്. അവിടെ സകാർവകയായിത്തന്നെ അനവധി ഗ്രന്ഥാലയങ്ങളുണ്ടു്. അവയിലൊരു ഭാഗം സഞ്ചരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥശാലകളുമാണു്. കേരളം എന്തുകൊണ്ടു് ഖറോഡായെ അനുകരിക്കുന്നില്ല?

യുദ്ധത്തിൽ ഏതുരാജ്യം നശിച്ചാലും തരക്കേടില്ല, അവിടത്തെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നശിക്കരുതെന്നാണു് എന്റെ പ്രാർത്ഥന.

തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിലെ ഒരു ഗ്രന്ഥ

പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിൽ വായനശാലപ്ര

ഉത്തമ ഭക്ഷണം

(മഹാകവി ഉള്ളൂർ)

ഉത്തമഭക്ഷണമേതെന്നു സദ്യരോ—
ടധ്യക്ഷൻചോദിച്ചു പണ്ടൊരിക്കൽ.

സദ്യയിൽകിട്ടുന്ന ഭക്ഷണത്തോടൊപ്പം
ഏകമല്ലൊന്നമെന്നേകനോതി

മാധുര്യമേറുന്ന പാൽപ്പായസംപോലെ
യാതൊന്നുമെങ്ങുമില്ലെന്നൊരുത്തൻ

മാദകമായുള്ള ശീമവീഞ്ഞല്ലാതെ—
യേതുമേരുമല്ലെന്നൊരുത്തൻ.

നാക്കിന്നുമെച്ചമായ് തേങ്ങാനന്നതൊക്കെയും
ശ്ലാഘ്യമായ് കല്പിക്കാമെന്നൊരുത്തൻ

ആരൂരസങ്ങളും ചേർന്നിട്ടമനത്തി—
ന്നേറീടും ശ്രേഷ്ഠതയെന്നൊരുത്തൻ.

കാലദേശോചിതമായിട്ടുമാഹാരം
പോലെമരൊന്നുമില്ലെന്നൊരുത്തൻ.

കുഴുത്തുള്ളനേരത്തുകിട്ടുന്നൊരോരന—
മുത്തമംഭക്ഷിക്കാനെന്നൊരുത്തൻ.

ഏതൊരുഭോജനം ജീണ്ണുമാംവേഗത്തിൽ;
സ്വാദതിന്നേറീടുമെന്നൊരുത്തൻ.

വൈദ്യൻവിധിക്കുന്നപഥ്യമാമാഹാരം—
മാദ്യന്തം പ്രീതിദമെന്നൊരുത്തൻ.

സ്നേഹിതന്മാരായ് മേളിച്ചുകേൾക്കു—
മാഹാരമാഹാരമെന്നൊരുത്തൻ.

മാതാവുനൽകിട്ടുമേതൊരുഭോജ്യവും
മാധുര്യസംപൂർണ്ണമെന്നൊരുത്തൻ.

പ്രാണാധിഭൂതിയാൽനൽകുന്നഭക്ഷ്യംതാൻ
ചേണുന്തേറ്റവുമെന്നൊരുത്തൻ

ഭേദകൾക്കുളിച്ചുവൃതമാമന്നംതാൻ
കേവലമുൽകൃഷ്ടമെന്നൊരുത്തൻ.

ഇങ്ങനെയോരോന്നുമേൽക്കുമേൽച്ചൊന്നവർ
തങ്ങളിൽത്തർക്കിച്ചുനിന്നനേരം,

ഭാതിനാനന്ധ്യക്ഷനിച്ചക്ഷംമിക്കു—
മേതാനുംഗ്രാഹ്യംശംഭവന്തത്രേ.

എങ്കിലുംപൂർണ്ണമല്ലൊന്നമെന്നെൻമതം,
തിങ്കളിൻകിരണോബിംബമാവു?

തന്നുടെദേഹത്തിൻസ്വേദത്താൽനേടണം;
തന്നത്തുമാമിയെത്തർപ്പിക്കേണം;

എന്നിട്ടുദീനക്കാരോഹരിനൽകണം;
വിന്നിട്ടമാത്രംതാൻഭക്ഷിക്കേണം;

ഭോഗാധികാരികളല്ലേതുംഭക്ഷ്യത്തിൻ
ഭോഗാവകാശികൾമാത്രംനമ്മൾ.

വിത്തേഴജേതാവാം വിഘ്നേനേനല്ലാതും;
മർദ്യനെയെത്തിണിടും രക്ഷസ്സല്ല;

ചാണുളവുളളൊരുതൻകുക്ഷിക്കെത്തിന്നു
മാനുഷൻധാന്യോദിസഞ്ചയിച്ചു

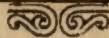
ജീവികാൻമാത്രമായ് ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുനാം
ജീവിതം ത്യാഗത്താൽ ധന്യമാകാം.

സ്വീയമാംബുചപനമപ്പോൾത്താൻവിണ്ണിലേ—
ചീയുഷയുഷമായ് നമ്മൾകാണം.

ശാലക്കാർ ഒരിക്കൽ ഏനെ ക്ഷണിച്ചു. അവിടെ 1500 ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന്, അവർ പറഞ്ഞു. അവയിൽ പതിനഞ്ചിന്റെ പേരുപോലും മുൻപു ഞാൻ കേട്ടിരുന്നില്ല. അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ അവയൊക്കെ പാഠ്യപുസ്തകമാകാനായി കൂട്ടതിയവയാണെന്നറിഞ്ഞു. “എമേർസൺ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്—അച്ചടിച്ച് ഒരുക്കൊല്ലമായ പുസ്തകങ്ങളെ വായിക്കാവൂ. പേരുകേൾക്കാത്ത പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കരുത്” എന്ന്. വിലപിടിച്ച മനുഷ്യയുസ്സു നികു

ഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ളതാണോ? നല്ലനല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ധാരാളം ശേഖരിക്കുക; അവ ജനസാമാന്യത്തിനിടയിൽ ശരിയായി വിതരണം ചെയ്യുക, ഇതായിരിക്കണം ഗ്രന്ഥശാലകളുടെ കർത്തവ്യം. ഇക്കാര്യത്തിലെല്ലാം സദാ ശ്രദ്ധിക്കുന്ന ‘സഹദയ’് വീണ്ടുംവീണ്ടും അദ്വേയം സിദ്ധിക്കുമാറ് വാഗ്ദേവത പ്രസാദിച്ചുവരുട്ടെ.

കഥകൾ പോരാ.

(പ്രഥമസ്കന്ദം ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി എം. എ.)

മലയാളത്തിൽ ഒരു കാൽ ശതാബ്ദക്കാലമായി, കവികൾ പരിസര ഭരണാധികാരികളായി പരിണമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ പറയുന്നത്, കേരളത്തിലെ ജീവിതം വള്ളിക്കോ പുള്ളിക്കോ ഭേദം കൂടാതെ പകർത്തി വയ്ക്കുവാൻ അവർ വെമ്പുന്നുണ്ടെന്നല്ല; തങ്ങളുടെ പാത്രങ്ങളെയും കഥകളെയും സ്വാനുഭവത്തിന്റെ മൃഗശയ്ക്ക് മിന്നിത്തെളിക്കുവാൻ അവർ അരംഭിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു മാത്രം. വെറും പുസ്തകോപജീവിതത്തോടു അവർ യാതൊരു പറ്റത്തുമില്ലാത്തതിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ മഹാകവികളുടെ ശ്രേഷ്ഠകൃതികൾ അതിനു ലക്ഷ്യങ്ങളാണ്. ഇന്ദ്രിയങ്ങളെയും കാമദേവന്റെയും രാജാക്കന്മാരുടെയും പ്രഭുക്കന്മാരുടെയും അകാലഭേദവിധേയം മാത്രമല്ല, സ്വന്തം വല്ലഭ്യങ്ങളെയും, കുട്ടികളുടെയും സ്നേഹിതന്റെയും അപമൃത്യു കൂടി— എന്നിന്ന്, ചീങ്ങിത്തളിപ്പിച്ചിന്റെ ദുസ്സതികൂടി— നായികനായകോൽക്കൽക്കൽ തീണ്ടാതെ എഴുതേണ്ടിയിരിക്കുന്ന സമഗ്രമായൊരു വസ്തുതയെ നമ്മുടെ കവികൾക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ നിരീക്ഷണഭേദംകൊണ്ട്, അവരുടെ സൃഷ്ടികൾ കേരളീയരോടു പുച്ഛാധികം അടക്കുകയും തന്നിരിക്കുന്ന കേരളീയ സഹൃദയന്മാരുടെ ധന്യവാദത്തെ പൂർവ്വകവികളുടെ സങ്കല്പസന്താനത്തോടുകൂടിയും അർഹിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ സ്ഥിതിക്കു മേലിലുണ്ടാകുന്ന കൃതികൾ ഉത്തരോത്തരം നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതിഫലനങ്ങളായിരിക്കുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കാം.

വണ്ഡകവിതകളെക്കാൾ, കഥകളും നോവലുകളും നാടകങ്ങളുമായിരിക്കും ജീവിത മഹായാത്രയെ അറിയാൻ അധികം പറ്റിയ ഉപകരണങ്ങൾ. സാധാരണക്കാർക്കു അധികം ഉപഗമ്യങ്ങളും നോവലുകളിലായേക്കാം. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഈ വിഭാഗം ഇന്നോളം വേണ്ടത്ര പുഷ്പപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അതല്ലേ, നമ്മുടെ സാഹിത്യം നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ സംബന്ധിക്കുന്നതല്ലെന്നുള്ള പരാതി, ഇക്കാരണത്താൽ മിന്നത്തുടങ്ങിയതെന്നുള്ള കാരണമെന്നു എനിക്കു പലപ്പോഴും തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. സഹൃദയ തിരുക്കനായ മറ്റൊരു ചത്തുമേനോൻ ഇന്ദ്രിയവും ശാരദയും എഴുതിയപ്പോൾ അ കൃതികളെ കേരളീയർ— വെറും സാധാരണക്കാർ കൂടി— എന്തെന്നില്ലാതെ അഭിനന്ദിക്കുകയുണ്ടായി. എന്താണ്, കാരണം? അ നോവലുകൾ സമകാലിക ജീവിതത്തിന്റെ മാതൃകയായിരുന്നു. അ

വയിലെ പാത്രങ്ങൾക്കുള്ള തന്മയീഭാവം, ഏഴുതും വായനയും അറിയുന്ന ഏവനേയും ഹാസ്യകാണ്ഡം ആക്കുവാനായിരുന്നു. എന്നാൽ ചത്തുമേനോനെപ്പോലെ മറ്റുള്ളവർ സ്വതന്ത്രമായി ജീവിതത്തിന്റെ നാസരസങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന പുതിയ നോവലുകൾ രചിക്കുകയുണ്ടായില്ല. പിന്നീട് പുറപ്പെട്ട മിക്ക നോവലുകളും ഒരച്ചിൽ വാർത്ത പാവകളല്ലാതെ, ജീവിതത്തിന്റെ സൗരഭ്യമായ വൈചിത്ര്യം വിഭജനീയമാക്കുവാനും സ്വതന്ത്രമായി കാണിക്കുന്നവയായില്ല. ഡി.ജെ.സ്., താക്കോ, തോമസ് ഹാർഡി, ടോൾസ്റ്റോയ്, ഡോസ്തോവ്സ്കി, ടർജ്ജനീവ്, ഫ്ലോബർട്ട്, ആർനോൾഡ് ബന്നറ്റ്, വിക്റ്റർ ഹ്യൂഗോ എന്നിങ്ങനെ വിശ്വത്തിന്റെ വെനിക്കൊട്ടികളായ ആഖ്യാനികാകാരന്മാരെ നോക്കുക. അവർ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഏതെല്ലാം വശങ്ങൾ അനാവരണം ചെയ്ത്, വിസ്തൃതമായ ജീവിതചരിത്രം കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരെപ്പോലെ ഉണ്ടാകണം. അപ്പോൾ ജീവൽസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ അഭിനിവേശങ്ങൾ നിറവേറിക്കൊള്ളും. അക്കാതിരി സങ്കല്പ സാമ്രാജ്യങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഇല്ലാത്തതിന്റെ കാരണം, സാഹിത്യനിരൂപകന്മാരുടെ കുറവുതന്നെ വീക്ഷിച്ചു ആരും ഭൂഷിക്കേണ്ടതുമില്ല.

കവിതാലോകനം ചെയ്ത
സ്വയമേവഗതാ വരാ

എന്ന ചൊല്ല് ഇന്നും അർത്ഥമുണ്ടാകും. ഇപ്പോൾ ചെറുകഥക്കാർ കേരളത്തിന്റെ ഏതു മുകിലും മുഖയിലും ഉദിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. അവരുടെ വിജയപരജയങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാനായിട്ടില്ല. പക്ഷെ ബഹുജനങ്ങൾക്കു രചിക്കാവുന്ന ഒരു സാഹിത്യവിഭാഗം ഈ ചെറുകഥക്കാർ സൃഷ്ടിക്കുമെന്നുണ്ടാകാം. ചെറുകഥയും ആഖ്യാനികയും നാടകവും, മലയാളത്തിൽ സ്വതന്ത്രജീവിതത്തിനു ശേഷങ്ങളായാൽ, ജീവൽ സാഹിത്യകാരൻ മിതവാദികളെയെങ്കിലും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ മറ്റൊന്നും തേടേണ്ടിവരികയില്ല. അവയിൽ കമ്പോളത്തിന്റെയും, കലാലോകത്തിന്റെയും, യാഥാസ്ഥിതികന്റെയും, ഉൽപ്പത്തിയ്ക്കുവിന്റെയും, നാസ്തികന്റെയും കാര്യങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കും. വേണ്ടിവന്നാൽ ഭക്തിവിഭവം ഭാര്യയും; ഭാര്യയെ ഭക്താവുമാക്കുന്ന നവീനസംസ്കാരവും അവയിൽ കണ്ടെത്താം.

അവൾ

മകളെ ഉമ്മവെച്ചിട്ട്.

(സി. ഐ. രാമൻനായർ ബി. എ.)

ആ പെൺകുട്ടിയുടെ “റെറഫായ്ഡ്” പനി ഒരു വിഷമമുളത്തിൽ എത്തിക്കുഴിഞ്ഞിരുന്നു. രണ്ടോ നാലോ ദിവസംകൂടി അവൾ അകിടപ്പ് കിടന്നേക്കാം. അതു കഴിഞ്ഞാൽ, കഷ്ടം!

അന്നും ഞാൻ പതിവിൻപടി പരിശോധന കഴിഞ്ഞു, വീട്ടിലെത്തിരികുകയായിരുന്നു. ഒട്ടകുറും പോയപ്പോൾ സുന്ദരിയായ ഒരു സ്ത്രീ എന്നിങ്ങനെ വരുന്നു. “എന്താണ്? ഒരാഴ്ചയായി, ഞാൻ അവളെ എന്നും ആ സ്ഥലത്തുവെച്ച് കാണാറുണ്ട്. ഇപ്പോൾ അവൾ എന്റെ അടുത്തു വന്നതിനുശേഷം, എന്നെ പിൻതുടർന്നു. “ഡാക്ടർ! എനിക്ക് അങ്ങനെയോട് രണ്ടുവക പഠിപ്പിക്കാൻ കൊള്ളാം. കയറാൻ അനുവദിക്കുക!”

ഞാൻ വഴിയുടെ ഒരു വശത്തേയ്ക്കു മാറി. അവൾ ഇടറിയ സ്വരത്തിൽ, “ആ കുഞ്ഞിന്റെ പനി എങ്ങനെ? വല്ല ആവത്തും വരുമോ ഡാക്ടർ! സത്യം പറയണം.” ഞാൻ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. അവൾ വീണ്ടും, “പറയൂ, ഡാക്ടർ! പറയൂ, ഇരുശരണെ ഓരോ പറയൂ, അവൾ മരിച്ചു കയറണമെങ്കിൽ, മരിക്കുന്നതിന് മുൻപ് എന്നിയ്ക്കുവളെ ഒന്നു കാണണം. അതിന് സൗകര്യമുണ്ടാക്കിത്തരാൻ ദയവുണ്ടാകണം” അവൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. “ഇക്കൊള്ളുക” ഞാൻ ആശ്ചര്യത്തോടെ ചോദിച്ചു. “അയ്യോ! ഡാക്ടർ! ഞാനാണ് ആ കുഞ്ഞിന്റെ അമ്മ!”

ഞങ്ങൾ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഹോട്ടലിൽ കയറി. അവൾ തെല്ലൊന്നു സമാധാനപ്പെട്ടു. കുറച്ചൊക്കെ പറയുവാൻ ഞാൻ അവസരം കൊടുത്തല്ലോ! അവൾ തിട്ടക്കത്തിൽ തുടർന്നു. “ഡാക്ടർ, ഞാനാണ്, അതിന്റെ അമ്മ! ആ കോൺവെൻറിൽ ഉള്ളവർക്കും അതിന്റെ സത്യം അറിഞ്ഞുകൂടാ. രണ്ടു വയസ്സായപ്പോൾ എന്റെ കൂത്തു് ആ കോൺവെൻറിൽ അകപ്പെട്ടു. ചെലവിനുള്ള പണം ബാങ്കു മുഖാന്തിരം എത്തിക്കുന്നുണ്ട്. അവൾക്ക് വയസ്സ് പതിനഞ്ചായി. അങ്ങിലൊരിക്കൽ ഞാൻ എന്റെ കുഞ്ഞിനെ കണ്ടും, അണിനിരന്ന് കന്യാസ്ത്രീകൾ അങ്ങിലൊരിക്കൽ തെരുവിൽകൂടി പോകുമ്പോൾ. എന്റെ മകൾക്ക് എന്നെ അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഡാക്ടർ! മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ്, എ

ന്റെ കുട്ടിയെ എന്നിങ്ങനെയോ കണ്ടേ തീരൂ.”

എന്നിയ്ക്കു് കാര്യമെല്ലാം മനസ്സിലായി. കുട്ടിയുടെ മരണമടക്കം, വിവരം അറിയിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് ഞാൻ ഏറ്റവും. അവളുടെ മേൽവിലാസം, അതെന്നിയ്ക്കു് കിട്ടിയേ കഴിയൂ, ഞാൻ വളരെ നിർബന്ധിച്ചു. പക്ഷേ അവൾ പറയുകയായില്ല. എന്നും വൈകിട്ട് എന്റെ വരവ് കാത്തു് വഴിയിൽനിന്നുകൊള്ളാമെന്നായിരുന്നു അവളുടെ മറുപടി. പിറ്റേന്നും, പിറ്റേന്നും, അവൾ അത്യന്തകണ്ഠോടുകൂടി, വൈകിട്ട് എന്നെ കാത്തുനിന്നിരുന്നു. ദിനം അടിക്കടി വെളിച്ചമായിത്തീരുന്നതും അതേ അശേഷമില്ലെന്നും ഞാൻ അറിയിച്ചു. അവൾ വാവിട്ടുകരഞ്ഞു; ഉറക്കുകയുണ്ടായി; എന്നല്ല അവളുടെ മേൽവിലാസം തിട്ടക്കത്തിൽ എഴുതിത്തരുകയും മരണമടക്കം അവളെ അറിയിക്കണമെന്നുപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു.

അടുത്ത ദിവസം വൈകിട്ട് ഞാൻ ഒരു ടാക്സിക്കാറിൽ, അതിവേഗത്തിൽ, മേൽവിലാസക്കാരിയുടെ താമസസ്ഥലത്തു് എത്തി. എന്തിനാ പറയുന്നു? ഞാൻ ഉറപ്പിച്ചുപോയെങ്കിലും! പേശു തെരുവിലെ ഒരു മോശപ്പെട്ട വീട്ടിലായിരുന്നു അവളുടെ താമസം കാർ നിറുത്തി ഞാൻ അവിടെ ഇറങ്ങി. ഡ്രൈവർ എന്നെ അത്ഥവത്തായി ഒന്നു നോക്കി. ‘ഡാക്ടർ അവൾ തരക്കേടില്ലല്ലോ’ എന്നയാൾമന്ത്രിച്ചു. രണ്ടുമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു് തിരികെ വന്ന് എന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു് പൊയ്ക്കൊള്ളാമെന്ന് ഡ്രൈവർ സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു. കാർ ഇവിടെത്തന്നെ നില്ക്കണമെന്നും എന്നിയ്ക്കു് കാൽനാഴികയിൽ കൂടുതൽ താമസമില്ലെന്നും ഞാൻ മറുപടി നൽകി, ആ വേശ്യാലയത്തിൽ കടന്നു. ആ സ്ഥാപനത്തിന്റെ നടത്തിപ്പുകാരിയായ ഒരു തടിപ്പു വൃദ്ധ, മനുഷ്യമൃതപൂർവ്വം എന്നെ സ്വീകരിച്ചു അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ, അലർന്നുകൊണ്ടു് ഒരു ഡസൻ തരണികളുടെ മുമ്പിൽ ഞാൻ അനയിക്കപ്പെട്ടു. അവർ ഏവരും നേർത്തുള്ള ഒരു തരം മസ്ലിൻ ധരിച്ചിരുന്നു. പല നിറത്തിലുള്ളവ. മഞ്ഞയും ചൊവ്വയും പച്ചയും. മുഖത്തു് അകർഷണീയമായ ചായങ്ങൾ തേച്ചുപിടിപ്പിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ ചെഞ്ചുണ്ടുകളും നീലക്കണ്ണുകളും എന്റെ

“ഇരു വൃദ്ധന്മാർ”

(ഇരു. എറ. കോവൂർ ബി. എ., ബി. എൽ.)

അളകൾ വൃദ്ധജനങ്ങളോ അല്ലയോയെന്നു സാധാരണക്കാർ തീരുമാനിക്കാറുള്ളതു്, വയസ്സ് നരയുടെ കൂടുതൽ കുറവു്, നടപ്പിന്റെ ഗതിവേഗം, നെറ്റിയിലെ ചുളികളുടെ സംഖ്യ, വടിയുടെ ദൈർഘ്യം, കണ്ണിന്റെ മങ്ങൽ, ദന്തങ്ങളുടെ അഭാവം,

നാക്കിന്റെ രുചിശൂന്യം, തീരാത്ത പിറുപിറുപ്പ് എന്നിങ്ങനെയുള്ള നിരവധി മാന്ദര്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ്. പക്ഷെ ഈ തോതുക്കളെല്ലാം പലപ്പോഴും തെറ്റുമെന്നു് എന്നിക്കും നിങ്ങൾക്കും അനുഭവമുള്ളതത്രെ. ദന്തവിഹീന

നേക്കു് എറിഞ്ഞു. എന്നിട്ടു് “ഫ്ലാപ്പറി”യെ അണുവശ്യമെന്നു് ഞാൻ ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞു. സ്വാപനത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥ, തൽക്ഷണം വന്നു് “ഫ്ലാപ്പറി”യോ? അവർ കുറച്ചുനാളായി, ഷോലികളിൽ അശ്രദ്ധ കാണിക്കുന്നു. അവളുടെ മുറിയിൽ ഉണ്ടു്. ഇതുവരെ ഭരണിക്കുഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്നു് വേദവുൾ അറിയിച്ചു. എന്നാൽ, എന്തെ ഉടൻ ആ മുറിയിൽ കൊണ്ടുവരണമെന്നായി ഞാൻ. 20 ഫുറാൻ ക്സ് കയ്യോടെ എന്റെ കയ്യിൽ നിന്നും ആ വൃദ്ധ വാങ്ങി. അനന്തരം, “ഫ്ലാപ്പറി”യ്ക്കു് ഒടുവിൽ കൂണെങ്കിലും ഒരു പ്രസന്നം കൊടുക്കുവാൻ മറക്കരുതേ, അവർ സുന്ദരിയും സമർത്ഥമാണു്” എന്നു് ഒരു ശുപാർശയും. ഒരു കുപ്പി മദ്യം കൂടി ആ മുറിയിലേയ്ക്കു കൊടുത്തയക്കാമെന്നു് അവർ സഭയ്ക്കു സമ്മതിച്ചു.

ണ്ടുവെച്ചുമെന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. നിങ്ങളുടെ മുഖത്തെ ചായക്കുടകളെല്ലാം കഴുകിത്തുടച്ചുകളയൂ. വെച്ചുകെട്ടിയിരിക്കുന്ന ഈ മുടിയും മസ്തിനും എല്ലാം കളഞ്ഞിട്ടു് ഞാൻ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്ന ഈ ഉടുപ്പുകൾ ധരിക്കൂ. ഇതു് എന്റെ ഒരു നഷ്ടസിന്ദർഭമാണു്. നിങ്ങൾക്കിതു് നല്ലതുപോലെ ഇണങ്ങും.”

ഉടൻതന്നെ ഞാൻ അടുത്ത മുറിയിലേക്കു പോയി. “ഹാ! ഹാ! ഇതു എടുപ്പോ?” വൃദ്ധ അത്യന്തതന്ത്രോടെ ചോദിച്ചു.

“ഫ്ലാപ്പറി”യെ ഇന്നു രാത്രി മുഴുവൻ എന്നിങ്ങനെ വെച്ചു. എന്നിട്ടു് ഇപ്പോൾ തന്നെ അവളെ കൊണ്ടുപോകണം.”

വൃദ്ധ— “അതിനു് അമ്പതു ഫുറാക്സ് മുന്പേതരണം.”

ഞാൻ ആ തുകയും കൊടുത്തു.

ഞങ്ങൾ കോൺവെൻറിൽ എത്തി അവിടെ മകൾ അല്ലാലുമായി മരിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നു. ബോധം തീരെ മറഞ്ഞിരുന്നു. ആ അമ്മ, കണ്ണിന്റെ മെത്തയ്ക്കരികെ ഒരേ ഇരുപ്പിരുന്നു. കണ്ണി മയ്ക്കൊരേ ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ടേ ഇരുന്നു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ കണ്ണിൽ കൂടി ധാരധാരയായി കണ്ണുനീർ പ്രവഹിച്ചു. മുഖത്തിൽ അവശേഷിച്ചിരുന്ന ചായമെല്ലാം ആ കണ്ണുനീർക്കു കഴുകിക്കളഞ്ഞു. ഭീകരമായ വടുപ്പത്തോടെ മുഖത്തും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. മകൾ അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ തളയേടുകപറഞ്ഞു, “കണ്ണിനു് ഒരുമ്മകൊടുക്കു്; മകളുടെ പ്രാണൻ ഇതാ പോകുന്നു.”

ഫ്ലാപ്പറി ഉമ്മ കൊടുക്കാൻ മുഖം കുനിച്ചു; പെട്ടെന്നു മുഖമുയർത്തി.

‘ഡാക്ടർ, ഡാക്ടർ, ഞാൻ അതു ചെയ്തയില്ല; എന്നെക്കൊണ്ടുവെച്ചു; അങ്ങേയ്ക്കറിയാം എന്റെ ദീനം; അതു പകരുന്നതാണു്.”

ഞാൻ “ഫ്ലാപ്പറി”യുടെ മുറിയിൽ കയറി. അവർ ഒരു കണ്ണാടിയിലെ മുഖത്ത് ഇരിക്കുന്നു. പാവം! മുഖത്തു് ചായങ്ങൾ തേച്ചു പിടിപ്പിച്ചിട്ടായിരുന്നു. എന്തെ കണ്ടുമാത്രയിൽ കസേരയിൽനിന്നും ചാടി ഏഴുനേറു. ഒരു വസ്ത്രമെടുത്തു് ശരീരം മറയ്ക്കാൻ അവർ ബാധപ്പെട്ടു. ശരീരം മുഴുവൻ വൃത്താകൃതിയിലുള്ള പൂണ്ണകൾ തടിച്ചുപൊങ്ങിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടു ഞാൻ സുബ്ബനായി. “ഇവളാണോ വൃദ്ധ പറഞ്ഞ ആ സുന്ദരി!” ഞാൻ ഏനോടുതന്നെ ചോദിച്ചുപോയി. അവളുടെ മുഖത്താണെങ്കിൽ ചായപ്പണി പൂർത്തിയായിരുന്നില്ല. ഒരു കണ്ണു് മധ്യൈഴ്ത്തി കുറുകു കുറുകു പിടിച്ചിരിക്കുന്നു; മറേക്കണ്ണു് കരഞ്ഞു കരഞ്ഞു ചുവന്നു കലങ്ങിയും ഇരുന്നിരുന്നു. ആകപ്പാടെ ബീഭത്സവും വികൃതവുമായ ഒരു രൂപം!

ഞാൻ പറഞ്ഞു “ഇല്ല, നിങ്ങളുടെ മകൾ മരിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ അടുത്ത ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ ആ കുട്ടി മരിച്ചുപോകും. അവളെ പതിവായി ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന കന്യാസ്ത്രീയോടു് ഇന്നു് വിശ്രമിക്കാൻ ഞാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുമാണു്. എന്റെ സ്വന്തം ഒരു നഷ്ടസിന്ദർഭ ഇന്നു രാത്രിയിൽ കൊ

(ഡാക്ടർ ആക്സൽമുന്തേയുടെ ആത്മകഥാകഥനത്തിൽനിന്നു്)

നായ ഒരു അറുപതുക്കാരൻ ഒരു ഇരുപതുക്കാരനെ കാൾ ചില കായ്ക്കങ്ങൾ ഉത്സാഹത്തോടും വീരോടും കൂടെ നിവൃത്തിക്കുന്നത് നാമെത്രതവണ കേട്ടിരിക്കുന്നു. ഉല്ലാസത്തിലും നേരം പോക്കിലും ഏതൊരു ചെറുപ്പക്കാരനെയും തോല്പിക്കുന്ന നരച്ച മുടിക്കാരേയും നാം ധാരാളം കണ്ടിട്ടുണ്ട്. കണ്ണുകൾക്കു ചുറ്റും കാക്കക്കാലുകൾ പടർന്നുപോകിയിട്ടുള്ള ഏതു അളുക്കളാണ് കുഞ്ഞുങ്ങളെ തോല്പിക്കുന്ന ചുറ്റുമുറപ്പോടെ കഴിഞ്ഞുകൂടിവരുന്നത്. നരയും, വടിയും, ചുളിയും എല്ലാം തെറ്റായ മാനദണ്ഡങ്ങൾ തന്നെ.

എന്നാൽ ഒരിക്കലും തെറ്റാത്ത ഒരു മാനദണ്ഡമുണ്ട്— അളുക്കളെ വൃദ്ധന്മാരും ചെറുപ്പക്കാരായീ തരംതിരിക്കുവാൻ ഒരിക്കലും പിശകാത്ത ഒരു തോതു്. ഒരു മനുഷ്യജീവിക്ക് എപ്പോൾ ഇനത്തെപ്പറ്റിയും നാളത്തെപ്പറ്റിയും ഒന്നും പറയാൻ ഇല്ലാതിരിക്കയും ഇന്നുവെള്ളക്കുറിച്ചു് ഭൂതവളരെ പറവാൻ ആയിരിക്കയും ചെയ്യുന്നവോ അപ്പോൾ ആ ജീവി വൃദ്ധനോ വൃദ്ധയോ ആയി എന്നു നിശ്ചയിച്ചുകൊള്ളുക. ഈ തോതുവച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ഇരുപത്തഞ്ചു വയസ്സായ വൃദ്ധന്മാരേയും, ഇരുപത്തേഴു വയസ്സായ വൃദ്ധകളേയും, അറുപതു വയസ്സായ യുവജനങ്ങളേയും കണ്ടുമുട്ടി എന്നു വന്നേക്കാം. ഇതൊന്നും നാം പറഞ്ഞ പൊതുതത്വത്തിനു് വിരുദ്ധമായിരിക്കുന്നില്ല.

ശരിക്കുള്ള ഒരു വൃദ്ധനെ സമീപിച്ചുനോക്കുക. അയാൾക്കു പറവാൻ ഇല്ലാത്തതൊന്നും പഴയ കാലത്തെ അനുഭവങ്ങളും സ്മരണകളും പഴയ കഥകളും സംഭവങ്ങളുമെല്ലാമായിരിക്കും. “81—ലെ ഭരണിക്കായിരുന്നു, ഞാനും കൊച്ചുക്കുറുന്മാരുംകൂടെ ഒരു വള്ളത്തിൽ കയറി മണ്ണുകരയിൽനിന്നും തിരിച്ചു” അല്ലെങ്കിൽ “രാജാമഹാറാജ പേയ്ക്കാർ സ്വാമിയാണ്. ഞാനും കുറുന്മാർ ഡെപ്യൂട്ടിയായാണ് സ്വാമി അങ്ങ് ഇറങ്ങുന്ന വന്നുകേറി.” അല്ലെങ്കിൽ “എന്നിങ്ങു കൊച്ചുഗോവിന്ദനെ ഗർഭം ഉള്ളപ്പോൾ. 67—ലോ, 68—ലോ അണ്.” എന്നൊക്കെയായിരിക്കും അയാളുടെ അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ സംഭാഷണാവതരണം ആരംഭിക്കുന്നത്. രാവിലെയുള്ള ശേഷം അയാൾക്കു ദിവാൻജിമാരില്ല. കരിമ്പറ രാമമേനോൻ ശേഷം ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജിമാരില്ല. ബബ്ബലകുട്ടിശ്ശാർമ്മാർക്കു ശേഷം നടന്മാരില്ല. “ഇങ്ങനെയുള്ളൊരു കാന്തി.” എന്നു തുടങ്ങുന്ന സദാസമവാക്യം ശേഷം പാട്ടുകളില്ല. വൈകുന്നൂറു ഗംഗാധരൻ ശേഷം ആനകളില്ല. മന്ത്രക്കണ്ഠിൻ ശേഷം വെടിക്കെട്ടുകാരമില്ല. ഇന്നെന്ന് ഒന്ന് അയാൾക്കില്ല. നാളെയെന്നൊന്നും അയാൾ സ്വപ്നംപോലും കാണില്ല. ഹിസ് ലുറു

വേവലും, പിമാനവും ഒന്നും അയാളുടെ ശ്രദ്ധയെ അർഹിക്കുന്നില്ല. ജപ്പാൻ തോറാലും തോററില്ലെങ്കിലും അയാൾക്കൊരു ചുക്കുമില്ല. അയാളുടെ ആധിയും വ്യാധിയുമെല്ലാം ശങ്കണ്ണിമേനോൻ താശ്ചിത്താടെ സങ്കീർത്തിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പിടിമൊത്തം കൈമോശം വന്നതാണ്. അതു് ആരു കൊണ്ടുപോയിരിക്കാമെന്നുള്ളതാണ് അയാളുടെ ഏറ്റവും പഴിയ പഴം. പാർവത്യം പപ്പവിള്ളയും മാസപ്പടി കൃഷ്ണപിള്ളയും അറിയാത്തതുപോയിരിക്കാൻ ഇടയില്ലെന്നുള്ളതാണ് അയാളുടെ ഏക സിദ്ധാന്തം. ശങ്കണ്ണിമേനോനും, പാർവത്യം പപ്പവിള്ളയും മാസപ്പടി കൃഷ്ണപിള്ളയുമെല്ലാം ആ പിടിമൊത്തപോലെ ജീവിതത്തിനതന്നെ കൈമോശം വന്നിട്ട് കൊല്ലങ്ങൾ അനേകം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവരുടെ ശരീരരേഖ്യാനം അശിഷ്ടവളർ തെത്തെത്തുകൂടെയും ഇന്നു കൊന്നയായി നില്ക്കുന്നു. എന്നിട്ടും നമ്മുടെ വൃദ്ധന്റെ സംഭാഷണവിഷയം അവരെക്കൊണ്ടുതന്നെ. ഏതെങ്കിലും ഒരു വൻ—അവൻ ഇരുപത്തഞ്ചുകാരനോ മപ്പുതുക്കാരനോ ആയിരിക്കാമെങ്കിലും, അവൻ പഴയതിനെപ്പറ്റി മാത്രം അയാൾക്കുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ അവനെ ഒരു വൃദ്ധനായിക്കരുതി, ഒരു ബോറായിക്കണ്ണി, നിങ്ങൾ ഒഴിഞ്ഞുകൊള്ളുക.

ഇനിയും എഴുപതുവെണ്ണ യുവാക്കന്മാരുമുണ്ട്. പേരുകൾ എടുത്തുപറയുന്നത് ശരിയല്ലെങ്കിലും ഒരു പേരീസന്ദർഭത്തിൽ പറയാതിരിപ്പാൻ തരം കാണുന്നില്ല. റാവുസാഹിബ് ഒ. എം. ചെറിയാൻ അവർകളുടെ പേരാണ്. മുടി വെളുത്തു, മീശ നരച്ചു, നോട്ടം തുറിച്ചായി, അബ് പാലും കിടപ്പിലുമാണെന്നു കേട്ടു. പക്ഷെ അടുത്തു ചെല്ലുക; തിരിച്ചു പറയുന്ന ഒരു യുവാവിനെ നിങ്ങൾക്കു കാണണമെങ്കിൽ അടുത്തുചെല്ലുക. നാളത്തെപ്പറ്റി മാത്രമാണ് അദ്ദേഹത്തിനു പറയാനുള്ളതു്. ഹൈന്ദവധർമ്മസുധാകരം തീർത്ത്, തെളുപ്പവധർമ്മസുധാകരവും അച്ചടിപ്പിച്ച ശേഷം ഒരു ഇസ്ലാംധർമ്മസുധാകരം എഴുതാൻ കടലാസ്സുപിടിക്കിട്ടുമെന്നമാത്രമാണദ്ദേഹത്തിനു വെമ്പൽ. ഇന്നത്തെ ലോകസംഭവങ്ങൾ മാത്രമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാഷണവിഷയം. പല നിലകളിൽ പയററി പേരെടുത്ത ആ ഗംഭീരചരിതനോട് നിർബന്ധിച്ചു ചോദിച്ചാൽ മാത്രം ഇന്നുവെള്ളക്കുറിച്ചു വല്ലതുമല്ല. ഇതാണ് യുവത്വം.

ഒരു ചിന്തയെന്നിങ്ങു നോന്നുവേണ്ടു്. ഭൂതാതനാകുന്ന ഒരു ശിശു യാതൊരു സ്മരണാഭാസവും കൂടാതെ രംഗപ്രവേശംചെയ്യുന്നത്. ജീവിതസഞ്ചാരം തുടരുന്നതോടും അല്പമായ ഒരു സ്മരണഭാസം അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥലംപിടിക്കു

ഉതുപ്പാന്റെ കിണർ.

(പൊ.കഥ)

(കാരൂർ നീലകണ്ഠപ്പിള്ള)

അ ചെറുനഗരത്തിൽ പലെടത്തും ഉതുപ്പാ നെക്കാണ്; ഹോട്ടലുകളുടെ വാതുക്കൽ, വണ്ടിപ്പേട്ടയിൽ, വള്ളക്കടവിൽ, തന്നെക്കാൾ ഭാരമുള്ള ചുമടിനകീഴെ, പട്ടണം ഉറങ്ങിയാൽ പീടികത്തിണ്ണയിൽ.

അവൻ കഴിയുമട്ടിൽ പണിയെടുക്കും. കിട്ടുന്നതുകൊണ്ടുപജീവിക്കും. ഉതുപ്പാൻ് അരുമില്ല, എങ്കിലും അ തരണൻ കരുതും തനിക്കു ചില ചുമതലകളുണ്ടെന്ന്.

അവന്റെ ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ ചുമ്പുവാൻ, എങ്കിലും അവനതു ഗുരുവാൻ, അവനും നാളികൾ കഴിയുന്നുണ്ട്. ഉദരത്തിന്റെ പരാതിയാണ് അവൻ് ഉറക്കുപാട്ട്. ഹൃദയത്തിനുമുണ്ടവനോടാവലാതി-മരത്തണലിലിരുന്ന് വഴിക്കാരോടു കേണിരക്കേ കുരുടനെയും, മഞ്ഞിൽ മരച്ചും, വെയിലിൽപൊരിഞ്ഞും, മഴയത്തു നന്നഞ്ഞും വഴിവക്കിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന കൊച്ചുങ്ങളെയും, ചായക്കുടയുടെ മുമ്പിൽചെന്നു ചുട്ടവെള്ളം യുചിച്ചിട്ടു തിളയ്ക്കുന്ന വെള്ളം തലവഴി ഒഴിക്കപ്പെട്ട കിഴവിയേയും മറ്റുംപററി ഉദാസീനത കാണിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഉദരത്തിന്റെ പരിഭവനം ഉതുപ്പാൻ ചെവി കൊണ്ടില്ല. ഹൃദയത്തിന്റെ വേദന അവൻ അമർത്തി. സഹതപിക്കുന്നതും അവന്റെ നിലയിൽ അഹങ്കാരമാണ്. സഹോദരങ്ങളെ സഹായിക്കാനവനുമോഹമുണ്ട്, കഴിവില്ല.

അവനും വളർന്നവൻ. അച്ഛനമ്മമാരുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ തങ്ങൾക്കൊരു താങ്ങാണവനെന്നു കരുതി സന്തോഷിച്ചേനെ.

ഒഴിവുള്ള സമയങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കാനും സുവിശേഷപ്രസംഗം കേൾക്കാനും അവൻ ചെലവാക്കി. ക്രമേണ വഴിവക്കിലും ചന്തമുക്കിലുംനിന്നു വേദോപദേശം ചെയ്യുന്നതും ശിശുക്കൾക്കു യേശുക്രമകൾ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതും അവന്റെ നിത്യജോലികളിലുൾപ്പെട്ട കാലം കടന്നു.

ന. അയാൾ വളരുന്നോരും ആ ഭാഗ്യത്തിന്റെ ഭാരവും വഹിക്കുന്നു. അവസാനം ആ ഭാഗ്യം മാത്രം ശേഷിക്കുന്നു. ആ ഭാഗ്യത്തിന്റെ അസാധാരണ ഭാരത്തിൻടിയിൽ കഴയുന്നവരെത്ര ഈ വൃദ്ധന്മാർ.

അ നഗരത്തിന്റെ ഒരു മുമ്പയിൽ പുതുതായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ഒരു റോഡിനാൽ ത്രികോണാകൃതി പ്രാപിച്ച ഒരു തുണ്ടുപുരയിടം വാങ്ങാനുള്ള പണം അവനുണ്ടാക്കി. അവൻ ഭൂസ്വത്തുടമസ്ഥനായി, അയാൾ സ്വന്തഭൂമിയിൽ വേലുടങ്ങി. കിണറു കഴിക്കുവാനിരുന്നു വേല. അത്രയ്ക്കുമാത്രമുണ്ടാസ്ഥലം.

കഴിയുന്നിടത്തോളം അവൻതന്നെ കഴിച്ചു—വേണ്ടിവന്നപ്പോളൊരു കൂലിക്കാരനെക്കൂട്ടി.

‘ഇവനെത്തൊരു പ്രാന്തനാ!’ എന്നു ചിലർ പറഞ്ഞു. ‘വല്ല നിധിയും കിട്ടുമെന്നുവെച്ചാ പാവം പാടുപെടുന്നത്’ എന്നു ചിലരും.

കിണ താണവന്ന ക്രമത്തിന് ഉതുപ്പാന്റെ ഉത്സാഹം ഉയർന്നുവന്നു. മണ്ണു മാറി, കല്ലു കണ്ടു, കുമ്മായമണ്ണായി, മണ്ണിനു നനവുകണ്ടു. വെള്ളം—വെള്ളം കണ്ടു! ഉടമസ്ഥന്റെ ഉള്ളം കുളിർന്നു.

അ നിസ്സഹായൻ ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചു. കൂട്ടുവേലക്കാരന് അന്നു നാലു ചക്രം പാരിതോഷികം കിട്ടി.

അന്നു വേല കേറിയിട്ട് അവൻ വളരെ നേരം വെള്ളം നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു. അ കൂപത്തിലുണ്ടായ ചിററോളം ഉതുപ്പാന്റെ വിശാഖഹൃദയത്തിൽ തിരമാലയുണ്ടാക്കി.

കേഴ്വിക്കാക്കു രസം തോന്നിയില്ലെങ്കിലും അവൻ അന്നു കണ്ടവരോടൊക്കെ കിണറിൽ വെള്ളം കണ്ടു കഥ പറഞ്ഞു.

അവന്റെ ഹൃദയ ശുദ്ധിയുടെ അടിത്തട്ടുകൊണ്ടെന്നെമണ്ണും കിണറു ചുമിഞ്ഞിറങ്ങി. കുട്ടികൾ കിണറിൽ വലിയ കല്ലെടുത്തിട്ടു മാറിറാലി കേട്ടു രസിച്ചു. അയൽപക്കത്തുള്ള ഒരു കിഴവി പറകയാണ്—‘അ തെമ്മാടി വഴിയുടെ വക്കിനൊരു കിണറു കഴിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു. പശുവിനെ അഴിച്ചുവിട്ടാൽ കൂടെക്കൂടെ നോക്കണേ പിള്ളേരേ!’

കിണറു അടിവരെ താഴ്ന്നതോടെ ഉതുപ്പാന്റെ മടിശ്ശികയുടെ നെല്ലിപ്പലകയും കണ്ടു. കിണറു കഴിച്ചതിലധികം ഭാരം വഹിച്ചും കാലം ദീർഘിച്ചും അവൻ അതു കെട്ടിച്ചു. മുപ്പതുദിവസം കൂലിവേലയ്ക്കു പോയി കിട്ടുന്ന മിച്ചംകൊണ്ടു മൂന്നു ദിവസം കിണറു കെട്ടുന്ന ജോലി നടത്തും. ഈ കണക്കിൽ അഞ്ചോ ആറോ അരത്താണവും മതി

ലും കൽത്തുണും കെട്ടി കിണറുപാലവുംവെച്ച് അതിമേൽ ഒരു കുരിശടയാളത്തിന്റെ ഇരുപുറവുമായി, നാട്ടുവഴിയിലൂടെ നടക്കുന്നവർക്കു കാണത്തക്കവണ്ണം ‘ഇങ്ങോട്ടു വരുവിൻ ഇവിടെ അശ്വസിക്കാം’ എന്നു രേഖപ്പെടുത്തി ഒരു കുപ്പികൊള്ളത്തി ഒരു തൊട്ടിക്കയറും ഇട്ടപ്പോൾ, യൗവനത്തെ ചവിട്ടിമെതിച്ചു മുന്നോട്ടു പോകുന്ന പുത്രിയെ സ്വസ്ഥീകര്യമായി വരൻ മംഗലസ്മൃതം ചാർത്തുന്ന മുഹൂർത്തത്തിൽ പിതാവിനുണ്ടാകുന്ന കൃതാർത്ഥത ആ കുടുംബശൃംഗം ആയി.

‘അവിടെ ഒരു കുടിലുകെട്ടി പൂട്ടം പഴവും വിറ്റിരുന്നെങ്കിൽ അവിടെ ചെലവിനുള്ളതു കിട്ടിയേനെ’ എന്നു ചിലർ ഉരുപ്പാന്റെ ബുദ്ധിശൃംഗമയെ ഉന്നയിച്ചു.

‘ഉരുപ്പാൻ വക’ എന്നു കൂടി എഴുതിവെച്ചിരുന്നെങ്കിൽ പ്രസിദ്ധിക്കു കൊള്ളാമായിരുന്നു—എന്നൊരു തർക്കം അന്യൂയപ്പെട്ടു.

‘തീരെ ഗതികെട്ടാൽ കുടിച്ചു ചാകാൻ അവനു വല്ലവരുടേയും കിണറുനോക്കിക്കണ്ടല്ലോ’ എന്നൊരു രസികൻ നിരീക്ഷിച്ചു.

ചിലർ അവന്റെ പ്രവൃത്തിയെ മാനിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഉരുപ്പാൻ സാധാരണ പറയും. ‘രണ്ടുവശത്തും നിന്നു വെള്ളം കോരത്തക്കവണ്ണം രണ്ടു പാലം വേണ്ടതായിരുന്നു.’ ‘ഒരു കൽതൊട്ടിയുണ്ടാക്കിയിടണം. പതുക്കെ വെള്ളം കുടിക്കട്ടെ.’ ‘മഴനനയാതെ നിന്നു വെള്ളം കോരത്തക്കവണ്ണം ഒരു പുരയുണ്ടാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ നന്നായിരുന്നു.’ എന്നും മറ്റും.

അതൊക്കെ ക്രമേണ സാധിച്ചു.

അയൽക്കാരിൽ കിണറു കുഴപ്പിക്കാൻ കഴിവില്ലാത്തവർ ആവഴി കിണറിൽനിന്നു വെള്ളം കോര . പലരും കുട്ടി ആ കിണറിൽക്കരയാക്കി. കുട്ടികൾ അതിൽ ചപ്പും ചവറും കല്ലും ഇട്ടു രസിച്ചു ഒരു ദുരാഗ്രഹി തൊട്ടിപ്പോലും മറ്റൊരു പാപി കപ്പിയും മോഷ്ടിച്ചു. ഇക്കൂട്ടരാരും ഉരുപ്പാന്റെ കഷ്ടപ്പാടു സ്മരിച്ചില്ല. ആ പാപം കുറവു നികത്തി. അതാവർത്തിക്കാതെ സൂക്ഷിച്ചു. ഉരുപ്പാൻ നിത്യവും രണ്ടു നേരം കിണറുകരെ ചെല്ലും; പരിസരം ശുചിയാക്കും. വെള്ളംകോരിക്കൽതൊട്ടി നിറയ്ക്കും, കുറച്ചുകുടിക്കും. വൃത്തികേടാക്കല്ലേ എന്ന് അവിടെ വരുന്നവരോടൊക്കെപ്പറയും. അതുകിലും വെള്ളംകോരി കുടിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ അവന്റെ ഹൃദയം പൂളകുകൊള്ളും. അവന്റെ പല നാളത്തെ ശ്രമഫലം! അക്ഷയമായ സമ്പാദ്യം!

പട്ടണം വളർന്നു. ജനങ്ങൾ തിങ്ങി. പൗരക്ഷേമത്തെ രക്ഷിക്കുകയും വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നി

യന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ നഗരസഭ ജാഗരൂകമായി; ശുദ്ധജല വിതരണത്തിനും മലിനജല വിസർജ്ജനത്തിനുമുള്ള പദ്ധതികൾ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു.

ജലക്ഷമകൾ സ്ഥാപിക്കാൻ ചാലുതോണ്ടിയ വേലക്കാർ ആ കിണറിന്റെ ചുറ്റു തറയിൽ കുറെ പൊളിച്ചു കളഞ്ഞു. ഉരുപ്പാന്റെ ഹൃദയം നൊന്തു. ആ അററുകരം തീർത്തല്ലാതെ അടുത്ത ദിവസം അയാൾ പള്ളിയിൽ പോയില്ല.

കുഴൽ വെള്ളം നടപ്പിലായി.

നഗരത്തിലുള്ള ജലാധാരങ്ങളെല്ലാം മുപ്പതു ദിവസത്തിനകം മൂടണമെന്നും അങ്ങനെ ചെയ്യാത്ത പക്ഷം നഗരസഭ ആ ജോലി ചെയ്യിക്കുമെന്നും ചെലവു് ഉടമസ്ഥനിൽ നിന്നു് ടാക്കുമെന്നും തമുക്കുടിച്ചു പറസ്യപ്പെടുത്തി.

ഉരുപ്പാന്റെ കിണറും നികത്തണം!

അയാൾ അധികാരികളെക്കണ്ടു. അവിടെ നിരാശയാണുണ്ടായതു്. പുത്തൻ പരിഷ്കാരത്തെ ആ പഴയ മനുഷ്യൻ പഴിച്ചു. കുറച്ചു കാലാവധി നീട്ടിക്കിട്ടാനയാളപേക്ഷിച്ചു. അതും പലിച്ചില്ല. വൃദ്ധൻ രണ്ടോ നാലോ പല്ലുണ്ടായിരുന്നതു നഗരസഭയുടെ നേരെ തെരിഞ്ഞു. വഴിക്കാരെ തടഞ്ഞു നിറുത്തി അയാൾ നഗരസഭയെ ഭ്രമിപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. സ്കാരിൽ സങ്കടം ബോധിപ്പിച്ചു. അയാളുടെ സങ്കടത്തിൽ യാതൊരു ന്യായവും നീതിനിഷ്ഠമായ ഗവണ്മെന്റു കണ്ടില്ല. എന്തുവന്നാലും രന്റെ ജീവിത സച്ചിസ്വരമായ കിണർ മുടുകയില്ലെന്ന് ആ പട്ടുകിഴവൻ ശഠിച്ചു.

അന്നും ചിലർ പറഞ്ഞു:— ‘ഉരുപ്പാൻ ചേട്ടൻ പ്രാന്താണെന്നു തോന്നുന്നു.’ ‘ഏതാണ്ടങ്ങനെ തോന്നും ആ സാധുവിനെക്കണ്ടാൽ’ ഒരു യുവപരിഷ്കാരി പറകയാണ്— ‘ആ കിഴവന്റെ അവസാനം അതിലാണെന്നു തോന്നുന്നതു്.’ പലരും വൃദ്ധന്റെ ബദ്ധപ്പാടിനു കണ്ണും കരളും കൊടുത്തേയില്ല.

കുഴൽവെള്ളം കിട്ടിയപ്പോൾ കിണറിന്റെ കായ്ക്കും എല്ലാവരും മറന്നു. നന്ദികെട്ട ലോകം! ഇപ്പോഴും മറക്കാത്തവരുണ്ട്. അതിൽ കല്പിത കുട്ടിക്കുന്ന കുട്ടികൾ.

പട്ടണത്തിലുള്ള വാപി കൂവങ്ങൾ അന്നു് ചാലു തുടങ്ങി. ഉരുപ്പാന്റെ കുഴിഞ്ഞ കണ്ണുകൾ ആ സ്ഥാനം വഹിച്ചു. കുഴൽവെള്ളമുള്ളപ്പോൾ കിണറുനാവശ്യമാണെന്നും ഉപയോഗിക്കാതെ കിടക്കുന്ന കിണറിൽ കൊതുക്കുണ്ടായി പൊതുജനാരോഗ്യത്തെ നശിപ്പിക്കുമെന്നും മറ്റുമുള്ള ഉപദേശങ്ങളാൽ അയാളെ സമാധാനപ്പെടുത്താനും കിണർ മുടിക്കാനും മിത്രങ്ങൾ യത്നിച്ചു. കിഴവന്റെ അശയുടെ അവസാന ഇഴയും പൊട്ടി.

സ്വന്തം ആളുകളും തനിക്കു ശത്രുക്കളാണല്ലോ

കോട്ടയം

വളർന്നുവരുന്ന പട്ടണമാണ്.

ദിവസാന്തരം അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തിരുവിതാംകൂറിലെ മേജർപട്ടണങ്ങളിൽ ഒന്നത്രെ കോട്ടയം.

കോട്ടയത്തു് വരുന്നവർ—

ഇന്ത്യയുടെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും വിവിധ കാഴ്ചങ്ങൾക്കായി ഇവിടെ എത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യർ ആയിരക്കണക്കിനാണ്. അവരിൽ പലരും വാണിജ്യപ്രമുഖരും ധനസ്വന്തരും ഉദ്യോഗസ്ഥപ്രധാനികളും ആകുന്നു.

ആദ്യമായി അന്വേഷിക്കുന്നത്—

ഇവരെല്ലാം കോട്ടയത്തു് വരുമ്പോൾ ആദ്യമായി അന്വേഷിക്കുന്നത് സുഖമായി താമസിക്കാവുന്ന—ഒന്നാംതരം ഭക്ഷണം ലഭിക്കുന്ന—സ്ഥാപനം എതു് എന്നാണ്.

ഒടുവിൽ എത്തിച്ചേരുന്നത്—

എന്നിട്ട ഒടുവിൽ എത്തിച്ചേരുന്നത് കുർച്ചസ്ഹോട്ടലിലാണ്. ആ സ്ഥാപനം, തങ്ങളുടെ വേനംപോലെ സ്വന്തമാണെന്നു അവർ കരുതുകയും ചെയ്യുന്നു.

കുർച്ചസ്ഹോട്ട്ജ് കുർച്ചസ്ഹോട്ടൽ

റോൻസ്ചോർട്ട്സ്റ്റാൻ

& റസ്സോംൻ

ഡിനു സമീപം

തിരുനക്കര

കോട്ടയം.

തനി എള്ളെണ്ണകൊണ്ട്

വിധിപ്രകാരം നിഷ്കഷയായി തയ്യാറാക്കുന്ന ബാഹദേശ്വരം എണ്ണകുഴമ്പുകൾ നിങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുക! വൈദ്യശാസ്ത്രോക്തങ്ങളായ സകല ഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞ രോഗശമനശക്തിയും ബാഹദേശ്വരം എണ്ണകുഴമ്പുകൾക്കുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവം ബോദ്ധ്യമാകും. പാട്ടുകളിൽ അടച്ചുവരുന്ന നല്ലെണ്ണകൾ നാം തന്നെ ശരിയായ എള്ളെണ്ണയല്ലാത്തതിനാൽ നല്ലയിനം എള്ളുവാങ്ങി വൃത്തിയാക്കി ഇവിടെത്തന്നെ “കരിമ്പനാൽ ഓയിൽ മില്ലിൽ” അട്ടിച്ച് ശുദ്ധമായ തനി എള്ളെണ്ണകൊണ്ട് ശരിയായി ഒരു ഡയങ്ങൾ ചേർത്ത് വിധിപ്രകാരം തയ്യാറാക്കുന്ന

ബാഹദേശ്വരം എണ്ണകുഴമ്പുകൾ! നിങ്ങളു ഉപയോഗിക്കുക!!

എല്ലാ പ്രധാന അശുപ്തേട ഔഷധങ്ങളും തനി എള്ളെണ്ണയും തയ്യാറുണ്ട്.

ബാഹദേശ്വരം S. S. A. V. ഫാർമസി കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി.

പ്രൊഫ്രൊർ, ജി. കെ. നാണുത്ത്,

പ്രൊഫർ ടി. കെ. കൃഷ്ണൻ.

ജാഫനും സിസ്റ്റം ഓഫ് ഡെൻറൽ സർജറി കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി

ഈ തരത്തിലുള്ള ജവളികളും ഞങ്ങളുടെ പക്ഷൽനിന്നു വാങ്ങി, നിങ്ങളും, നിങ്ങളുടെ വീട്ടിലുള്ളവരും തൃപ്തരാകുക

ജെ.എം.എസ്.

S. MOHAMMED MEYA &

A. REHIMAN.

MODERN DENTAL SURGERY, KANJIRAPPALLY

12 വർഷത്തെ പരിചയം

ജാഫനും സിസ്റ്റം പ്രകാരം ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ രോഗികളെ പരിശോധിച്ച് ദന്ത സംബന്ധമായ സകല സുഖക്കേടുകൾക്കും നവീനരീതിയിൽ ചികിത്സിക്കുന്നതാണ്. പയോഗ യാ (മോണപഴുപ്പ്) എന്ന സുഖക്കേടിന് പ്രത്യേകം ചികിത്സിക്കുന്നതാണ്.

Wanted Students to Train Dentistry.

ക്രൂരതൽ വിവരങ്ങൾക്ക് അവശ്യപ്പെടുക.

ഡോക്ടർ എബ്രഹാം കൈപ്പുരയിടം

കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി

പണ്ഡിറ്റ്. സി, രാമകൃഷ്ണൻ നായർ ആയുർവേദാചാര്യൻ ഓവർകളുടെ

ശിരോരഞ്ജിനി തൈലം

വില 1 രൂപയ്ക്കു കുന്നേക്കാൽ രൂപ.

(മുടിവളർത്തുന്നതും പരിമളമുള്ളതും)

രക്തശുദ്ധിയും ധാരാപുഷ്ടിയും നാഡീബലവും നൽകുന്ന

R. K. വിനോദ്സ്. കുപ്പി 1-ന് 3 രൂ 8 പ.

മറ്റു ആയുർവ്വേദഔഷധങ്ങളും മിതമായ വിലയ്ക്കു കൊടുക്കുന്നതാണ്.

H. O. R. K. V. വൈദ്യശാല.

ചെമ്മാങ്ങി. ചിറക്കുടവ് A. O. കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി. P. O.

കൃതലോകം.

(ആനന്ദകുന്ദ)

വൃദ്ധന്റെ മാടത്തിൽ നിന്നുമെന്തോ
നിലവിളിയിന്നലെക്കേട്ടുവത്രേ!
പടിവാതിൽ മുട്ടിവിളിച്ചിതാരോ,
മടിപ്പൂണ്ടു 'നാണ' കിടന്നുവത്രേ!
ഇരവെല്ലാം നാസ്തർ കലശൽകൂടി
പ്പുരയുടെ ചുറ്റു മലഞ്ഞുവത്രേ—
അടിമയൊരുത്തന്റെ ജീവിതത്തി—
നവസാനം വന്നെന്ന വർത്തമാനം
ധനികന്റെയന്തർക്ഷത്തിലേക്കും
സ്വന്തരംഗങ്ങളിടക്കിമാഞ്ഞു.

മലവെള്ളം പൊങ്ങിക്കിടക്കി മറിഞ്ഞ
പുഴയകടുംബമനാഥമായി.
തരിശായ് കിടന്ന പറമ്പിലൊന്നിൽ
പൊരുതിയുറവാദമേകി തന്ത്രം,
'ഭരത'നാമണ്ണിനെ യോമനിച്ചു
മരതകപ്പച്ചപ്പുസ്സു ചാത്തി.
മധുമാസകാലത്തവിടെയെല്ലാം
മധുരഫലങ്ങൾ നിറഞ്ഞുനിന്നു.

തളരുമാറില്ലവൻ തമ്പുരാന്റെ
കലവറയെല്ലാം നിറയുവോളം.
ഇരുളോ, മഴയോ, കൊടുവെയിലോ
പരമവന്നൊന്നിലും കൂസലില്ല.

എന്നു വൃദ്ധൻ അത്യന്തം വ്യാകുലപ്പെട്ടു.

അയാളുടെ ഏതായാതെ വിട്ടു നേരങ്ങളിൽ
കൂടി നിശ്ചിതമായി മാറിടത്തെ മറച്ചു നില്ക്കുന്ന
നരച്ച താടിയിലെ തുമ്പിൽ തൂങ്ങി.

കിണറു മുങ്ങേണ്ട അവസാന ദിവസവും ഇരു
ളിലാണ്ടു. പ്രകൃതി നിശ്ചലമായി. നഗരം വിശ്രമ
ത്തിന്നു കൊതിച്ചു. വികാര വൈചര്യമില്ലാത്ത
വരെ നിദ്രാദേവ! തഴുകി.

ഉതുപ്പൻ കിണറുകൾക്കുളെന്ന്. അവിടമെ
ല്ലാം തുളുമ്പുന്നതിയാക്കി. അതിനെ പലവുരു വലം
വെച്ചു. ഉണ്ണതാലാടുന്നതുപോലെ അയാൾ അ
ങ്ങോട്ടു മിങ്ങോട്ടും നടന്നു. അയാളുടെ മനസ്സും അ
തു തന്നെ ചെയ്തു. എത്ര സമയം അങ്ങനെ കഴി
ഞ്ഞെന്നയാളറിഞ്ഞില്ല. ലോകോപകാരത്തിനുള്ള
തന്റെ ശ്രമഫലം— അനേകം ജീവൻ ആശ്വാ
സം നൽകിയ അമൃതകലശം—ആത്മാവിന്റെ ഗ
തിക്കു മാറ്റമെന്നു താൻ കരുതുന്ന പുണ്യവസ്തു—ആ
കിണർ, കഴിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ നീക്കത്തുകുടി
ന്നെയും ജീവിച്ചിരിക്കുക, നന്മയെ തടയുന്ന നാ
ഗരികതയുടെ കാലത്തു്, നന്ദികെട്ട ആളുകളുടെ
യിടയിൽ; അ വൃദ്ധ നേരങ്ങൾകവിഞ്ഞൊഴുകി.

മനസ്സിന്റെ ആട്ടം നിന്നതോടെ അ ദുഃഖ

തിരുവാഴ്ച്ചാഴിയിൽ സഫലമാക്കുൻ
ഭരതനാഥൻ വരുത്തലില്ല.
അവിടെയാനന്ദം തുളുമ്പിയാലേ
യവനൊരു സംരൂപം യാകുമുള്ളൂ.
പടിവാതിൽ മുട്ടിവിളിച്ചുകേൾക്കേണ്ട
കുടിയിൽനിന്നോടിയ 'കൊച്ചുതേവി'
ഉരിയരിയ്ക്കാതിട്ടിരുന്നതെല്ലാം
വെറുമൊരു പാശ്വേദയായിരുന്നു!
അവളെയെന്നവ്യഥയുണ്ടായിത്തീർന്നു—
ഭവനാന്ത്യശ്വാസം കഴിച്ചുറങ്ങി.
ആമഹൽത്യാഗത്തിൻ ദിവ്യസ്വത്വം—
മാനദിമണ്ണിലുടീഞ്ഞുപോയി.

വൃദ്ധന്റെ മാടത്തിൽ നിന്നുമെന്തോ
നിലവിളിയിന്നലെക്കേട്ടുവത്രേ!
പടിവാതിൽ മുട്ടി വിളിച്ചിതാരോ
മടിപ്പൂണ്ടു 'നാണ' കിടന്നുവത്രേ!!
ഇരവെല്ലാം നാസ്തർ കലശൽകൂടി
പ്പുരയുടെ ചുറ്റുമലഞ്ഞുവത്രേ!!!

സ്മരണയും നന്ദിയും താണവർക്കു—
യരുളിയഹങ്കാരം സ്വന്തമാക്കി.
അപനയം കാട്ടുന്ന 'തമ്പുരാക്കൾ'—
കുപമാനം വന്നാലോ?—ഞാൻ നിറുത്തി.

ലന്റെ കാൽവെരുമാററവു നിലച്ചു. അയാൾ
കിണറു മതിലിൽ ചാരി നിന്നു.

അവൻ കിണറു മതിലിൽ കയറി. ചന്ദ്രൻ
ചോദ്യരൂപത്തിൽ ഇന്ദ്രദിക്കിൽ നിന്നു് എത്തിനോ
ക്കി. പൊട്ടാൻ തുടങ്ങുന്ന മാറിടത്തെ അയാൾ അ
കുരിശടയാളത്തോടു ചേർത്തുവെച്ചു അങ്ങനെ നി
ന്നു. എത്രനേരം നിന്നോ! അയാൾ പ്രാർത്ഥിക്കയാ
യിരുന്നോ! അവന്റെ തലയെ താങ്ങാനുള്ള ശ്രദ്ധ
കഴുത്തിനില്ലാതെ പോയി. ഒരു തുള്ളി വെള്ളമെ
ങ്കിലും ആ കണ്ണിൽ ഉറവിയില്ല. അവന്റെ തൊ
ണ്ടു വരണ്ടു. ഹൃദയം തന്വേദിച്ചു. പള്ളിയിൽ
നിന്നു മണിനാദം മുഴങ്ങി. അയാൾ കേട്ടോ എ
ന്നറിഞ്ഞില്ല. 'ഇങ്ങോട്ടുവരിൻ, ഇവിടെ ആശ്വാ
സിക്കാം.' എന്നൊരേങ്കിലും ആ ലോകോപകാരി
യെ ക്ഷണിച്ചോ! അയാൾ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടാണോ!
ആ തെളിനിർത്ത അയാളെ മാറോടണച്ചു. ആ കി
ണർ ജനയിതാവിന്റെ മേൽ വെള്ളം തുക്കി. അ
വൻ സ്വന്ത കിണറിൽ നിന്നു് അന്ത്യമായി ജല
പാനം ചെയ്തു. അയൽ വീട്ടിലെ നായ് ചരമ
ഗീതം പാടി. ചന്ദ്രന്റെ മുഖം വിളറി അ
കിണർ ഉതുപ്പാന്റെ രഹസ്യത്തെ വിശ്വസ്ത
യോടെ ഗോപനം ചെയ്തു.

ഗ്രന്ഥശാലകൾ.

(പ്രൊ. സി. ചാക്കോ ബി. എ., ബി. എസ്സ് വി.)

ജനസമുദായങ്ങളുടെ ഉത്കൃഷ്ടതയ്ക്ക് ഏറ്റവും ആവശ്യമായ സ്ഥാപനങ്ങളിലൊന്നാണ് ഗ്രന്ഥശാല. ഗ്രന്ഥശാലകൾക്കൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനമെന്തെന്ന് ഈ കാലങ്ങളിൽ ആരെയും പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഗ്രന്ഥശാലകൾ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതെന്നെന്നെയെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ച് സ്വല്പം പറയുവാനുണ്ടെന്ന് ആരും മോ.

ഈ നാട്ടിൽ പലയിടങ്ങളിലും ഗ്രന്ഥശാലകൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും കാലക്രമേണ അവ അന്തർലാഭം ചെയ്യുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. ഉത്സാഹികളായ ചിലർക്കുടി ഗ്രന്ഥശാല ആരംഭിക്കും. അവരുടെയോ അവരുടെ ഉത്സാഹത്തിന്റെയോ തീരോധാനത്തോടു കൂടെ ഗ്രന്ഥശാല അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യും. കാലക്രമേണ ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള ഗ്രന്ഥശാലാധികാരികൾ ഇല്ലാതായിത്തീരുകയും, വേണ്ട രേഖകൾക്കുടനെ വായനക്കാർ കൊണ്ടുപോകുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ഗ്രന്ഥശാലയിൽ നിന്നുപോകാതെ ക്രമമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ പല ഗ്രന്ഥശാലകൾക്കും സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതായി എനിക്കറിവുണ്ട്.

വത്തിക്കാൻ ലൈബ്രറി, ബ്രിട്ടീഷ് മ്യൂസിയം ലൈബ്രറി എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഗ്രന്ഥശാലകൾ ജഗത്പ്രസിദ്ധങ്ങളാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥശാലകളിൽ ആരും പ്രവേശിച്ച് ഏതു ഗ്രന്ഥവും വായിക്കും, എന്നാൽ യാതൊരു ഗ്രന്ഥവും ഒരുവനും ഗ്രന്ഥശാലയ്ക്കു വെളിയിൽ കൊണ്ടുപോകുവാൻ പാടില്ല. ആളുകൾക്കിരിന്നു വായിക്കുവാൻ വേണ്ട സൗകര്യങ്ങളെല്ലാം ഗ്രന്ഥശാലയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. പ്രഭാതമുതൽ പ്രദോഷവരെ ഗ്രന്ഥശാലയിലിരിന്ന് ഗ്രന്ഥപരായണം ചെയ്യുന്നവരെ അവിടെ കാണാം. അവർക്കു വേണ്ട ഭക്ഷണങ്ങൾ ഗ്രന്ഥശാലയിൽ കിട്ടും. ഇങ്ങനെ ഗ്രന്ഥശാല ഉപയോഗിക്കുന്നവർ ഗവേഷകന്മാർ, ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ മുതലായ വിദ്യാസമ്പാദകരായിരിക്കും.

എനിക്കു സുപരിചിതമായ ഒരു ലൈബ്രറിയുടെ കാര്യം പ്രത്യേകം പറയാം. ലണ്ടനിൽ, സയൻസ് ലൈബ്രറി (Science Library) എന്നൊരു ഗ്രന്ഥശാലയുണ്ട്. ഇത് ഇമ്പീരിയൽ കോളജിന്റെ സമീപത്തിൽ, സയൻസ് മ്യൂസിയത്തിന്റെ ഉള്ളിലാണ് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ സ്ഥാപനങ്ങളെല്ലാം വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിന്റെ ഭരണത്തിലാണ്. മ്യൂസിയത്തിലും ലൈ

ബ്രറിയിലും പൊതുജനങ്ങൾക്കു പ്രവേശിക്കാം. ഇതിനൊരു ഫീസു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇമ്പീരിയൽ കോളജിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഈ ഫീസിന് നിന്ന് ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഞാൻ അവിടെ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നപ്പോൾ വളരെ സമയം ഈ ലൈബ്രറിയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയിട്ടുണ്ട്.

ശാസ്ത്രസംബന്ധമായി ലഭ്യമായിട്ടുള്ള സകല ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഈ ഗ്രന്ഥശാലയിൽ സംഭരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇന്നയിന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വേണമെന്ന് ഒരു കടലാസുതുണ്ടിലെഴുതി അവിടെ നിൽക്കുകയായിരിക്കുന്ന ആളുകളിലൊരാളെ അറിയിച്ചാൽ, അവൻ ഒരു താമസവും കൂടാതെ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു മേശമേൽ വച്ചുതരും. നോട്ടെഴുതിയെടുക്കുന്നതിനു വേണ്ട കടലാസു, മഷി, പേനാ ഇതെല്ലാം മേശമേൽ കാണാം. അതെല്ലാമെടുത്തു വായനക്കാർ സ്വതന്ത്രമായി ഉപയോഗിക്കാം. വായന കഴിയുമ്പോൾ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മേശമേൽ തന്നെ വച്ചുവെച്ച് വായനക്കാരൻ തന്റെ നോട്ടുകളും കൊണ്ട് ഇറങ്ങിപോയ്ക്കൊള്ളാം.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽ വിസ്തരമൊഴിവാക്കുന്നതിനായിട്ടല്ലെന്നു തോന്നാം. എന്നാൽ തീരുവനന്തപുരം പബ്ലിക് ലൈബ്രറിയിലെ അനുഭവങ്ങൾക്കു തുല്യ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ ഇതു വിസ്തരമൊഴിവാക്കുന്ന തോന്നിപ്പോകുന്നു. സയൻസ് ലൈബ്രറിയിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ശതമാനം പോലും പബ്ലിക് ലൈബ്രറിയിലില്ല. കാര്യങ്ങളുപേക്ഷിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ സംഖ്യ കുറവെന്നും പറയാനില്ല. എന്നാൽ, കാരാലോഗിൽ കാണുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ അതു കണ്ടുപിടിച്ചെടുത്തു തരുവാൻ അധികൃതന്മാർ വളരെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതായി എനിക്കു പലപ്പോഴും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ ആരെയും കുറുപറയുകയല്ല. വളരെകാലം ഞാൻ പബ്ലിക് ലൈബ്രറിയുടെ ഭരണസമിതിയിലെ അംഗമായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. കുറുമുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ ഒരംശം എന്റെ തോളിലും വന്നുകൂടും. ഒരു ഗ്രന്ഥശാലയിൽ ഇതു ആശംസ്യമല്ലെന്നു എനിക്കു വിവക്ഷയുള്ളു.

തന്റെ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് എന്തെല്ലാം ഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടെന്ന് ഒരു ഗവേഷകൻ നിശ്ചയിച്ചെടുക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു നല്ല ഗ്രന്ഥശാലയിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള വൈഷമ്യങ്ങൾക്കും പരിഹാരമുണ്ടായിരിക്കണം. വിഷയാനുകൂല്യം, ഗ്രന്ഥകാ

രവീന്ദ്രനാഥടാമൂർ.

ചില സ്മരണകൾ.

(വി. ശിവരാമപിള്ള എറ. എ., എൽ. എൽ. ബി., എറ. എൽ. എ.)

ഏകദേശം പന്ത്രണ്ടു വർഷങ്ങൾക്ക് മുൻപ് ഒരു മകനാശത്തിൽ ശാന്തിനികേതനത്തിലെ വിദ്യാർത്ഥിവിദ്യാർത്ഥിനികളായ ഞങ്ങൾ “ഉത്തരായന” (ട്രാഗുർ മഹാകവിയുടെ ശാന്തിനികേതനത്തിലെ താമസസ്ഥലം) ത്തിന്റെ മുൻവശത്തെ വിശാലവും മനോഹരവുമായ മുററത്തു് മഹാകവിയുടെ വരവിനെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് നില്ക്കുകയായിരുന്നു. ‘ബംഗാളിൽ ശീതകാലം അവസാനിച്ചു് വസന്തത്തിന്റെ അരംഭദിനമായിരുന്നതിനാൽ പാരിജാതം, മുല്ല, ഇലഞ്ഞി, മുതലായ പൂക്കൾ പൂക്കളുടെ സൗരഭ്യം ഇടകലൻ ഒരു ചെറുകാറു് വീശിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വളരെ അകലെയായി ഭൂമിയും അന്നാദ്യന്തമായ അകാശവും കൂടി ഒന്നിക്കു

ന്നതായി തോന്നുന്ന ചക്രവാളരേഖ തെളിഞ്ഞുകൊണ്ടായിരുന്നു. അശ്രമത്തിലെ ചെറിയ പൂച്ചമേഞ്ഞ കെട്ടിടങ്ങളുടേയും മനോഹരമായ വൃക്ഷലതാദികളുടേയും ഓടയ്ക്കു് “ഉത്തരായനം” മാത്രം പാശ്ചാത്യ പൊരസ്ത്യസംസ്കാരങ്ങളുടേയും ശില്പകലയുടേയും ഫലമായി ഒരു പാരസീക ഉദ്യാനത്തിന്റെ നടുവിൽ മനോഹരമായി ഉയർന്നു നിന്നിരുന്നു. ഏകദേശം അഞ്ചുമണിയായപ്പോൾ “ഗുരുദേവ” ‘ഗുരുദേവ’ എന്ന് ഏന്റെ മുററം നിന്നിരുന്ന സ്റ്റേഹിതന്മാർ ചെറിയ ശബ്ദത്തിൽ പറയുന്നതു് കേട്ടു. പെട്ടെന്ന് ആ പ്രദേശമെല്ലാം ഒരു നിശ്ശബ്ദത വ്യാപിച്ചു. നരച്ചു് വെള്ളിക്കമ്പിപോലെ മനോഹരമായ നീണ്ടതാടി, വിശാലമായ

രാനുകൂലനിക, ഗ്രന്ഥസംജ്ഞാനുകൂലനിക ഇങ്ങനെ പല അനുകൂലനികകൾ ഒരു നല്ല ഗ്രന്ഥശാലയുണ്ടായിരിക്കണം. വളരെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു വച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം നല്ല ഗ്രന്ഥശാലയുണ്ടാകയില്ല. അനുകൂലനികകൾ രചിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയെന്നും മറ്റുമുള്ള വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു വളരെ പറയുവാനുണ്ടു്. ഗ്രന്ഥശാലാ സംരക്ഷണം ഇപ്പോൾ ഒരു ശാസ്ത്രമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം.

ഗ്രന്ഥശാല സ്ഥാപിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ ദുർല്ലഭങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉടനെതന്നെ കിട്ടാത്തുപോലും വിഷണ്ണരാവരുതു്. ഉത്സാഹികൾക്കു കാലം എപ്പോഴും സഹായിയാണ്. ഇപ്പോൾ സുലഭങ്ങളായിരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ, മാസികകൾ മുതലായവ ശേഖരിച്ചു വേണ്ട അനുകൂലനികകളോടുകൂടെ സൂക്ഷിച്ചുവച്ചിരുന്നാൽ പത്തൻപതു വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം അതു് അമൂല്യമായ ഒരു ഗ്രന്ഥശാലയായിരിക്കും. ഇപ്പോൾ ബാംഗ്ലൂരിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സയൻസ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് (Indian Institute of Science) സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി അതു സംബന്ധിച്ച ഡാക്ടർ ടോ വെയ് സമർപ്പിച്ച ഒരു റിപ്പോർട്ടിൽ, ഇൻഡ്യയിൽ, പ്രശസ്തമായ ഒരു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥശാല മാത്രമെ ഉള്ളുവെന്നും അതു് ഇൻഡ്യൻ ജിയോഗ്രാഫിക്കൽ സർവ്വേ വക ലൈബ്രറിയാണെന്നും പ്രസ്താവി

ക്കയുണ്ടായി. ഈ പ്രസ്താവമുണ്ടായ കാലത്തിനടുത്തു് ഒന്നൊന്നരവർഷം ഞാൻ ഈ ലൈബ്രറി ഉപയോഗിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അതിന്റെ വിശേഷമെന്താണെന്നു പറയാം. ജിയോഗ്രാഫിക്കൽ സർവ്വേ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതു് 1850—നോടടുത്താണ്. അന്നു മുതൽക്കുള്ള ശാസ്ത്രമാസികകൾ, റോയൽ സൊസൈറ്റി മുതലായ ശാസ്ത്രസമിതികളുടെ പ്രബന്ധങ്ങൾ മുതലായി പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഭദ്രമായി ബയൻഡ് ചെയ്തു് ആ ലൈബ്രറിയിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അവ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യപ്പെട്ട കാലത്തു സുലഭങ്ങളും സാധാരണങ്ങളുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നു് അവയിൽ ഓരോന്നും അമൂല്യമായ രത്നമാണു്.

“സഹദയ” ഗ്രന്ഥശാലയും ഇങ്ങനെ പ്രവർത്തിച്ചാൽ അതു് കാലക്രമേണ അമൂല്യനിധികളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു വലിയ സ്ഥാപനമായിത്തീരും. ഇപ്പോഴത്തെ ഭാരവാഹികളുടെ കാലം കഴിഞ്ഞാലും ഗ്രന്ഥശാലയുടെ പ്രവൃത്തി നിർവ്വിഘ്നം നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു വേണ്ട മൂലധനവും ഭരണത്തിന്റെ ശാശ്വതയുദ്ധേണ്ട ദ്വാരസ്ഥകളും ആവശ്യമാകുന്നു. ഇതെല്ലാം ഭാരവാഹികളുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ.

സഹദയഗ്രന്ഥശാലയ്ക്കു സർവ്വമംഗളങ്ങളും ആശംസിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ വിരമിക്കുന്നു.

നന്നായിത്തടം, പ്രശാന്തമായി വിശ്വത്തെ മുഴുവൻ കരുണാപ്രസരത്തിൽ മുകളുന്ന കണ്ണുകൾ, ചുവന്ന പട്ടുതൊപ്പി, നീണ്ടോളം കൂപ്പായം, ഒരിക്കലും മറക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത ഒരു ദിവ്യജ്യോതിസ്സ്— ഇപ്രകാരമാണ് ടാഗൂർ മഹാകവിയെ അന്നു ഞാൻ കാണും, എന്റെ മനോമുക്തത്തിൽ ഞാൻ ഇന്നും കാണുന്നതും, എന്നും ആരാധിക്കുന്നതും.

ആശ്രമവാസികളായ ഞങ്ങളെ അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് പ്രശാന്തഗംഭീരനായി അല്പം കുനിഞ്ഞു മുന്നോട്ടു നടന്നുവന്ന മഹാകവിയെ ഒരു ചെറിയ പെൺകുട്ടി ഇലഞ്ഞിപ്പൂമല അണിയിച്ചു സ്വീകരിച്ചു. മറ്റൊരു പെൺകുട്ടി ഒരു വെളുത്ത പൂപ്പം കളഭത്തിൽ മുക്കി നന്നായി തിളക്കം ചാർത്തി ശംഖനാദം മുഴക്കി. ബുദ്ധസന്യാസികൾ സിദ്ധാർത്ഥന്റെ ചില ഉപദേശസൂക്തികൾ ചൊല്ലി. ഒരു “ചീനവിദ്യാർത്ഥി കിൻഫുഷ്സിന്റെ ഉപദേശരത്നങ്ങൾ മുഖാന്തിരം ഗുരുദേവന് സ്വാഗതം അരുളി. ഉത്തരായനത്തിലെ പുഴുവത്തിലെ മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ ഒരുയന് പീഠത്തിൽ മഹാകവി അസൗസ്ഥനായി. വിദ്യാർത്ഥികളായ ഞങ്ങൾ ആ വിശ്വമഹാകവിയുടെ പാദം തൊട്ടുവന്ദിച്ചു. അദ്ദേഹം ഞങ്ങളുടെ തലയിൽ തൊട്ടു അനുഗ്രഹിച്ചു. ഞാൻ ഒരു സ്വച്ഛന്ദം ലോകത്തിൽ കൂടി സഞ്ചരിക്കുകയാണെന്ന് എന്നിങ്ങനെയായി. ഗുരുദേവന്റെ ദിവ്യസാന്നിദ്ധ്യം, ടാഗൂർ ഗാനങ്ങളുടെ ആകർഷണീയത, വസന്തകാലത്തെ ഇളംകാറ്റു, ഉത്തരായനത്തിന്റെ ചുറ്റുമുള്ള പാരസ്പര്യം ഉദ്യാനം, നീലിമനീർത്ത ആകാശം, പാശ്ചാത്യപൗരസ്ത്യദേശങ്ങളിലെ വിവിധ വിഭാഗങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥി വിദ്യാർത്ഥിനികളും അദ്ധ്യാപകന്മാരും അവരുടെ ഭേദരീയ വസ്ത്രധാരണ വിശേഷങ്ങളോടുകൂടി അവിടെ സമ്മേളിച്ചിരുന്ന ആ രംഗം അവിസ്മരണീയമാണ്.

ജൂനിയർ പത്തുമാസം മുൻപ് ഞാൻ ശാന്തിനികേതനത്തിലെ ശിക്ഷാഭവനത്തിൽ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായി ചേർന്നു. അവസരത്തിൽ ഗുരുദേവ് ഒരു ലോകസഞ്ചാരത്തിന് പോയിരിക്കുകയായിരുന്നു. മറ്റു പല സ്നേഹിതന്മാരേപ്പോലെ, മഹാകവിയുടെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യത്താൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന എന്നിങ്ങനെ അദ്ദേഹത്തെ കാണുവാനും സംസാരിക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗതല്പരങ്ങൾ കേൾക്കുവാനും അത്യാകാംക്ഷ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഗുരുദേവന്റെ ആഗമനം ആശ്രമവാസികളായ ഞങ്ങൾക്ക് ഒരു നവജീവനെ പുകാനം ചെയ്തു പ്രാപ്തമാക്കി. അദ്ദേഹത്തിന് ആശ്രമവാസരത്നം ആശ്രമത്തിന്റെ വിവിധ ജീവിത ചർച്ചകളിലും പ്രവർത്തനങ്ങളിലും പ്രവേശിക്കു

വാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം ശാന്തിനികേതനത്തിലെ നിശബ്ദ സുന്ദരമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ എവിടെയും ദൃശ്യമായിരുന്നു.

പ്രഭാതവേളയിൽ സൂര്യൻ ഉദിച്ചുവരുന്നതിന് മുൻപ് മരത്തണലുകളിലിരുന്ന് ഞങ്ങൾ പഠിക്കുകയും വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ചില അവസരങ്ങളിൽ ഗുരുദേവ് സാധാരണത്തിൽ അങ്ങും മേങ്ങും നടന്ന് ഞങ്ങളുടെ അഭ്യസനരീതിയും മറ്റും സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ചെറിയ കുട്ടികളുടെ ക്ലാസുകളിൽ പോയി അവരെ ചെറുകഥകൾ പറഞ്ഞ് രസിപ്പിക്കുന്നതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവ്യമോഹനമായ ഗാനങ്ങൾ പാടിക്കേൾപ്പിക്കുന്നതും ഞാൻ ഓർമ്മപ്പെടുന്ന ചില അവസരങ്ങളിൽ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. “ശിശുവിഭാഗം”-ത്തിൽ ഗുരുദേവ് ചെല്ലുന്ന ദിവസം കൺസൾട് അനന്ദപുണ്ണമാണ്. അദ്ദേഹത്തോടു കൂടെ മുഖഭാവത്തോടുകൂടി ഗുരുദേവന്റെ കഥകൾ കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചെറിയ കുട്ടികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിസ്തല്പങ്ങളായ നേരംപോക്കുകൾ കേട്ടു ചൊടിച്ചിരിക്കുന്നതും അദ്ദേഹം അവരിലൊരാളെപ്പോലെ ചിരിച്ചു രസിക്കുന്നതും സാധാരണമാണ്. ശിശുവിഭാഗത്തിന്റെ ചില യോഗങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം സംബന്ധിക്കാറുണ്ട്. യോഗസ്ഥലവും മറ്റും ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിൽ അലങ്കരിച്ചു തയ്യാറാക്കിയിരിക്കും. ചെറിയ കവിതകളും കഥകളും ഉപന്യാസങ്ങളും രചിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന കുട്ടികൾ വായിക്കുകയും മഹാകവി അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു.

ടാഗൂർ മഹാകവിയുടെ ചില നാടകങ്ങൾ അഭിനയിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം തന്നെ പാടുകയും രംഗവിധാനങ്ങൾ ഒരുക്കുന്നതിൽ നിർദ്ദേശങ്ങൾ കൊടുക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. ഒരു ദിവസം ഞങ്ങളുടെ ആശ്രമത്തിന്റെ വാർഷികദിനമായിരുന്നു. ഗ്രന്ഥശാലയുടെ മുൻപുവശത്തു ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു വന്നുചേർന്ന സംസ്കാര സംപുണ്ണമായ ഒരു സദസ്സ് ഇരിക്കുന്നു. നടനവേദിയുടെ ഒരുവശത്തു ഒരു മാർബിൾപീഠത്തിൽ പീതാംബരധാരിയായി ജ്യോതിർപ്രസരം ചെയ്തുകൊണ്ടു മഹാകവി ഉപവിഷ്ണനായിരുന്നു. ഒരു സുപ്രസിദ്ധ നാടകിയായ ശ്രീമതി ഹാത്ത്സിംഗ് ഏറ്റവും മനോഹരമായ രീതിയിൽ നാടകം ചെയ്യുകയും മഹാകവി തന്നെ ഗാനാലാപം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ആ രംഗത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ അനന്ദസംപുണ്ണമായിരുന്ന സദസ്സ് കരളോഷം മുഴക്കി ശ്രീമതിയുടെ നാടകത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. പെട്ടെന്നു മഹാകവിയുടെ മുമ്പം അരുണവർണ്ണമായി. കലാസ്വദനനിയന്ത്രണമി

പ്ലാത്ത സദസ്സിനെ ശകാരിക്കത്തന്നെവെല്ല. അരംഗത്തിന്റെ കലാപരിപൂർണ്ണതം നിശ്ശബ്ദതയോടെ മാത്രം സാധിക്കേണ്ടതാണെന്നും അപ്രകാരം നിയന്ത്രിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലാത്തവർ ആ ദിവ്യമോഹനമായ കലാവേദിയെ മലിനപ്പെടുത്തരുതെന്നും ടാഗൂർമഹാകവി ശാസിച്ചു.

ഗുരുദേവനെ ചില അവസരങ്ങളിൽ കണ്ടു സംസാരിക്കുവാൻ അവസരം കിട്ടിയപ്പോളെല്ലാം അദ്ദേഹം കേരളത്തിലെ കലാസമ്പത്തിനെക്കുറിച്ചും വിശിഷ്ട കഥകളി കൈകൊട്ടിക്കളി മുതലായവയെ സംബന്ധിച്ചും വളരെ കാഴ്ചയായി ചോദിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. അക്കാലം, വള്ളത്തോൾ കേരളകലാമണ്ഡലം സ്ഥാപിക്കുവാനായി യത്നിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലമായിരുന്നു. വള്ളത്തോളിന്റെ ഒരു കവിത “തൂിവേണി” എന്ന മാസികയിൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ തർജ്ജിമ ചെയ്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതിലേക്കു ഞാൻ മഹാകവിയുടെ ശ്രദ്ധയെ അർപ്പിച്ചു. ഭാവനാസമ്പന്നനായ കവികളും കലാകാരന്മാരുമുള്ള കേരളത്തിനും ബംഗാളിനും പല സംഗതികളിലും ഐക്യരൂപമുണ്ടെന്നും ഈ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളും തമ്മിൽ കൂടുതൽ സമ്പർക്കമുണ്ടാകേണ്ടതു് ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു അനുപേക്ഷണീയമാണെന്നും ഗുരുദേവൻ പല അവസരങ്ങളിലും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഗാന്ധിജിയന്തി, ഗാന്ധിദിനം, വഷമംഗൽ, വസന്തോത്സവം മുതലായ എല്ലാ വിശേഷാവസരങ്ങളിലും എല്ലാ ബുധനാഴ്ചയും ‘മന്ദിര’ത്തിൽ (ക്ഷേത്രം) വെച്ചു നടത്താറുള്ള പ്രാർത്ഥനകളിലും മഹാകവി പങ്കുകൊള്ളുകയും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു. ലോകസഞ്ചാരത്തിനുശേഷം ശാന്തിനികേതനത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തിയതിന്റെ അടുത്ത ബുധനാഴ്ച ‘മന്ദിര’ത്തിലെ പ്രാർത്ഥനയിൽ ഗുരുദേവനും സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. അന്നു ചെന്നാ ജപ്പാൻ യുദ്ധം (മഞ്ചുക്കിയോ യുദ്ധം) ആരംഭിച്ചിരുന്നു. കൂടാതെ ഇന്ത്യയിലെ രാഷ്ട്രീയലോകവും ഏറ്റവും പ്രകൃഷ്ടമായിരുന്നു. മഹാകവി മന്ദിരത്തിൽ വരുമെന്നറിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ, ആശ്രമവാസികൾ എല്ലാം രാവിലെ ഘണ്ടാനാദം മുഴങ്ങിയപ്പോൾ മുതൽ സ്ഥിരമായിത്തീർന്നു. മാർബിൾ തറയുമുള്ള മനോഹരമായ മന്ദിരത്തിൽ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. സാമൂഹികസാഹോദര്യത്തിനും സമത്വത്തിനും വേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്ന ശാന്തിനികേതനത്തിൽ പോലും പ്രകൃഷ്ടമായ ബഹിർലോകത്തിന്റെ പ്രതിച്ഛായ ഒരു നേരിയ തിരശ്ശീലയിൽ കുടി ദൃശ്യമായിരുന്നു. ഞങ്ങളെല്ലാവരും ടാഗൂർകുപ്പായം ധരിച്ചു ഗുരുമായ തറയിൽ ഇരുന്നു “വൈതാളികസംഘം” സംഗീതസാമഗ്രികളോടുകൂടി ഒരുവശത്തു നിന്നിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ

മുൻവശത്തു് ഒരു ചെറിയ പരവതാനി വിരിച്ചു് അതിന്റെ മുൻപിൽ ഒരു ചെറിയ മാർബിൾ പീഠത്തിൽ ഏതാനും പുഷ്പങ്ങളും വെച്ചിരുന്നു. മഹാകവി ഒരു നീണ്ട നീലക്കുപ്പായവും നീലത്തൊപ്പിയും ധരിച്ചു് അഗതനായപ്പോൾ ഞങ്ങൾ നിശ്ശബ്ദരായി ഏഴനേരം നിന്നു് ഉപചാരവും സ്വീകരിച്ചു. “വൈതാളികസംഘം” ഗുരുദേവനാൽ വിരചിതമായതും വസന്തകാലത്തിന്റെ മനോഹാരിതയെ വർണ്ണിക്കുന്നതുമായ ഒരു ഗാനം പാടി. അനന്തരം മഹാകവി ബംഗാളി ഭാഷയിൽ, ലോകത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചിരിക്കുന്ന വിനാശകപ്രസ്ഥാനങ്ങളേയും അതിനു് കാരണഭൂതമായ ഭൗതികശക്തിയേയും കുറിനമായി എതിർക്കുകയും ഇന്ത്യയെപ്പോലെ ആത്മീയ പ്രഭാവമുള്ള ഒരു പൗരസ്ത്യജനസമുദായത്തിന്റെ ചിന്താഗതിയെ പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തു പ്രസംഗിച്ചു. അ പ്രസംഗം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ എന്റെ സാധാരണ ദൃഷ്ടികൾക്കും ചിന്താഗതിക്കും അതീതമായ ഒരു ലോകത്തിലേക്കു് എന്നെ അജ്ഞാതമായ ഒരു ശക്തി അനയിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. ലോകത്തെ ക്രൂരതയുടേയും ദുരാഗ്രഹത്തിന്റേയും അസന്മാർദ്ദികത്വത്തിന്റേയും ഹോരവലയങ്ങളിൽനിന്നു് രക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ പരാശക്തിയുടെ ഒരു നവ്യസന്ദേശവാഹകനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ഒരു പ്രവാചകനായി ആ പ്രഭാതത്തിൽ ടാഗൂർ മഹാകവിയെ ഞാൻ കണ്ടു. ഇന്നും അചഞ്ചലമായ ആത്മീയ പ്രഭാവത്തോടുകൂടി പുരോഗമിക്കുന്ന ഭാരതം ഒരു നവീനകാലഘട്ടത്തിലേക്കു് പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നു. ലോകത്തെ മുഴുവനും ക്രൂരതയും ദുരാഗ്രഹവും അധികാരപ്രമത്തതയും ഗ്രസിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സാമൂഹിക സാഹോദര്യത്വത്തിലും സമത്വത്തിലും അടിയുറച്ചു നിൽക്കുന്ന ശാന്തിനികേതനത്തിലെ മഹാകവി രോഗശയ്യയിൽനിന്നു് മനവസമുദായത്തിന്റെ പരമ്പരാസിദ്ധമായ മഹനീയ സംസ്കാരത്തെ ഉഗ്രീയതയിൽനിന്നു് രക്ഷിക്കുവാനായി മുഴക്കിയ കാഹളധ്വനി വെറും വനരോദനമായി കലാശിക്കുകയില്ലെന്ന് വിശ്വസിക്കാം.

മഹാകവിയുടെ അവസാന ദിവസത്തിൽ പോലും അദ്ദേഹത്തെ ചിന്താക്ഷമാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഏക പ്രശ്നം തന്റെ ഭാവനാശിശുവായ വിശ്വഭാരതിയുടെ ഭാവിയായിരുന്നു. ഗുരുദേവ് ദിവംഗതനാകുന്നതിനു് ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കു് മുൻപു വരെ വിശ്വഭാരതിയുടെ സാമ്പത്തികാടിസ്ഥാനം പ്രബലമാക്കുവാൻ വേണ്ടി ബോംബേ, കൽക്കത്ത മുതലായ നഗരങ്ങളിലേ വാണിജ്യവ്യവസായ പ്രമുഖരെ സമീപിച്ചപ്പോൾ മഹാത്മാഗാന്ധി ഒരു പ്രസ്താവന പുറപ്പെടുവിച്ചതു് ഇന്നും ഭാരതീയരുടെ ചെവികളിൽ മാറിമാറി കൊള്ളുന്നുണ്ടായി

സ്വാതന്ത്ര്യവും ജീവിതവും.

(പി. ദാമോദരൻ വിള ഉ. ബി. എ.)

കവിത എന്നത് ജീവിതവിമർശമാണെന്ന ഒരു ആശയം കവിതയിൽ നിറുപകരുന്നതായിരുന്നു ആർ നോൾഡിന്റെ അഭിപ്രായം. ഈ അഭിപ്രായത്തിന് പാശ്ചാത്യരിലും പൗരസ്ത്യരിലും ഏറെക്കുറെ ഉറച്ച പ്രതിഷ്ഠയുണ്ടായിരുന്നു. “നാം സ്വപ്നവസ്തു നിർമ്മിതരാണു്” എന്ന് ഷേക്സ്പിയറും, “നമ്മുടെ ഏറ്റവും മധുരമായ ഗാനങ്ങൾ ഏറ്റവും ശോകകരമായ ചിന്തകളെ വഹിക്കുന്നവയാകുന്നു” എന്ന് ഷെല്ലിയും, “ജീവിതം എന്നത് ഏകപണ്ണമായ ഈശ്വരപ്രകാശത്തെ ബഹുവണ്ണങ്ങളായി വിഭജനം ചെയ്യുന്ന ഒരു വണ്ണസമുച്ചയം” എന്ന് സരോജിനിദേവിയും, “കാമം താമസി പ്രകൃത്യാപണാശ്ചേതനാ വേതനേഷു” എന്നു കാളിദാസനും, “ഹിരണ്യമേവാഞ്ജയ; നിഷ്ഫലാകലാ” എന്നു ഹർഷനും പറയുമ്പോൾ, മാതൃ ആർനോൾഡിന്റെ മതം ശരിയാണെന്നു് തോന്നിപ്പോകുന്നു.

എങ്കിലും അതത്ര ശരിയാണെന്നു് പറയാൻ നിർദ്ദാഹമില്ല. ഒന്നാമതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം അപൂർണ്ണമായിരിക്കുന്നു. ജീവിതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള, അഥവാ ജീവിതത്തിന്റെ വിമർശനം കവിതയാകുമെങ്കിൽ തത്വശാസ്ത്രം മുതൽ കീഴോട്ടുള്ള എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങളും ജീവിതത്തെ ഒരു തരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു തരത്തിൽ വിമർശിക്കുന്നവയാകയാൽ അവയെല്ലാം കാവ്യകോടിയിൽ ഉൾപ്പെടാതെ നില്ക്കുന്നതില്ല. ഇതിന്റെ അനുപത്തി സ്വയം വ്യക്തമാണല്ലോ.

രണ്ടാം. ടാഗൂർ മഹാകവിയെപ്പോലെ വിശ്വവിഖ്യാതനായ ഒരു മഹാപുരുഷൻ ലോകത്തിനു് പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ആദ്യം സംപൂർണ്ണമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടി, എണ്ണപതുവസ്സായ അതിന്റെ സ്ഥാപകൻ അനാരോഗ്യസ്ഥിതികളെ വകവെക്കുന്ന ഭാരതത്തിന്റെ ഒരറ്റം മുതൽ മറ്റൊരറ്റം വരെ ക്ലേശങ്ങൾ സഹിച്ച് യാത്രയെഴുന്ന കാഴ്ച ഹൃദയഭേദകമാണെന്നും അങ്ങനെയൊരു മുഖമുഖം ഭാരതീയനും അതു് അസഹ്യമായിരിക്കുമെന്നുമാണ് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചത്. സാമൂഹിക സാഹോദര്യത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്ന വിശ്വഭാരതീയെ സർവ്വവിധത്തിലും സഹായിച്ച് അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുകയായിരിക്കും മഹാകവിയുടെ സ്വരണയെ ശാശ്വതീകരിക്കുവാനുള്ള ഉത്തമമാർഗ്ഗം.

ശാസ്ത്രകാരൻ ഗവേഷണാദികൾക്കൊണ്ടു കണ്ടുപിടിക്കുന്ന ജീവിതതത്വങ്ങളെ കാവ്യകാരൻ ഏതോ ദുർഗ്രഹമായ അതീതബോധത്താൽ അനായാസേന വെളിപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അതു് ജീവിതവിമർശമാകാതെ ഗത്യന്തരമില്ല, അതാണ് മാതൃ ആർനോൾഡിന്റെ കാവ്യസിദ്ധാന്തം, എന്നാണെങ്കിൽ, അതിൽ ഒട്ടുപരമാർത്ഥമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുതന്നെ വേണം. എങ്കിലും, അപ്പോഴും മേൽപ്പറഞ്ഞ സംശയം ശേഷിക്കുകയില്ലേ? രണ്ടു കൂട്ടരും പറയുന്നതു് ഒന്നുതന്നെയാണെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു കൂട്ടർ മതിയാകുമല്ലോ. കവിതയെന്നും ശാസ്ത്രമെന്നും രണ്ടെണ്ണത്തിന്റെ ആവശ്യം തന്നെ എന്തു്?

പ്രശ്നം ടാഗൂർ മഹാകവി ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞു, ഒരായം നിങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തിയില്ലെന്നു കരുതി വേദിക്കേണ്ടെന്നു്. എന്തെന്നാൽ ആ ആശയം നിങ്ങൾക്കു മുൻപുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു, നിങ്ങൾക്കു ശേഷവും അതു നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യും. നിങ്ങളല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരാൾ അതു് ഏതെങ്കിലും ഒരുകാലത്തു വെളിപ്പെടുത്താതിരിക്കുമില്ല. ആശയത്തിനു് ഒരിക്കലും നശം സംഭവിക്കുന്നില്ലെന്നും, എല്ലാവരും പറയുന്നകാര്യം ഒന്നുതന്നെയാണെന്നുമാണല്ലോ ഇതിന്റെ സാരം. അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ പിന്നെന്താണൊരു വ്യത്യാസം? ആശയപ്രകാശനത്തിനു് ഓരോരുത്തനും സ്വീകരിക്കുന്ന രീതിയിലാണ് ആ വ്യത്യാസം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഇതിൽ ധ്വനിക്കുന്നതു് “രീതിരാത്മാ കാവ്യസ്യ” എന്നുള്ള ആ പഴയ സിദ്ധാന്തംതന്നെയാകുമായിരിക്കും.

ശാസ്ത്രകാരനും കവിയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസവും ഇതുതന്നെയാണെന്നുവരുന്നു. രണ്ടുപേരും ഒരേ തത്വംതന്നെ കണ്ടെത്തുന്നെങ്കിലും അവരുടെ രീതികൾ അത്യന്തവ്യത്യസ്തങ്ങളാണല്ലോ. അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ കവിയുടെ മഹത്വം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു ജീവിതവിമർശത്തിലല്ലെന്നു പറയേണ്ടിവരുന്നതാണ്. എന്തെന്നാൽ, അതു ശാസ്ത്രകാരന്റെ മാത്രം രീതിയാണ്, കവിയുടേതല്ല. ഈ അവസ്ഥയിൽ മാതൃ ആർനോൾഡിന്റെ സിദ്ധാന്തം എങ്ങനെ ശരിയാകും? കാവ്യത്തിനു്, അഥവാ സാഹിത്യകലയ്ക്കു് ശാസ്ത്രവിലക്ഷണമായ ഒരു രീതിയാണുള്ളതെന്നു മാതൃ ആർനോൾഡ് സമ്മതിക്കുന്നില്ല.

“മനുഷ്യനു മരണമുണ്ടു്” എന്നുള്ളതത്വം ശാ

സുകാരൻ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു കവിയും ഇതുതന്നെ പറയും. പക്ഷെ രണ്ടുപേരുടെയും രീതിവ്യത്യാസംകൊണ്ടു കവി പറയുന്നതുമാത്രമേ നമുക്കു രസകരമാം ഹൃദ്യമോ ആയി അനുഭവപ്പെടുന്നുള്ളൂ. അപ്പോൾ ജീവിതവിമർശനിലല്ല കാവ്യകല വിലഗമായിരിക്കുന്നതെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. രസകരമായ രീതി കാവ്യത്തിന്റേതാകുന്നു. രസകരമായുള്ളതെല്ലാം സൗന്ദര്യവഹങ്ങളുമാണ്. അതിനാൽ സൗന്ദര്യത്തെയാണു കാവ്യത്തിന്റെ ജീവൻ എന്നു സിദ്ധമാകുന്നു. ഇവിടെ “രീതിരായ്മ കാവ്യസ്യ”, “കാവ്യരസാത്മകം കാവ്യം” എന്നീ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഒന്നുതന്നെയാണെന്നു വെളിപ്പെടുന്നു.

സാഹിത്യം ജീവിതത്തെ വിമർശിക്കട്ടെ, വിമർശിക്കാതിരിക്കട്ടെ, തത്വങ്ങൾ ചൊരിയട്ടെ, ചൊരിയാതിരിക്കട്ടെ— അതല്ല കാര്യം. വിമർശം രസകരമായിരിക്കണം. തത്വപ്രതിപാദനം സൗന്ദര്യവഹമായിരിക്കണം അതില്ലെങ്കിൽ സാഹിത്യമില്ല.

സാഹിത്യം സുന്ദരമാണെന്നും ആയിരിക്കണമെന്നും വാദിക്കുന്നവരെ ഭ്രാന്തന്മാരായി ഗണിക്കാൻ ചിലർ ഒരു പ്രയാസവുമില്ലല്ലോ. ജീവിതത്തിന്റെ യാതനകളെ വർണ്ണിച്ചു മനുഷ്യരെയും ജീവിതത്തെയും നന്നാക്കി ജീവിതത്തിനുവേണ്ടി നിലനിൽക്കുകയാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ കർത്തവ്യമെന്ന് ഇവർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. ശരിയായിരിക്കാം. പക്ഷെ ജീവിതമാകുന്ന ഈ യാതനയുടെ വർണ്ണന ഫലിക്കണമെങ്കിൽ അനുവാചകർ ആ വർണ്ണനയിൽ രസിക്കുക തന്നെ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ വർണ്ണനാപരമായ ആ സാഹിത്യം രസകരമായിരിക്കണം, അഥവാ സൗന്ദര്യവഹമായിരിക്കണമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നില്ലേ? അപ്പോഴും സാഹിത്യത്തിന്റെ ജീവൻ സൗന്ദര്യമാണെന്നു ഞല്ലോ കാണുന്നത്. സാഹിത്യം ജീവിതത്തിനുവേണ്ടിമാത്രം ഉൽഭവിച്ചാലും അതിന് സ്വയം നിറവേറുന്നതിന് സൗന്ദര്യമാണാവശ്യം എന്ന് പ്രായോജനികന്മാർ മനസ്സിലാക്കാത്തതാണ് അർത്ഥം.

എങ്കിലും മറ്റു ചില കോമളകലകളെ അപേക്ഷിച്ച് സാഹിത്യത്തിൽ മറ്റു ചില ധർമ്മങ്ങൾകൂടി ഉൾപ്പെടുത്താൻ സൗകര്യക്കൂട്ടൽ ഉള്ളതുകൊണ്ട് അതിനെ ഒരു ശുദ്ധ കലയായി ഗണിക്കുന്നില്ല. സന്മാർദ്ദോപദേശം, ആശയപ്രചാരം, തത്വചിന്ത, മുതലായവയെല്ലാം സാഹിത്യം എന്ന ഒറ്റ ശബ്ദത്താൽ ഉപലക്ഷ്യമുള്ളതാണല്ലോ, ഇതുകൊണ്ട് സാഹിത്യം മാത്രമല്ല, കലകളെല്ലാംതന്നെ പ്രായോജനികങ്ങളാണെന്ന് സിദ്ധാന്തിക്കാൻ ചിലർ തീരെ മടിക്കുന്നില്ല. പ്രകാശമുള്ള ച

ന്ദ്രനിൽ ഇരുട്ടുണ്ടെന്നു പറയുമ്പോൾ, പ്രകാശമുള്ള സമുദ്ര ഗോളങ്ങളിലും ഇരുട്ടുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് ശരിക്കുന്നതുപോലെയാണിത്.

ജീവിതത്തിൽ വർത്തിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ ഭാഷ ജീവിതാനുഭവത്തിയായിരിക്കും. ഭാഷാമൂലകമായ സാഹിത്യം ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യധർമ്മപരമായ ജഡാവശ്യങ്ങളിൽനിന്ന് ഒട്ടേറെ വിമുക്തമാണെങ്കിലും, ജീവിതത്തെ പാടെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ അതിന് നിവൃത്തിയില്ല. മനുഷ്യൻ എന്തു ചെയ്യാലും ജീവിതം അതിൽ പ്രതിഫലിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നതുമാണ്. സാഹിത്യം ഈ നിയമത്തെ സമുദാ ആദരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയായിരിക്കെ, അഥവാ, സ്വതഃ ഏല്പോഴും ജീവിതത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വസ്തു അതിനെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതായിത്തന്നെയായിരിക്കണമെന്ന് അലറിക്കൊണ്ടു പറക്കും പായുന്നതെന്തിന്?

ജനസാമാന്യത്തിന്റെ വികാരവിചാരങ്ങൾ, അഭിലാഷങ്ങൾ മുതലായവയായിരിക്കണം സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രതിപാദ്യവസ്തുക്കൾ എന്നായിരിക്കും ഇതിനുത്തരം. പക്ഷെ ആരുടെയും വികാരാദികൾ തമ്മിൽ മൗലികമായ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലെന്നുള്ളതാണ് വാസ്തവം. തൊഴിലാളിക്കും മുതലാളിക്കും വിശപ്പ് ഒന്നുപോലെയാണു്. ഇരു കൂട്ടരുടേയും വിചാരം പണം വേണമെന്നുമാണു്. അങ്ങനെയിരിക്കെ ദരിദ്രന്റെ വികാരത്തെമാത്രം വർണ്ണിച്ചാൽ സാഹിത്യം കൂടുതൽ ജീവിതാനുഭവത്തിയായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കാൻ യാതൊരുവഴിയും കാണുന്നില്ല. പണക്കാരനും പാവത്തിനും കാമവികാരം തുല്യമാണു്. ആ അവസ്ഥയിൽ രാജാക്കന്മാരുടെ ശുശ്രൂഷകഥകൾ വർണ്ണിച്ചാൽ സാഹിത്യം സങ്കുചിതമായിപ്പോകുമെന്നു വിചാരിക്കാൻ എന്തു വഴിയാണുള്ളതു്? ദരിദ്രജീവിതം സാഹിത്യത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കണമെന്ന് പറയുന്നതും, അതുമാത്രമേ സാഹിത്യമാകേണ്ടൂ എന്നു പറയുന്നതും രണ്ടു രണ്ടു തന്നെയാണെന്നു് പലരും ഓക്കാമിപ്പിച്ചു. അത്രതന്നെയുമല്ല, ജീവിതം പ്രതിഫലിച്ചാൽ അതു് സാഹിത്യമായിത്തീരണമെന്നില്ലതാനും.

ജീവിതവും, സാമൂഹ്യസ്ഥിതിയും ഇല്ലാത്ത സാഹിത്യം ചിലർ തീരെ അരോചകവുമാണു്. ജീവിതത്തിൽ ദുഃഖങ്ങളും, സുഖങ്ങളും, ജനനവും മരണവും, സാമർത്ഥ്യവും മഹത്തരവും മറ്റും ഉണ്ടെന്നറിയാത്തവരില്ല. എന്നാൽ ഇതെല്ലാം വരവണ്ണം തെറ്റൊരു പകർത്തിവെച്ചാലും അതു് സാഹിത്യമാകയില്ലെന്ന് ഓക്കാത്തതാണ് ഒരു നേരവോക്ക്. സാമൂഹ്യസ്ഥിതിയുടെ കഥയും മറ്റൊന്നല്ല. ജനങ്ങൾ ധനികരും, ദരിദ്രരും, അക്ഷരാഭ്യസമുള്ളവരും, ഇല്ലാത്തവരും, കാലത്തും വൈ

കിട്ടും പല്ലു തേയുന്നവരും മറ്റും അന്നെന്ന് അക്ഷരത്തിലും അക്ഷത്തിലും, മറ്റു വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ അതിലും “ഇന്ധോസിയൻ” എഴുതുന്നതുപോലെ, നെട്ടകയും കുറുകയും, കോണോടുകോണായും എഴുതിവെച്ചാലും അത് സാഹിത്യമാകയില്ല. എന്നിരുന്നിട്ടും നമ്മുടെ ചില പ്രൊഫസറന്മാർ സാമൂഹ്യസാഹിത്യത്തിനുവേണ്ടി വാദിക്കുമ്പോൾ, സമുദായചരിത്രമാണ് സാഹിത്യമെന്നു അവർ എങ്ങനെയോ ധരിച്ചു വശായിരിക്കുന്നതുപോലെയാണു തോന്നുക.

സാഹിത്യത്തിൽ സമുദായവും ജീവിതവും ഉണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിലും സാഹിത്യം അതുകൊണ്ടല്ല സാഹിത്യമായിത്തീരുന്നതെന്നാണ് ഓർക്കാറുള്ളത്. ഒരു കെട്ടിടത്തിൽ കല്ലും മരവും ഉണ്ടാകുമെന്നിരുന്നാലും അവയല്ല കെട്ടിടം. അങ്ങനെയൊന്നിനെക്കുറിച്ച് കല്ലും മരവും കാണുന്നിടത്തെല്ലാം ഓരോ കെട്ടിടവും കാണേണ്ടതായിരുന്നു. എന്തു ചെയ്യാം! അത് സംഭവിക്കുന്നില്ലല്ലോ. കെട്ടിടം ഉണ്ടാകാനുള്ള കരുക്കൾ വേറെ, അവകൊണ്ട് ഉണ്ടാകുന്ന കെട്ടിടം വേറെ, അതുപോലെ തന്നെ സാഹിത്യത്തിന്റെ കരുക്കളായ സമുദായവും ജീവിതവും സാഹിത്യമല്ല. അവ സാഹിത്യമാണെങ്കിൽ പേരും മഷിയുംപോലും സാഹിത്യമാണെന്നു പറയേണ്ടിവരുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടല്ല, സമുദായം, ജീവിതം മുതലായവ അടങ്ങിയ ശാസ്ത്രം, ചരിത്രം എന്നിവയെല്ലാം അവയോടൊപ്പം സാഹിത്യമായി കലാശിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു.

കലകളെല്ലാം വേണ്ടിയാണോ, അതോ, കലപ്പ, മൺവെട്ടി മുതലായവയെപ്പോലെ ജീവിതത്തിനു വേണ്ടിയാണോ എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് കലകളിൽ ഏറെയും കൂടുതലായി ബാധിക്കുന്നതു സാഹിത്യത്തെയാണെന്നു മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചു. കലപ്പയും മൺവെട്ടിയും ജീവിതാവശ്യത്തിന്, എന്നു വെച്ചാൽ, ജീവസന്ധാരണത്തെ സുകരമാക്കുന്നതിന് ഉപകരിക്കുന്നു. ഈ അർത്ഥത്തിൽ കല ഒരിക്കലും മനുഷ്യനാവശ്യമില്ല. കല എന്തെന്നറിയാത്ത എത്രയോപേർ ഭ്രമങ്ങളെപ്പോലെ ജീവിക്കുന്നു! “നിഷ്പലാകുലം” എന്നു ഹർഷനും, “സകല കലയും നിരപയോഗമാണ്” എന്നു ഓസ്റ്റർവൈൽഡും പറയുന്നതിനു കാരണം ഇതാണ്. അതിനാൽ ജീവിതത്തിനുവേണ്ടിയല്ല കല, എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

ഷേക്സ്പിയർ മഹാകവിയുടെ അവസാനകൃതിയെന്നു പറയപ്പെടുന്ന “ടാംപെസ്റ്റ്” നാടകത്തിന്റെ ഷടനന്ത്യ് ഒരു മഹത്തായ വിശേഷതയുണ്ട്. പ്രോസ്പെറോ എന്ന മന്ത്രസിദ്ധനായ നായകൻ കപ്പലുടഞ്ഞു് വിജനമായ ഒരു ദ്വീപിൽ അകപ്പെടുന്നു. മന്ത്രശക്തികൊണ്ട് അയാൾ അവിടത്തെ സ്വദേശിയായ ക്വാലിബാൻ എന്ന വികൃത

രസതപത്തെ സ്വഹിതാനുവർത്തിയാക്കിത്തീർന്നു. വിറകുവെട്ടുക, വെള്ളം കോരുക മുതലായവയാണ് അവന്റെ ജോലി. ഇടക്കിടയ്ക്കു ആ സതപത്തിനു പോലും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റി വിചാരമുണ്ടാകയും, പ്രോസ്പെറോസ്സ് തന്റെ അമ്മയുടെ വകയായിരുന്ന അ ദ്വീപിൽ അവകാശമൊന്നുമില്ലെന്ന് പിറുപിറുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ അവൻ കഠിനശിക്ഷയ്ക്കു വിധേയനാകേണ്ടിവരുന്നു.

പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർ പ്രോസ്പെറോയെപ്പോലെ അന്യഭേദങ്ങളിൽ കടിയേറിയതടങ്ങിയപ്പോഴാണ് ഷേക്സ്പിയർ ടാംപെസ്റ്റ് എഴുതിയത്. അന്നന്തരം വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവർ ഉപനിവേശരാജ്യങ്ങളെ കീഴടക്കി ഭരണം തുടങ്ങുകയും, ക്വാലിബാനെപ്പോലെ അപരിഷ്കൃതരായിത്തീർന്നവർ സ്വദേശികളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവാദത്തെ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു തുടങ്ങി. ടാംപെസ്റ്റിൽ ഈ ജീവിതാനുഭവം എത്ര ഭംഗിയായി വ്യാഖ്യാനമുദയത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കുക.

ഇതു ജീവിതത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള കലാനിർമ്മാണത്തിന് ഉദാഹരണമായി ഉദ്ധരിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്. ഒരു ജനസമുദായം പ്രാണേണ അവശവും, പ്രാകൃതവും ആയ മറ്റൊരു സമുദായത്തെ കൈയേറുന്നത് ഒന്നാംതരം സാഹിത്യവിഷയമാണല്ലോ.

എന്നാൽ, പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിൽ ഇതെങ്ങനെ പ്രതിപാദിക്കപ്പെടും? ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഇന്ത്യയെ ഭരിക്കുമ്പോൾ ഉള്ള ന്യൂനതകൾ അനുഭവിക്കുന്ന കുറെ കഥാപാത്രങ്ങൾ, പട്ടണത്തിലോ ഗ്രാമത്തിലോ നിലവിളിക്കുകയോ, പിറുപിറുക്കുകയോ, തല്ലുകൊള്ളുകയോ, അയിൽ കയറുകയോ ചെയ്യുന്നതായിരിക്കാം അതിൽ നാം കാണുന്നത്. അതും ഷേക്സ്പിയറുടെ പ്രതിപാദനവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം നോക്കുക. ഷേക്സ്പിയറുടെ രീതിയിൽ പ്രതിപാദിക്കാൻ കഴിയാതെക്കിടന്നതെന്നും അതു ജനസാമാന്യത്തിനു സുഗ്രഹമാകയില്ല. ജനസാമാന്യത്തിനു സുഗ്രഹമായ രീതിയിൽ എല്ലാം പച്ചയായി പറയുമ്പോൾ അതിന്റെ അസ്വാഭാവികത കെട്ടുപോകയും ചെയ്യും. ഇതാണ് പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിന്റെ ധർമ്മസ്വഭാവം.

മറ്റൊരു കാര്യംകൂടി പറയേണ്ടതുണ്ട്. മേൽ പറഞ്ഞ ആശയം ടാംപെസ്റ്റിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി ഷേക്സ്പിയർ തന്നെയും അറിഞ്ഞിരുന്നോ എന്ന് സംശയമാണ്. അറിഞ്ഞിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതപ്രകാശനശ്രമത്തിന് ഉദാഹരണമാകയില്ലല്ലോ. അറിഞ്ഞിരുന്നു എന്നു കാണിക്കാൻ പല്ലു തെളിവും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിനെതിരായും ധാരാളം തെളിവുകൾ ഇല്ലാതില്ല. അഥവാ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ അ

നമ്മുടെ നിരൂപകന്മാർ.

(എസ്. കെ. നായർ, ബി. ഒ. എൽ.)

രണ്ടു ശക്തികൾ ലോകത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്; നിർമ്മാണവും നിയമനവും. ഒന്നുകൂടാതെ അന്യത്തിനു അനുഭവിക്കുമ്പോൾ കല നിർമ്മാണത്തിന്റെ സന്താനമാണെങ്കിൽ ശാസ്ത്രം നിയമനത്തിന്റെ രൂപാന്തരമാണ്. നിർമ്മാണവും നിയമനവും ചേർന്നാണ് നിരൂപണം, അഥവാ കലയിൽ ശാസ്ത്രവും ശാസ്ത്രത്തിൽ കലയും കലർന്നതാണ് നിരൂപണം.

കലോപജീവികളാണ് നിരൂപകന്മാർ. നിരൂപണത്തിന്റെ വെട്ടും കുത്തും ഏറ്റവും കൂടുതൽ തടയുകൊണ്ട് ഉറച്ച് തഴച്ച് നിൽക്കുന്ന കലകളുടെ ജനയിതാക്കളത്രെ യഥാർത്ഥകലാകാരന്മാർ. അങ്ങനെയൊരു

ദ്രോഹം ഇങ്ങനെയൊരു രഹസ്യമുണ്ടാകട്ടെ നാടകത്തിൽ അടക്കം ചെയ്യുകിൽ, അത് മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള അതിന്റെ അസ്വാഭാവികത കർവ്വയും സാധിക്കുന്നില്ല. എന്നു തന്നെയല്ല, കോളങ്ങളിലൊന്നിലും പ്രൊഫസർമാർ ഇക്കാര്യം പഠിപ്പിക്കുന്നതിന് അറിവുമില്ല. ഒരു പക്ഷെ അവർ അതുകൂടി വെളിപ്പെടുത്തിയെങ്കിൽതന്നെയും ജീവിതത്തിനു അതുകൊണ്ടു വിശേഷവിധിയായി എന്തു ഗുണമാണ് ഉണ്ടാകാനുള്ളത്.

ഒരു രഹസ്യം അറിയുമ്പോൾ അനുഭവപ്പെടുന്ന രസമാണ് ഇവിടെ കാവ്യരസനീദാനമെങ്കിൽ, അത് ജീവിതത്തെ ഒരു തരത്തിലും പ്രത്യേകിച്ചു സഹായിക്കുന്നില്ല എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതല്ല, അസ്വാഭാവികതകൾ ഒരു പാഠം പഠിക്കുമ്പോഴെങ്കിൽ ഷേക്സ്പിയർ അത് ഒളിച്ചുവെക്കുന്നതെന്തെല്ലാം പറയേണ്ടതായിരുന്നില്ലേ? ഒരു ദീപദർശനം സാധിച്ചുകൊള്ളണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിടുക്കുകളിൽ കൈനോട്ടക്കാരെ നാം അതിലേറെ വെളിമാനിക്കേണ്ടതല്ലേ? എന്തിനേറെ? ജീവിതത്തിനു പ്രയോജനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടല്ല കല കലയാകുന്നത്. ധ്വനിയും വ്യംഗ്യവും ജീവിതത്തെ വെറുംജീവിതമെന്ന നിലയിൽ ഗുണപ്പെടുത്തുന്നുമില്ല.

സാഹിത്യവും ജീവിതവും രമ്മിൽ ഉള്ള ബന്ധം നഗ്നദൃഷ്ടിയിൽ കാണാവുന്നതിലേറെ ഗഹനവും സൂക്ഷ്മവും അകന്നു. അതു മറ്റൊരു ചേവനത്തിന് വിഷയമാകയാൽ ഉപേക്ഷിക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഈ വിചാരം ഇവിടെ സമാപനം ചെയ്യുകൊള്ളുന്നു.

നമ്മുടെ കലാകാരന്മാർ ധാരാളം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്; ഉണ്ടാകുന്നുമുണ്ട്. എന്നാൽ യഥാർത്ഥനിരൂപകന്മാർ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടോ? ഇതു ചിന്താമാണ്. ഒന്ന് നിരാക്ഷേപമത്രേ. ഇതുവരെയും വിശ്വസാഹിത്യത്തിനു ശരിയായ ഒരൊറ്റ നിരൂപകനെ മാത്രമേ കിട്ടിയിട്ടുള്ളൂ. ഭാരതവും രാമായണവും ഇലിയഡും ഓഡസ്സിയും ഉണ്ടെന്നു പഴയതായ പലതും പ്ലാറ്റോണിന്റെ കണ്ണുത്താത്ത ഏതോ ചില കാലങ്ങളിലുണ്ടായിട്ടും ഇന്നും ഏതൊ ജീവിക്കുന്ന പല കലാസൃഷ്ടികളും ശരിക്കും വിമർശിച്ച ഒരു നിരൂപകനുണ്ട്; കാലം; അതേ, അത്രയും നിഷ്പക്ഷത കൈക്കൊള്ളുന്ന ഒരു നിരൂപകാഗ്രേസരനെ ഇന്നോളം ലോകം കണ്ടിട്ടില്ല. നിരൂപകവേഷം ഏടുത്തിട്ടുള്ള ആരു എന്തൊക്കെ പറഞ്ഞാലും, നന്ദിച്ചാലും നിന്ദിച്ചാലും “കാല”ത്തിന്റെ കൈയിൽപെടുന്ന കല കലയാണെങ്കിൽ ജീവിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ നശിക്കും.

ഇന്നത്തെ ചില ഭവത്സാഹിത്യകാരന്മാർ ശരിക്കുമായിരിക്കും, രാമായണാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളെ, പഴഞ്ചൻ സാഹിത്യക്കെട്ടുകളെ കടലിൽകൊണ്ട് കെട്ടിത്താഴ്ത്താൻ. അവ ഉണ്ടായതു മുതൽ പുന്നോളം ലോകം പുരോഗമിക്കുകതന്നെ ആയിരുന്നവല്ലോ. ആ പുരോഗമനത്തിന്റെ തിരത്തള്ളലിൽ ഇതുവരെ അത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അടിക്കുറുപ്പായു മില്ല. ഇനി അവ നശിക്കുമെന്നും തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ പഴയതു പലതും ഇന്ന് നാമമാത്രമായെങ്കിലും പഴമക്കാരന്റെ ഓർമ്മക്കെട്ടിൽ കയ്യിട്ടു കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നുണ്ടല്ലോ. ശ്രീകൃഷ്ണപരിതം മണിപ്രവാളം പക്ഷെ ഇത്തരത്തിൽ കുറെനാൾകൂടി നിലനിന്നേക്കും. ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ ശക്തി ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് ചിലർ “ദരിദ്രനെന്നാകിലു മറ്റുമാത്രം കരത്തിലില്ലാത്ത ജനങ്ങളെപ്പറ്റി മുരുകമായെങ്കിലും പ്രസ്താവിച്ചേക്കും. ശ്രീകൃഷ്ണപരിതംപോലെയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായ കാലത്ത് അവയെ ധ്വംസിച്ചും ശാസിച്ചും പല നിരൂപകന്മാർ വീക്ഷിച്ചുകാണും. അവ വിമർശനങ്ങളുടെ വിചാരണകൊണ്ട് എന്തു ഫലം കിട്ടി? ഇന്ന് അവ വിമർശനങ്ങളോ? വിമർശനങ്ങളുണ്ടോ? അത്രമാത്രം കാളിദാസകവിതയെപ്പോലും ഖണ്ഡിച്ച് വിമർശിച്ച ദിങ്നാഗാചാർയ്യനെ ‘മേഘ’ത്തിലല്ലാതെ മറ്റൊരാൾ കടയാണ് നാമിന്നു കാണുന്നത്?

ശരി. അപ്പോൾ നിരൂപകന്മാർ എന്നൊരു

കൂട്ടം ജീവിക്കുകയല്ല എന്നുണ്ടോ? അവരെക്കൊണ്ട് കലാലോകത്തിൽ ഒരാവശ്യവുമില്ലേ? ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്.

കലയും ശാസ്ത്രവും കിടന്നുതാണ് നിരൂപണമെന്ന പറഞ്ഞുവല്ലോ. നിരൂപണത്തിന് ശാശ്വതത്വം ഉണ്ടാകാം. കലാംശം കൂടിയും ശാസ്ത്രാംശം കുറഞ്ഞും ഉള്ള നിരൂപണം സാഹിത്യംപോലെ, സംഗീതംപോലെ പൃഥ്വിയായ മറ്റൊരു കലാവിഭാഗമായിത്തീരാം. അത്തരം നിരൂപണങ്ങൾ ഏതു സാഹിത്യത്തിനും ആവശ്യമാണ്; ഏതു ഭാഷയ്ക്കും അപേക്ഷാതീതമാണ്. Creative Criticism അഥവാ Synthetic Criticism എന്ന് ഇംഗ്ലീഷിൽ അറിയപ്പെടുന്ന സമാഹൃതനിരൂപണം അഥവാ ഉൽഗ്രഥന നിരൂപണം ഏതു സാഹിത്യത്തിനും ശാശ്വതമായ സ്വത്തായിരിക്കും. ഈവക നിരൂപണങ്ങളെ തൽക്കാലം സ്വതന്ത്രനിരൂപണങ്ങളെന്നു പറയട്ടെ.

കാൽലെലർ, ആർണോൾഡ്, ബ്രൗഡ്ബി, വേർഡ്സ്വർത്ത്, ഷെല്ലി, കോളറിഡ്ജ്, റസ്കിൻ, ഹാസ്ലിറ്റ്, വാൾട്ടർപേറ്റർ തുടങ്ങി അനേകം സ്വതന്ത്രനിരൂപകന്മാർ അംഗമഭ്യർത്ഥിച്ച സാഹിത്യത്തെ അലങ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യകലയാകുന്ന കരിമ്പ് അട്ടി, നീരെടുത്ത് പല പാകത്തിൽ പകർന്നിരുന്ന അക്രൂരരെ ഓക്സേംഗ് നീര കളഞ്ഞ് പിശുക് (കോച്ച) കൂടുതൽ നിരൂപണച്ചാക്കി കെട്ടി മറ്റുള്ളവർ കത്തിച്ചുകൊളുത്താൻ മാത്രം പാടുപെടുന്ന നമ്മുടെ പല നിരൂപകന്മാരെയും ഓർമ്മുപോകുന്നു!

ഉൽഗ്രഥന നിരൂപണരത്നമാലിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യനിരൂപണങ്ങളെ വീക്ഷിക്കുമ്പോൾ നിരാശയാണ് കൂടുതൽ അനുഭവപ്പെടുന്നത്. നിലനില്പുള്ള എത്ര നിരൂപണങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്? എത്ര നിരൂപകന്മാർ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വിരലിൽ എണ്ണാൻ മാത്രം!

ഇതിന് കാരണവും കാണാം. നമ്മുടെ നിരൂപകന്മാരിൽ പലരും രണ്ടുതരക്കാരായി പോയി; കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറൻകാരും. സാഹിത്യനിരൂപണത്തിന് സംസ്കൃതത്തിൽ ചില അചാര്യന്മാർ കുറെ ‘അഭ്യുപദേശങ്ങൾ’ തിട്ടപ്പെടുത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏതു കാവ്യവും നവരസങ്ങളിൽകൂടെ മാത്രമേ രസിക്കാവൂ; ഏതു നാടകത്തിന്റെയും സന്ധിബന്ധങ്ങൾ പരിശോധിക്കണം. നായികാനായകന്മാരെ തിരിച്ചറിയുവാൻ ‘ധീരോദാത്താ’ഭിയായ കുറെ ‘ഭേബൽ’ അടിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. നിരൂപണം ചെയ്യുമ്പോൾ ഒരു വിഷമവുമില്ല, തിരഞ്ഞെടുത്തു ഒട്ടിച്ചാൽ മാത്രം മതി! ഈ കുത്തങ്ങളൊന്നും ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ ശരിക്ക് കണ്ടില്ലെന്നുവരട്ടെ, അവർ പറയുകയായി, ഇത് അധമമാണ്, ശാസ്ത്രീയമല്ല;

ഇതിൽ രസമില്ല, ധ്വനിയില്ല, ചമൽക്കാരമില്ല, എന്നെല്ലാം. ഇങ്ങനെ പോകുന്ന അഭ്യുപദേശ കൂട്ടരുടെ നിരൂപണം. സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും പോന്നിട്ടുള്ള ചമ്പുക്കൾ, മഹാകാവ്യങ്ങൾ, നാടകങ്ങൾ, സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ നിരൂപണം ചെയ്യുമ്പോൾ കഷ്ടിച്ചു ‘മേൽപറഞ്ഞ തോതിൽ രസനിരൂപണമോ ധ്വനിവിചാരണയോ നടത്താം. വെച്ച് നിലച്ച സംസ്കൃതത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും, അതോടനുബന്ധിച്ച് മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള കൃതികൾക്കും ഭാരതമേ നിശ്ചിതവും നിയമിതവുമായ ഈ നിരൂപണസരണി യോജിക്കുകയുള്ളൂ. പലവഴിക്കും വളരാനുള്ള മലയാളസാഹിത്യത്തെ ഈ രത്നമാല പൂർണ്ണമായി നിയമനം ചെയ്യണമെന്ന ശരിക്കേണിച്ച്, ഏതു പലഹാരവും, ദോഷവും, വടയും, ഇടിയും പൂർണ്ണമായി വെച്ചു പഴങ്ങിയെ ഉണ്ടാക്കാവൂ എന്ന് നിർബന്ധിക്കുന്നപോലെ പരിഹാസ്യമായിരിക്കും. ‘വസ്തു’വിൽ തുടങ്ങി, ‘രീതി’യിൽ കുറങ്ങി, ‘രസ’ത്തിൽ മുങ്ങി സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലേക്കു തന്നിറങ്ങുന്ന അനേകം നിരൂപണങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ വേണ്ടതെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അശാന്റെ കരുണയിലും നളിനിയിലും അംഗിയായ രസം ശൃംഗാരാഭാസം അയിപ്പോയതിനാൽ ഉത്തമകാവ്യങ്ങളായി, അവയെ പരിഗണിക്കാൻ വെച്ചു പറഞ്ഞു വെച്ചിട്ടുള്ള നിരൂപണത്തെയാണ് വെച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന്.

രണ്ടാമത്തെ കൂട്ടർ തനിവദിക്കാൻ കഴിയാതെ സംസ്കൃതക്കാരോട് ഒരു പുച്ഛം! അത് തനിവദിച്ചുവെന്നുണ്ടെന്ന ഒരു പരിഹാസം! മലയാളത്തിലെ മഹാകാവ്യങ്ങൾ ക്ലാസ്സിക്കാണോ, റൊമാന്റിക് ആണോ, ടോൾസ്റ്റോയിയുടെകവിതാരത്നങ്ങൾ ഇവയിൽ എത്ര കാണുന്നു, ഹുബ്ബുസാഹിത്യത്തിൽ വേരുന്നിനില്ക്കുന്ന ‘റിയലിസ’ത്തോട് ഈ ഗ്രന്ഥം എത്ര അടുത്തിട്ടുണ്ട്, അകന്നിട്ടുണ്ട്, എന്നിങ്ങനെയാണ് അവരുടെ പോക്ക്. രസം, സ്വാധീനം തുടങ്ങിയ സംസ്കൃതപ്പേരുകൾ അവർ കേട്ടേക്കൂ. ഉള്ളൂരിന്റെ എല്ലാം ക്ലാസ്സിക്കും, വള്ളത്തോളിന്റെ റൊമാന്റിക്ക്കും, തകഴിയുടേത് ‘മോപ്പസാണ്ടി’യനും മറ്റും ആണെന്ന് തരംതിരിച്ച ചട്ടക്കാരായ മലയാളിനിരൂപകന്മാർ ഇക്കാലത്ത് പെരുത്താണുവരുന്നത്.

ഇവയിൽ ഏതു പരിത്യാജ്യം, ഏതു പരിഗ്രഹ്യം? മലയാളത്തിൽ ഇതു രണ്ടും ചില ഭേദഗതികളോടുകൂടി വേണം. മൂന്നാമതൊന്നും കൂടി ചേർക്കും ചെയ്യണം. സംസ്കൃതവും ഇംഗ്ലീഷും കൈകാര്യം നടത്തിയിട്ട് ഉണ്ടാകുന്ന പ്രസ്ഥാനങ്ങളും മലയാളത്തിൽ വഴികളും നമുക്കുണ്ട്. ഓരോന്നിനെ അതതിന്റെ കോലുപച്ച് നിയ്ക്കുകയായി അളക്കുന്നതായിരിക്കും ഉചിതം. അതാണ് സ്വീ

മാഗ്നീഫിഫ്നം

(ഏറുമാനൂർ എം. എസ്സ്. കുമാരൻനായർ, ബി., എ., എൽ. റ്റി.)
(ഗീതിക)

I.

അക്കരയല്ലോ വാഴ്വ സൽസത്യസ്വരൂപിണി,
ഇക്കടലുൻ ചാടിക്കടന്നേ മതിയാവൂ!
ഉഗ്രശാസനനത്രേ മാതാസ്വാത്മജൻ, ക്ലിപ്ത
ദൈവ്യമാമവധി ചൊന്നല്ലല്ലീ നിയോഗിച്ചു!
എന്നെയിങ്ങാശീർവ്വിച്ചുവെച്ച ഭഗവാനിൽ
നിന്ദയായ് പോകും, കാലമന്യമാ കളയുകിൽ!
എന്നമല്ലവിടെച്ചെന്നുചിക കരുണാദം
തന്നിടും വരം വാങ്ങാനത്രയ്ക്കു വൈകിച്ചാലോ?
സുന്ദരനികഞ്ജങ്ങൾ, സുനസൗരഭ്യവാഹി—
മന്ദമാരുതക്രീഡാശീതജ്വലരാമങ്ങൾ,
വിമലസ്രവന്തികൾ, സുമരല്ലങ്ങൾ—മാഗ്ന—
ക്രമനാശകം, ദേഹസുഖ്യദ, മീഹവാസം!
എങ്കിലും മൈനാകമേ! വേദാതിഥും പരി—
ചിന്തിക്കിക്കുവാൻപഴയ്ക്കൻ സാഹസം ക്ഷമിച്ചാലും!

II.

പ്രവഞ്ചജ്വാലാകം ദേവിയെക്കാണാൻ മഹാ—
പ്രഭുവിൻ നിയോഗത്താൽ നിർമ്മം കുതിയ്ക്കുവേ
മായാബ്ബിമഗ്നം “ലോക”, മലപഗനെന്നിക്കണ്ടാ—
മായാസമാറാൻ പൊന്തിവന്നിതാ ക്ഷണിയ്ക്കുന്നു!
സതപരം മഹായാസാഗരം വിലംപിടിച്ചാ—
സാതപികപ്രഭാസതസാമീപ്യം പ്രാപിക്കാതെ
കേവലം ക്ഷണികമാം ഭൗമികവിശ്രാന്തികാ—
യീവിളി നിശമിച്ച താമസം വരിച്ചാലോ?
ശോകത്തെയാളിക്കുംപാഴ്ത്താരാടുപുറംകേട്ടീ
ലോകത്തിൻപുറംവച്ചിൽ മയങ്ങിക്കിടന്നാലോ?
ഉൾക്കണ്ണാർപ്പിച്ചുദാമോതിരം വിഭൂദത്തം
കൈക്കൊണ്ടീമൈനാകത്തിൽസ്തംഭംതലയ്ക്കും
രൽക്ഷണമങ്ങത്തുകെൻഹൃദയപ്പവംഗമേ! (മോ?
കാൽക്ഷണമമ്മിതും നോക്കിയിങ്ങിളയ്ക്കാലോ!!

കാര്യം. പരസ്യവും പാശ്ചാത്യവുമായ നിരൂപണ
രത്നങ്ങൾ പഠിച്ച് മലയാളയുടെ മരുങ്ങും തന്മ
യും (Genius) മനസ്സിലാക്കി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള നിരൂ
പണം മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടോ എന്നു നോക്കാം.
മാസികകളും പത്രങ്ങളും നടത്തിയിട്ടുള്ള പ
സുകാലിപ്രായങ്ങളിൽ കൊള്ളാവുന്നതും തള്ളാവുന്ന
തും ഉണ്ടെന്ന്, അവരുടെ ഭാഷയിൽതന്നെ സാ
മാന്യമായി പറയാം. മംഗളോദയം, കേസരി,
കേരളം, മനോരമ, മലയാളരാജ്യം, മാതൃഭൂമി എ
ന്നിവ നടത്തിയ നിരൂപണങ്ങളിൽ പലതും ഗ്ര
ന്ഥരൂപം കൈക്കൊള്ളാതെ പോയതിൽ കോളി
ക്കാരും പേടിക്കാനും ഉണ്ട്. ഏ. ആർ. തിരുമേനി
യുടെ ശാകന്തളനിരൂപണം, നളിനിവിമർശനം
തുടങ്ങിയവ ഒന്നാംതരം വിമർശനങ്ങൾ തന്നെയാ
ണ്. മലയാളഭാഷയ്ക്കു സാഹിത്യവിമർശനം നട
ത്താനുള്ള ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ ജീവി
തത്തിൽ ഏറിയകൂറും ചെലവഴിച്ച തിരുമേനി
യിൽ ഒരത്തമനിരൂപകന്റെ സർവ്വഗുണങ്ങളും ല
യിച്ചുകിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. എന്തുചെയ്യാം? അധികം
നിരൂപണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നും കൈരളി
ക്കു കിട്ടാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടാകാതെ പോയി.
അപ്പൻതമ്പുരാന്റെ മംഗളമാല നമ്മുടെ നി
രൂപണശാഖയിൽ നിലയും വിലയുമുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥ

മാണ്. ഹൃദ്യമായ ഗദ്യശൈലികൊണ്ടും നിഷ്പ
ക്ഷവും നിശിതവുമായ അഭിപ്രായപ്രകടനംകൊ
ണ്ടും മംഗളമാല അംഗമസാഹിത്യത്തിലെ ചില
നിരൂപണഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ നിലയിൽ എത്തിച്ചേർന്നി
ട്ടുണ്ട്. ദാവിഡവൃത്തങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള അദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ വിചാരണ വിഷയസ്വഭാവംകൊണ്ട്
അപ്പന്റെമാണെങ്കിലും പ്രതിപാദനരീതികൊണ്ട്
കൂടുതൽ കലാപരവും ശാസ്ത്രീയവുമായിരിക്കുന്നു.
ഏതദിഷയത്തിൽ കൗതുകമുള്ളവക്ക് കയറിപ്പോ
കാൻ പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം ഒരൊന്നാംതരം പ്രവേശന
പാഠമായിട്ടുണ്ട്.
എഴുത്തച്ഛൻ, നമ്പ്യാർ, ചെറുശ്ശേരി എ
ന്നീ മഹാകവികളുടെ മാഹാത്മ്യം അവരുടെ തനി
നിറത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ നമ്മുടെ ചില നിരൂ
പകന്മാർ യത്നിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ,
ചേലന്നാട്ട് അച്യുതമേനോൻ, ആർ. നാരായണ
പ്പണിക്കർ, പി. കെ. പരമേശ്വരൻനായർ തുട
ങ്ങിയവരാണ് ഇതിൽ പ്രമുഖന്മാർ. മഹാകവിക
ളുടെ കാലം, ദേശം. നാമം തുടങ്ങി ജീവചരിത്ര
പരമായ പലതിനെപ്പറ്റിയും വിഭിന്നമുഖങ്ങൾ
ഇവർ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. നിരൂപണഗ്രന്ഥ
ങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ ഗവേഷണത്തിന്റെ അവശ്യം
വരുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആ

ഗവേഷണം കൂടുതൽ ശാസ്ത്രീയമായതിനാലും, കവികളുടെ കലനാമാദികൾ ഗ്രന്ഥമാഹാര്യനിർണ്ണയത്തിന് അത്ര അത്യാവശ്യമല്ലാത്തതിനാലും, പ്രസ്തുതനാരായ നിരൂപകരുടെ പരിശ്രമം ഏറെക്കുറെ നിരൂപണലക്ഷ്യത്തിൽനിന്നും അകന്ന് ഗവേഷണപരമായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഗവേഷണം അനുപശ്യമെന്നു പറയുന്നില്ല. മഹാകവി ഉള്ളൂരിനെപ്പോലെ പരിശ്രമവും പാണ്ഡിത്യവും തികഞ്ഞ ഗവേഷകന്മാർ നമുക്ക് അധികംപേരില്ലെങ്കിലും അവശ്യത്തിനെങ്കിലും ഉള്ളത് ഒരനുഗ്രഹമല്ലേ? അതിരിക്കട്ടെ. പി. കെ. യുടെ നിരൂപണരീതി സ്വല്പമാ അനുകരണീയമായിട്ടുണ്ട്. യഥാർത്ഥനിരൂപകൻ വേണ്ട സകലതും അദ്ദേഹത്തിൽ തികച്ചും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കലും വ്യഥാ സ്മൃതമോ വിഷപേഷകമോ ആയിട്ടല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരൂപണം. നിരൂപണം വായിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ഗ്രന്ഥപാരായണത്തിന് കൂടുതൽ ഔത്സുക്യവും അവകാശവും അർഹതയും നമുക്കുണ്ടാകുന്നുവെന്നതാണ് പി. കെ. യുടെ വിമർശനത്തിനു കാണുന്ന പ്രത്യേകത. അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തെപ്പറ്റി ഒരു നിരൂപകന് ആയിരം കാര്യങ്ങൾ അവിടവിടെ ആയി അവർത്തിച്ചും അല്ലാതെയും പറയാൻ ഒരു വിഷമവുമില്ല. അങ്ങനെ പലരും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. കാവ്യമർമ്മത്തനായ സാഹിത്യപണ്ഡിതനാൻ ഒരൊറ്റ വാചകംകൊണ്ട് സകലതും പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ചെറുശ്ശേരിയുടെ ഫലിതത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നോക്കുക:— “ശാന്തമെങ്കിലും നിഷിതമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഹാസം.” ഒരൊറ്റ വാചകം. പറയാനുള്ളതും പറയേണ്ടതും അതിൽ വന്നുകഴിഞ്ഞു. ഉചിതങ്ങളായ ഉപാഹരണങ്ങളും കൊടുത്തു. സമഗ്രവും സംക്ഷിപ്തങ്ങളുമാണ് പി. കെ. യുടെ നിരൂപണങ്ങൾ. ഒരു കാവ്യത്തിന്റെ മാധുര്യവും ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഗൗരവവും അത് ആ നിരൂപണങ്ങളിൽ കാണുന്നത്. നിരൂപണസാഹിത്യശാഖയിൽ പി. കെ. യുടെ എഴുത്തച്ഛനും, നമ്പ്യാരും, ചെറുശ്ശേരിയും മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ആ മഹാകവികൾ എന്നുപോലെ, അനുകരണീയമായ ആദർശസ്തോഭങ്ങളായി പരിലസിക്കുന്നു. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാറ്റുചില നിരൂപണങ്ങളിൽ കാണുന്ന ഔദ്ധത്യം, നിരൂപകധർമ്മത്തിന് ബാഹ്യമാണെങ്കിലും, പണ്ഡിതന്റെ പ്രാവേത്തിനും ഗൗരവത്തിനും ഭൂഷണമാകയാൽ ദുഷണത്തിന് അതും ഒരുങ്ങരുതല്ലോ. ‘കരുണയും കപേലച്ചുരുപ്പം’ പക്ഷപാതഭൂഷമായ ഒരു വിമർശനാഭാസമെന്ന് പറയാതെ തരമില്ല.

കേരള ഭാഷാപ്രണയികൾ എന്ന പേരിൽ കറേ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇടക്കാലത്തുണ്ടായത് ഏതാണ്ട് ഉൽഗ്രഥനനിരൂപണങ്ങളുടെ ഛായപിടിച്ച് ആവി

ർഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ചില സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ലൗകികജീവിതവും കലാജീവിതവും പരമാർശിക്കുന്ന പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ജീവചരിത്രവുമല്ല, നിരൂപണവുമല്ല എന്നുമട്ടിൽ ആയിപ്പോയി എന്ന് വേണം പറയാൻ. അവയിൽ ചെയ്തിരിക്കുന്ന സാഹിത്യവിമർശനം ശിഥിലവും ദുർബലവും ആയത് എന്താണുവേ? പ്രാധാന്യം കൊടുക്കേണ്ടത് വിമർശനത്തിനായിരുന്നു. ചതുരമേനവന്റെ നോവലുകളിലെ കഥാസംഗ്രഹംകൊണ്ട് അദ്ധ്യായങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിലോ, എല്ലാവരും അറിയാവുന്ന ചില വിമർശനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിലോ, കുറെ ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ച് ‘ഓ, എത്ര മധുരകോമളമായിരിക്കുന്നു’ എന്ന് വികാരപ്രകടനം ചെയ്യുന്നതിലോ നിരൂപണത്തിന് ആത്മലാഭം ഉണ്ടാകുന്നില്ല.

ഇന്നത്തെ നിരൂപകന്മാരെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ മെ: എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള, ഡി. പത്മനാഭനാണി, എം. പി. പോൾ, ജോസഫ് മേനോൻ, പി. മാമോദൻപിള്ള എന്നിവരുടെ പേരുകൾ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യങ്ങളാണ്. പലഭാഷാസാഹിത്യങ്ങളിലും പ്രാവീണ്യം നേടിയ നിരൂപണ കേസരിയാണ് മി. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള; ഫർഷ്യ സാഹിത്യത്തെ മലയാളത്തോടു ബന്ധിച്ച അമാനുജനിരൂപകൻ എ. അർ. തിരുമേനി തുടങ്ങി വച്ച ഗദ്യസാഹിത്യനിരൂപണത്തിന് ‘രൂപമഞ്ജരി’യിൽകൂടെ പുണ്യരൂപം നൽകുകയാണുണ്ടായത്. സാഹിത്യസാഹ്യത്തിന്റെ പിൻഗാമിയാണു രൂപമഞ്ജരി. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചീന്താഗതി, ആയിരമായിരം നാഴിക അപ്പുറത്തുള്ള ഫർഷ്യസാഹിത്യത്തിലെ ‘പച്ചപ്പുരമാർഗ്ഗപ്രസ്ഥാന’ത്തിൽകൂടെ ആയതുകൊണ്ട് മലയാളികളിൽ പലരും അതു പിടിക്കാതെ വന്നിട്ടുണ്ട്. കുറച്ചുകാലം കൂടി ചെല്ലുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾക്ക് മലയാളം പാരമാകുമെന്ന് അശ്വസിക്കാം. കേസരി, മാതൃഭൂമി എന്നിവയിൽ കൂടിയും, അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ മുഖവുരകൾ വഴിയായും മി. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള നിരൂപണ സാഹിത്യത്തെ പോഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മണ്ഡനമഞ്ജരിയുടെ കന്താവായ മി. ഉണ്ണികുമാരമ്മത്തനായ ഒരു നിരൂപകനാണ്. മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ ‘ഹീർ’ വിമർശിച്ചിരിക്കുന്നത് മലയാളത്തിലെ ഖണ്ഡകാവ്യ നിരൂപണത്തിന് ഉത്തമമാതൃകയായിട്ടുണ്ട്. മറ്റനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വിമർശനം, ലളിതവും സുന്ദരവുമായ ഗദ്യരൂപത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന മണ്ഡനമഞ്ജരി മലയാളത്തിലെ ഒരു മികച്ച ഉൽഗ്രഥന നിരൂപണമായിട്ടുണ്ട്.

അംഗലസാഹിത്യത്തോടു സഖ്യം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഭാഷാനോവൽപ്രസ്ഥാനത്തെ സമഗ്രമാ

യി നിരൂപണം ചെയ്തു മി. എം.പി. പോളിന്റെ നോവൽ സാഹിത്യവും, വണ്ഡുകുമാരപ്രസാദനും മലയാളത്തിലെ അദ്വിതീയ വിമർശന മണ്ഡലം. അംഗവസാഹിത്യത്തിൽ അടിയുറച്ച പാണ്ഡിത്യവും, മാതൃഭാഷയോടുള്ള നിരതിശയാദരവും നിഷ്പക്ഷനിരൂപണത്തിൽ അന്യോദശയെയും ഒരുതുചേർപ്പോൾ മി. പോൾ കേരളത്തിലെ ഒരു അമർ നിരൂപകനായി. കേരളീയരായ സഹൃദയന്മാർ സി. വി. കൃതികളെ അസമാന്യ ഹൃദയത്തോടും ആദരത്തോടും കൂടിയാണ് വീക്ഷിച്ചിരുന്നത്. സി. വി. കൃതികളിൽ ഭാഷാരോപണം മഹാപാപമാണെന്നുപോലും ധരിച്ചിരുന്ന കൂട്ടം ഉണ്ടായിരുന്നു. മി. പോൾ ആകട്ടെ ഗുണഭാഷാങ്ങൾ ഒരുപോലെ എടുത്തു ചർച്ച ചെയ്യാൻ മടിച്ചില്ല. നോവൽ ഗാത്രത്തിൽ പഞ്ചസന്ധികൾ കാണാൻ യത്നിച്ച നിരൂപകൻ പാശ്ചാത്യനിരൂപണമണ്ഡലത്തിൽനിന്നുകൊണ്ട് പൗരസ്ത്യനിരൂപകന്മാരെ അപര്യുത്തിനാത്രം സമാദരിച്ചിരിക്കുന്നത് അശ്വാസപ്രദമാണ്. എങ്കിലും മലയാളസാഹിത്യത്തോടു് അദ്ദേഹം ഒരു വലിയ തെറ്റ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് പറയാതെ തരമില്ല. നോവലിനോടു പ്രദർശിച്ച മനോഭാവം, മറ്റു പല പ്രസ്ഥാനങ്ങളോടും പ്രകടിപ്പിക്കാമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു മാതൃഭാഷയോടുള്ള കടുപ്പാട് ഇനിയും ധാരാളം അവശേഷിക്കുന്നു!

ഭാഷയിലെ പല ശാഖകളിലും പാണ്ഡിത്യം നേടിയിട്ടുള്ള ഒരു നല്ല നിരൂപകനാണ് മി. മുണ്ടശ്ശേരി. പാശ്ചാത്യവും പൗരസ്ത്യവുമായ നിരൂപണരീതി നല്ലപോലെ തന്നിൽ ഉറപ്പിച്ച ഒരു പരിശ്രമശീലനാണ് അദ്ദേഹം. വ്യക്തിത്വം സ്വീകരിക്കുന്ന ഒരു ഭാഷാരീതിയും കൈവന്നിട്ടുണ്ട് മി. മുണ്ടശ്ശേരിക്ക്. ഈയിടെ അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ‘മാറൊലി’, തൽപ്രണേതാവിന്റെ നിരൂപണപാടവത്തിനുള്ള മറ്റു് ഉദാഹരണമാകാൻ പറ്റിയ ഒന്നാണ്. പഞ്ചനനൻ പഴയ ത്രിമൂർത്തികളെ വിമർശിച്ച്, ഭാഷയ്ക്ക് നിരൂപണ സരണി വെട്ടിത്തെളിച്ചു. മുണ്ടശ്ശേരി പുതിയ ത്രിമൂർത്തികളെ വിമർശിച്ചു, സ്വന്തം മനോഭാവത്തിന്റെ മാറൊലി മറ്റുള്ളവരെയും കേൾപ്പിച്ചു. കരുണയെ സാത്വികമായും മറിയത്തെ രാജസമായും പിംഗളയെ താമസിച്ച് താമസമായും നിരൂപകൻ നിരീക്ഷിച്ചു. സത്വരജസുമോ ഗുണങ്ങളുടെ മൂർത്തികൾമാണല്ലോ ത്രിമൂർത്തികൾ. നിരൂപകൻ ഒന്നോക്കാതെ പോയതു് ഭംഗിയായില്ല. പരമേശ്വരനെ പുരാണത്തിൽ തമോഗുണമൂർത്തിയായാണ് വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിലും, നിഷ്പക്ഷനില കൈക്കൊള്ളുന്ന യഥാർത്ഥക്കേന്ദ്രം ഒരു മൂർത്തിയിൽ തന്നെ മൂന്നു ഗുണങ്ങളും ദർശിക്കും. യഥാർത്ഥസാഹി

തീക്കേനായിരിക്കണം നിരൂപകൻ, നിഷ്പക്ഷനിലയിലെ ഒരു നിരൂപകൻ നിൽക്കാൻ ഒക്കൂ. അപ്രകാരമുള്ള ഒരു നിരൂപകൻ ഒരു മഹാകവിയുടെ കവിത ത്രിഗുണാത്മകമായേ കാണാൻ സാധിക്കൂ. ഒന്നേ കണ്ടുള്ളവെങ്കിൽ നിലപാടു് മാറി, നിരൂപകധർമ്മം മറന്നു, എന്നൊക്കെ വിചാരിക്കണം. അങ്ങനെയുള്ള ഒരാൾ ‘പിംഗളയ്ക്ക്’ കറുപ്പുകാണം. മഹാകവി തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ “സുരനിലും കരിപ്പുള്ളി സൂക്ഷിച്ചു പാഞ്ഞാൽ” സുഖമേമാണെന്നു്. കരുണയിലും മറിയത്തിലും കവിതയും മാഹാത്മ്യവും കണ്ട കണ്ണിനു് പിംഗളയുടെ അംഗവർണ്ണന കണ്ടപ്പോൾ അറപ്പും വെറുപ്പും തോന്നി, ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു മഹാകവിയുടെ ഒരു നല്ല കൃതിയെ ഒരു കണ്ണടച്ച് മറുക്കു് തുറിച്ചുനോക്കി, വിമർശിച്ച്, “ഓഹ!” എന്ന് അക്രോശിച്ചതു്, ‘ഓഹ’ ഓക്കാൻ വയ്യ! ശാന്തം പാവം! പിംഗള ഭാഷാഹീനയെന്നു് ഞാൻ പറയുന്നില്ല. ഈ അവശബ്ദം പുറപ്പെട്ടപ്പിന്നാൽ മാത്രം അതിൽ കുറവൊന്നും കാണുന്നില്ല. ഒരു കണ്ണടച്ചുകൊണ്ടു് ‘കരുണയൊന്നു്’ നോക്കൂ. അല്ലെങ്കിൽ പി. കെ.യുടെ “കരുണയും കുലാലവൃത്തവും” വായിച്ചുനോക്കൂ. അതും വേണ്ട, ഈയിടെ മി. പി. ദാമോദരൻ പിള്ള കരുണയ്ക്കു തയ്യാറാക്കിയ ആ മഹസ്സുറുട്ടെന്തു് ഒരാവത്തി വായിച്ചുനോക്കൂ. കരുണ മറന്നു് നിരൂപണം ചെയ്യുന്നത് അന്യായം കഷ്ടമാണ്. മി. ദാമോദരൻപിള്ളയ്ക്കു് ഗുന്മനിരൂപണം ചെയ്യാൻ അസാമാന്യപാടവമുണ്ടെന്നു് പണ്ടത്തെ മലയാളരാജ്യം സാക്ഷി പറയും. ചിലപ്പോൾ നമ്മുടെ പല നിരൂപകന്മാരും, എന്തു ചെയ്യാം, നിരൂപണത്തിന്റെ ബാലപാഠംപോലും മറന്നു് ബാലിശ മനോഭാവം സ്വീരിച്ചുപോകും. അതുകൊണ്ടു് മറ്റുള്ളവർ, ഉള്ളൂരിനൊ അശാനോ പ്രത്യേകിച്ചൊരു ഭാഷാ പരാനൊന്നുമില്ല, നിരൂപകന്മാർ സ്വയം വേര കളയുന്നല്ലോ എന്നൊരു സങ്കടമേ ഉള്ളൂ.

ഇപ്പോൾ തന്നെ സാമാന്യം ദീർഘിച്ചുപോയ ഈ ലേഖനം, ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത മറ്റൊരു കാര്യം കൂടി പറഞ്ഞു് ഉപസംഹരിക്കുന്നു. മലയാളത്തിൽ ദർപ്പമായുണ്ടായിട്ടുള്ള ഹാസ്യാനുകൃതികൾ ഒരുതരം നിരൂപണങ്ങൾ തന്നെയാണ്. സീതാരാമന്റെ നിലയും വെളിച്ചവും എന്ന ഗുന്മം, രാമക്കുറുപ്പിന്റെ ചക്ഷുഷകരം, കാരാട്ടു അച്യുതമേനവന്റെ പറഞ്ഞോടീപരിണയം, ഈ. വി. യുടേയും സഞ്ജയന്റേയും പല ലേഖനങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം ‘ശാന്തവും നിശിതവും പരിഹാസത്തിന്റെ നേരിയ മുട്ടുപടത്തിൽ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്നതുമായ ഒരുതരം നിരൂപണങ്ങൾ തന്നെ. കണ്ണൻ്റെ കൂടാത്ത നിരൂപണമാണ് ഹാസ്യാനുകൃതികൾ.

ഉള്ളൂർ

(ഒരു വീമർന്നദർശനം.)

(സി. നാരായണപിള്ള, ബി. എ., ബി. എൽ.)

“ധാരാപഥത്തിൽ കൈരളിനിർഭാഗ്യയാണു്. തിരുവിതാംകൂർ സർവ്വകലാശാലയിൽ മലയാളം നിർവ്വഹിത വിഷയമാക്കണമെന്ന പ്രമേയം സെനറ്റിൽ അലോചനയ്ക്കു വന്നപ്പോൾ അതിനെ സർവ്വകലാശാല പ്രധാനിച്ച് പ്രതിരൂപിച്ചു പരാജയപ്പെടുത്തിയതു് ഭാഷയിലെ ഇന്നത്തെ ഏറ്റവും വലിയ മഹാകവി തന്നെയാണു്” പറവൂർ വച്ചു നടന്ന സാഹിത്യപരിഷത്തിൽ അപേക്ഷകരിതനായ ഒരു യുവസാഹിത്യകാരൻ ഏതായും പുകഞ്ഞു കൊണ്ടു പ്രസ്താവിച്ചതാണു് ഈ വാക്യങ്ങൾ.

കവിത്വവും, സ്വതന്ത്രചിന്തയും സിരകളും രക്തവുമെന്നപോലെയും, ഏതായും, ഏതേന്തെന്നുവുമെന്നപോലെയും അവിടേക്കുണ്ടാണെന്നിൽ ഉള്ളൂർ എണ്ണു്. പരമേശ്വരയ്യരവർകൾ ഒരു കവിയല്ല. ധർമ്മധീരനായും, നീതിചോദനയും, അത്മാർത്ഥനും ഒരു കവിയാണായിരിക്കേണ്ട അനുപേക്ഷണീയങ്ങളായ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യങ്ങളാണെന്നിൽ, ഉള്ളൂർ ഒരു കവിയല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെ ഒരു കവിതയാണെന്നു് പരാധീനതയിലാണു്, അരംഭിച്ചതു്. നിത്യജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ അദ്ദേഹം എടുത്ത ഔദ്യോഗികവൃത്തി ഈ പരാധീനതയ്ക്കു മകടം ചാർത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രക്തത്തിൽ തന്നെ കലർന്നു കട്ടപിടിച്ചുപോയ ഈ പരാധീനമനോഭാവം വാൽകൃത്തിലെ പെൻഷൻജീവിതത്തിലും അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതിലെത്താണായ്ക്കു് ഉള്ളൂർ ഉള്ളൂർ. എന്തെല്ലാ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഔദ്യോഗികജീവിതത്തിൽ സ്വതന്ത്രചിന്തയ്ക്കും, അഭിപ്രായധീരതയ്ക്കും സ്ഥാനമുണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതിലദ്ദേഹത്തെ കുറച്ചുപെടുത്തുവാനൊന്നുമില്ല. മഹാകവി ഉള്ളൂർ കേവലം പരിതസ്ഥിതികളുടെ ഒരു സൃഷ്ടി മാത്രമാണു്. അങ്ങിനെയാണു് ഒരു ജീവിതത്തിൽ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യത്തിനു സ്ഥാനമില്ല. മറ്റുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ പ്രതിരൂപിപ്പിക്കുവാനും സ്വാഭാപ്രകാരങ്ങളെ നിശ്ശേഷം മർദ്ദിച്ചു ശ്വാസം മുട്ടിക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന കടപ്പാട് ഇന്നു ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു രണ്ടാം സ്ഥാവമായി പരിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഔദ്യോഗിക ജീവിതത്തിലെ അടിമത്ത ബുദ്ധിയുടെ കരിനിഴലുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യ ജീവിതത്തിലേക്കു

കൂടി വ്യാപിക്കുവാനിടവന്നതു് നിർഭാഗ്യകരമാണെന്നിലും അതിലസ്വാഭാവികമായി യാതൊന്നും തന്നെയില്ല. ഇന്നും, കഴിഞ്ഞുപോയ ഔദ്യോഗിക ജീവിതത്തിന്റെ മങ്ങിയ നിഴലുകളിലാണു് അദ്ദേഹം വിശ്രമിക്കുന്നതു്. ഔദ്യോഗിക ജീവിതത്തിലായാലും സാഹിത്യജീവിതത്തിലായാലും തന്റേതെന്നു അവകാശപ്പെടാവുന്ന ഒരൊറ്റത്തരം പോലും ഇന്നുവരെ അദ്ദേഹം അവിഷ്കരിച്ചിട്ടില്ല. വ്യക്തിസ്വഭാവമായി വികസിച്ചു നിൽക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജ്ഞാനസമ്പത്തു് അധികാരമുള്ളവരുടെ നെറ്റി ചുളിച്ചിന്നും സൂതിപാഠകന്മാരുടെ അരാധനാഗീതങ്ങൾക്കും കീഴ്പ്പെട്ടു നില്ക്കുകയാണു്.

ഉള്ളൂർ ഒരു പ്രശസ്തപണ്ഡിതനാണു്. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടു് സാഹിത്യ വിജ്ഞാനത്തിനു് കാൽമാല യാതൊരു നേട്ടവുമുണ്ടായിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ഒരു മഹാകവിയല്ല. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത്വം മലയാളഭാഷയ്ക്കു് യാതൊരുവ്യതിയാനവുമുണ്ടാക്കിയിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ഒരു സാധാരണ പരിശ്രമിയാണു്. എങ്കിലും അ പരിശ്രമത്തിന്റെ അനന്തരങ്ങളായ ഫലങ്ങളൊന്നുംതന്നെ ഇന്നു വരെ പുറത്തുവന്നിട്ടില്ല. നിർമ്മാണശക്തിയുടെ സൃഷ്ടിപരമായ വികാരാധിക്യം ഇന്നുവരെ അദ്ദേഹം പ്രകടമാക്കിയിട്ടില്ല. ഔദ്യോഗികമായ ഭരണകാര്യവും സ്വാർത്ഥലാഭവുമായിരുന്നു, ഒരു കാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ യുവശക്തിയെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നതു്. മനസ്സാക്ഷിയെ നെക്കിക്കൊല്ലുന്ന ഔദ്യോഗിക ലോകത്തിലെ അത്മാർത്ഥതാഹ്വനത്തെയും സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിലെ നിസ്തർക്കസുന്ദരമായ സ്വപ്നമുഖിതങ്ങളേയും കൂട്ടി ഇണക്കുവാൻ ഒരു ചെറുവിരൽ പോലും അദ്ദേഹം ഇടുകിയിട്ടില്ല. വ്യക്തിപരമായ ഭരണകാര്യത്തിനുവേണ്ടി ഇത്ര വളരെ അധികം സമയം ഉപയോഗിച്ചു് മറ്റൊരു കവി ഭാഷയിലുണ്ടായിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം നല്ലൊരു ഭരണാധികാരിയായിരുന്നിരിക്കാം. പ്രശസ്തനായ പണ്ഡിതനായിരിക്കാം. ഉത്തമനായ ഒരു സേവാപ്രവീണനായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഒരു ഓഗോറിനെപ്പോലെയോ ഇക്ബാലിനെപ്പോലെയോ സ്വതന്ത്രനായ ഒരു മഹാകവിയെന്നദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി നിഷ്പക്ഷമായി

ആചാര്യയും ശിഷ്യയും.

(മഞ്ജരി)

(ഡി. സെബാസ്റ്റ്യൻ തങ്കടിയേൽ എം. എ)

അക്ഷരമാലയിലഞ്ചൊരു വണ്ണം—
ഉദ്യുതിച്ചാളെന്റെ തങ്കടം.
അമ്മനെപ്പോലെയാപനംചെയ്യവം—
നിച്ഛയക്കുഞ്ഞിലുമെങ്കരിച്ചു.
അക്കൊച്ചുപണ്ഡിതനുടെ ശിഷ്യത്വം—
മേൽപ്പുവാൻ വേറെരാൾ തയ്യാറായ്!
അ മണിക്കുഞ്ഞു തൻ കൊച്ചനുജത്തിയെ
വെണ്മണൽ മുറുത്തിരുത്തി മെല്ലെ

കൈവിരലിൽ പിടിച്ചുകുരമോരോന്നു
കുരുതുകുർവമെഴുതിക്കുന്നു.
അ മുട്ട പല്ലുവസ്ത്രംനമേൽക്കുവേ
കോൾമയിർകൊണ്ടുണ്ടാവാം ഭൂമി!
അചാര്യചൊല്ലുംപോലുച്ചരിച്ചീടവം—
നാവതും ശിഷ്യ പണിപ്പെടുന്നു.
അ രമ്യോലാപം സരസ്വതീകണ്ണത്തിൽ
പാരം പീയൂഷം പകർന്നുണ്ടാം!

നകന്മാർക്കിപ്രായപ്പെടുവാൻ സാധ്യമല്ല.
മാനവസമുദായത്തിന്റെ മുക്തിപ്രാപ്തിയിൽനിന്നുകൊണ്ട്, അജ്ഞതയിലും അന്ധതയിലും അന്ധകാരത്തിലും കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന സഹജീവികളെ അനാസ്ഥയോടെ നോക്കിക്കാണുവാൻ മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിഹൃദയത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. നീതിന്യായക്കോടതിയിലെ ഒന്നുതൃത്തിലിരുന്നുകൊണ്ട് കോട്ട് രേഖകളിലെ ഭാഷാശൈലിയും വ്യാകരണവും തിരുത്തുന്ന ഒരു മനോഭാവമാണ്, അദ്ദേഹം ഭാഷാപോഷണ വിഷയത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ജീവിതാവേശങ്ങളും വിചാരങ്ങളും വികാരങ്ങളും ഉൽകണ്ഠയും അഭിനിവേശങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല; കഴിയുകയുമില്ല. കവികളും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും ലോകത്തോടും ജീവിതത്തോടും യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത ദന്തഗോപുരങ്ങളിലടച്ചിരിക്കുകയൊണ്ട്, ജീവിതത്തോടും മനുഷ്യസമുദായത്തോടും ബന്ധമില്ലാത്ത വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി മാത്രം പ്രതിപാദിച്ചുകൊള്ളണമെന്നുള്ള 18-ാംശതകത്തിലെ സാഹിത്യരത്നങ്ങളുടെ പിടിയിൽനിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്നിന്നുവരെ വിമോചനം ലഭിച്ചിട്ടില്ല. അധുനിക യുവാക്കന്മാർ ഈ ദന്തഗോപുരങ്ങൾ വിട്ട് ചന്തസ്ഥലങ്ങളിലിറങ്ങി നടന്ന് അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ദാരിദ്ര്യവും രോഗവും വൃത്തിഹീനതയും വ്യഭിചാരവും ദാരുണമായ മറ്റു ഹീനതകളും അനുകമ്പയോടെ ചിത്രീകരിച്ച് ജനശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുമ്പോൾ അതു വായിക്കുവാനും രസിക്കുവാനും അഭിനന്ദിക്കുവാനും ഉള്ള ക്ഷമയോ അഭാവമോ ഹൃദയമോ അദ്ദേഹത്തിന്നില്ല. ഒരു തരം പ്രഭുവത്വമനുഷ്ഠിയോടെ അദ്ദേഹം അതു ക

ണ്ടു നെററിച്ചുളിക്കുന്നു. ഹൃദയം ഹൃദയത്തോടു സംസാരിക്കുന്ന ആശയങ്ങളോ ശൈലികളോ പദങ്ങളോ അദ്ദേഹത്തിനു വശമില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലോകം മനുഷ്യലോകത്തിൽനിന്നു വിഭിന്നമാണ്. ഏഴുത്തമരനും കഞ്ചൻ നമ്പ്യാരും ചെറുശ്ശേരിയും ചവച്ചുചുപ്പിയ പുരാണങ്ങളിലും ഇതിഹാസങ്ങളിലും മാത്രമേ അദ്ദേഹം കാവ്യവിഷയങ്ങൾ കാണുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ കലാബോധത്തിലും പ്രതിപാദനരീതിയിലും അശയപ്രസ്ഥിതിയിലും ഒരു പത്തു യോജന അവരെ സമീപിക്കുന്ന ഒരവലിയെങ്കിലുമെഴുതുന്നവനാദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. മനുഷ്യതരമായ പുരാണ ലോകത്തിലെ അയഥാർത്ഥതകളും സ്വപ്നചിന്തകളും അദ്ദേഹത്തെ അടിമപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണ്. രേണുകയുടെ പാതിപ്രത്യുഭയവും ജമദഗ്നിയുടെ കോപവും അദ്ദേഹം ഒരുവിധം ചിത്രീകരിക്കും. പരശുരാമന്റെ ചെമ്പുശ്ശേരിയോടൊത്തുനിന്നു പറന്ന കാഴ്ച അദ്ദേഹം ഇപ്പോഴും ദീവാസ്വപ്നംപോലെ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കേരളോല്പത്തി, മാമാങ്കം പെരുമാൾ വാഴ്ച ഇവയൊക്കെ സമകാലീനചരിത്ര സംഭവങ്ങളെന്നപോലെ എണ്ണുവാനാദ്ദേഹത്തിനു കഴിയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ മനുഷ്യനോടും ജീവിതത്തോടും അദ്ദേഹത്തിനു ബന്ധമില്ല. അതാണദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിഭീമമായ പരാജയം. ലൌകിക യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ നേരിടുവാനുള്ള വൈമനസ്യമാണ് ഇതിൽ നിഴലിച്ചു കാണുന്നത്. മനുഷ്യലോകത്തോടുണ്ടായിരിക്കേണ്ട കവിസഹജമായ കാരുണ്യത്തിന്റെയും സാഹസഭൂതിയുടെയും അഭാവമാണ്, ഇതിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. ബുദ്ധിപരമായ ഒരു തരം ഔരസംബ്രൂഹിയെന്നുവേണമെങ്കിൽ ഇതിനെ നാമകരണം ചെയ്യാം. അപകൃ

ഋഹൃദയങ്ങളുടെ പ്രത്യക്ഷചിഹ്നമാണിതെന്ന് ഡാ സ്റ്റവക്സി പറയുന്നു. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ സമകാലീനരായ ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ എന്നേയ്ക്കുമായി പതിഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന ഒരു പദമുച്ചരിക്കുവാനോ ഒരു വരി എഴുതുവാനോ അദ്ദേഹത്തിനിന്നുവരെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പിൻഭാഗത്തേയ്ക്ക് ഒന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കിയാൽ ചില ചരിത്രശകലങ്ങളും ഗവേഷണങ്ങളുമാകുന്ന ഒരു വിസ്തൃത മരുഭൂമി മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിനു കാണുവാൻ കഴിയുകയുള്ളു. വായനക്കാരന്റെ വികാരപരമായ അന്തർദ്വാരത്തെ ശമിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു ജലാശയമോ അവയ്ക്ക് കൊടുവെയിലിൽനിന്ന് ഒരു നിമിഷനേരത്തേയ്ക്കു രക്ഷ തേടുവാൻ ഒരു ശാലപ്രദേശമോ അവിടെയെങ്ങും കാണുവാനില്ല. ആരാധനോത്സുകനായ ഒരു പാമ്പന് തിരിഞ്ഞുനിന്നുചെന്ന നടത്തുവാൻ പറ്റിയ ഒരു ശിലാവിഗ്രഹമവിടെയില്ല. വികാരപരവശനായ ഒരു സ്ത്രീപാഠകൻ കണിഞ്ഞിരുന്നു വിലപിക്കുവാൻ ഒരു ശവകുടീരംപോലും ഈ മരുഭൂമിയിലില്ല. ഭാവിലോകം കൃതജ്ഞതയോടെ അദ്ദേഹത്തെ സ്തുതിക്കുവാനുവസരം നൽകുന്ന ഒരു കാവ്യമെങ്കിലും എടുത്തു കാണിക്കുവാൻ മഹാകവിയുടെ സൂക്ഷ്മ പ്രസവത്തിലില്ല. അതുകൊണ്ടു തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു മഹാകവിയായി ഏറ്റുവാങ്ങം നിവൃത്തിയില്ല.

മഹാകവി ഉള്ളൂർ ഒരതിഭാഗ്യവാനാണ്. എങ്കിലും ഏകീകൃതേതോട് അനുകമ്പ മാത്രമേ അവശേഷിക്കുന്നുള്ളൂ. ഉള്ളൂരിനെപ്പോലെ ഇത്ര വളരെ അനർഹമായി പ്രശംസിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മറ്റൊരു മഹാകവി ഇന്നുവരെ കേരളത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ല. ഉള്ളൂർ മഹാകവി ഒരതിമാനുഷനാണെന്നുപോലും പ്രശംസിക്കുന്ന സ്ത്രീപാഠകന്മാരുടെ സംഖ്യ അനല്പമാണ്. തുഞ്ചനും കഞ്ചനും അവരുടെ മരണാനന്തരശതാബ്ദങ്ങൾക്കുശേഷമാണ് പ്രശംസാർഹരായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളത്. ഒരു മഹത്തമാഗന്ധിക്കും ഓഗോറിനും മാത്രമല്ലാതെ ജീവിത കാലത്തുതന്നെ സ്വരാജ്യവാസികളുടെ ഇടയിൽ ഇത്ര വലിയ പേരും പെരുമയും ലഭിച്ചിട്ടില്ല. എങ്കിലും ഓഗോറും മഹാത്മജിയും ഹിമവാനെപ്പോലെ ഉന്നതന്മാരാണെന്നും ഉള്ളൂർ കേവലം ഒരു മണൽക്കുന്ന മാത്രമാണെന്നും എല്ലാവർക്കുമറിയാം. കേരളമഹാജനനും ദണ്ഡിയെന്നും അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ചില ദൃശ്യബുദ്ധികൾ പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ ഇന്ന് പൊട്ടിച്ചിരിക്കുകല്ല, മനഹസി കൂട്ടി ചെയ്യാതായിട്ടുണ്ട്. മഹാകവിയുടെ സമകാലീനരായിരുന്ന കേരളീയർ അദ്ദേഹത്തെ വേണ്ടവിധം അസ്വദിക്കുകയും അരാധിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നില്ലെന്ന് ഒരപവാദം ഭാവിലോകം രേഖപ്പെടുത്തിയേക്കുമെന്നു ഭയന്ന് അതിനു പ്രതിവിധി

കൂടി അരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ഏറ്റവും അളവുമില്ലാതെ പരന്നുകിടക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിലേതെങ്കിലും ഒരെണ്ണത്തിൽ കൈവെച്ചുകൊണ്ട് “ഇതൊരു ശാശ്വതമായ ഗ്രന്ഥമായിരിക്കും” മെന്നു ദീപ്തദർശനം ചെയ്യുവാൻ ഏതൊരാൾക്കും കഴിയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വായനക്കാരെ ആവേശം കൊള്ളിക്കുകയും അവരുടെ ഹൃദയവികാരങ്ങളെ ഇളക്കിമറിക്കുകയും ചിന്താശക്തിയെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സ്വതന്ത്രകൃതികൾ നമ്മുടെ ഡ്യൂയിലെ ഇതരസാഹിത്യങ്ങളിൽ അനുദിനമെന്നവണ്ണം ഉൽഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ മലയാളസാഹിത്യത്തിന് ആരുടെ മുമ്പിലും തെളിഞ്ഞുനിന്നിരിക്കുവാനുണ്ടാവാൻ പറ്റിയ ഒരു കൃതിയെങ്കിലും ഈ സാഹിത്യനായകന്റെ രൂപകത്തുമ്പിൽനിന്നു ജന്മമെടുത്തിരുന്നു എങ്കിൽ അതു ചാരിതാത്മ്യജനകമായിരുന്നേനെ. ഒരു ടോൾസ്റ്റായിയുടെയൊ ഡാസ്റ്റവസ്കിയുടെയൊ ഹാർഡിയുടെയൊ എന്നു വേണ്ട ഒരു ഓഗോറിന്റെയൊ പ്രേമചന്ദ്രന്റെയൊ സാഹിത്യകൃതികളോടുകൂടിപ്പിടിക്കുവാൻ പറ്റിയ ഒരു ഗ്രന്ഥമെങ്കിലും കണിക്കാണുവാൻ മലയാളഭാഷ ഇനിയും എത്രകാലം കാത്തിരിക്കണമെന്ന് അർക്കിയാം? എങ്കിലും പുസ്തകവില്പനക്കാർ ഉള്ളൂരിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടിക്കുവാനുള്ള അവകാശമെങ്കിലും കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പടിക്കൽപാടുകിടക്കുന്നുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂറിലെ ടെക്സ്റ്റ് ബുക്ക് കമ്മറ്റിയിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള സ്വാധീനശക്തി അപരിമിതമാണ്. പുസ്തകവില്പനക്കാരായ യാചകപുന്ദരം ടെക്സ്റ്റ് പുസ്തകങ്ങളാകുന്ന അപ്പകുഷണങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയാണ് മംഗളഗാനങ്ങളും പ്രശംസാപത്രങ്ങളുമായി അദ്ദേഹത്തെ സമീപിക്കുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹം അറിയാതിരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ടെക്സ്റ്റ് ബുക്ക് കമ്മറ്റിയിൽ പ്രസാധകന്മാരെപ്പോലെതന്നെ അദ്ദേഹവും ഒരു യാചകനാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളായി തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടില്ലാത്ത ഒരു വർഷമെങ്കിലും കഴിഞ്ഞ രണ്ടു വ്യായാസങ്ങൾക്കിടയിലുണ്ടായിട്ടില്ല. നിർമ്മനനായൊരു പ്രയത്നവും കൂടാതെ ധനസമ്പന്നനായിത്തീരുവാനുള്ള ടെക്സ്റ്റ് ബുക്ക് നിർമ്മാണമാർഗ്ഗം പിടിക്കുവാനായ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളെ ആകർഷിക്കുന്നതിലാശ്ചര്യപ്പെടാനില്ല. പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളല്ലാതെ എത്ര മനോഹരമായ സാഹിത്യകൃതികളും ഇന്നു മലയാളഭാഷയിൽ അദായമാർഗ്ഗമല്ല. എന്നാൽ പ്രതിമാസം ഒരു ഭാരിച്ച പെൻഷനും, അല്പം അദ്യോഗികമായ മറ്റൊരദായമാർഗ്ഗവുമുള്ള ഉള്ളൂരിന് പാഠ്യപുസ്തകകമ്മറ്റിയുടെ രക്ഷാധികാരിത്വം ഉപ്പോഴും അവശ്യമായിരിക്കുന്നതു വിധിയുടെ വൈചരിത്യംകൊണ്ടെന്നല്ലാതെ എന്തുപറയട്ടെ!!

“A GUIDE TO HEALTH”

St. Mary's Homoeo Medical Hall, Kanjirappally.

Receive excellent treatment for all acute and chronic cases
From

A Specialist in Children's diseases.

“Rev. Dr. Jacob, Punnachirail”

വാതരോഗം

80 വിധ വാതരോഗങ്ങളിലും ഏറ്റവും ഫലപ്രദം. മസ്തിഷ്കസിലും നേർവ്വ്സിലും ജോയിന്റ്സിലും ഉണ്ടാകുന്ന വെട്ടൽ, വേദന. മരപ്പ്, തരിപ്പ്, തളർച്ച, പുകച്ചിൽ ഇവയെല്ലാം പെട്ടെന്നു വിട്ടുമാറും. വിരപ്പും, പുഷ്പവും, ബലവും, ഓജസ്സും ഉണ്ടാകും. പത്മമുദ്രാതെ കടിക്കാം.

ബാഹദേശ്വരം S S. A. V. ഫാർമസി.

കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി.

101 അ: ക്ഷീരബലാതൈലം തുടങ്ങിയ എല്ലാ പ്രധാന അയുർവ്വേദ ഔഷധങ്ങളും തനി എള്ളെണ്ണയും അതിൽ പാകപ്പെടുത്തിയ എണ്ണ—കുമ്പുകുളം തയ്യാറാണ്ട്.
പ്രൊപ്പൈറ്റർ, ജി. കെ. നാണുത്ത്. പ്രവർത്തകൻ, ടി. കെ. കൃഷ്ണൻ.

നല്ല അച്ചടി

അച്ചടിസംബന്ധമായ ഏതു ജോലികളും ഭംഗിയായിരിക്കണമെന്നു നിങ്ങൾ അഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ ഞങ്ങളെ സമീപിക്കുക.

തോട്ടക്കാക്കു വേണ്ട Checkroll, Crop accounts മുതലായവയും കച്ചവടക്കാർക്കുള്ള നാൾവഴി പേരേടുകൾ; മുതലായവയും ഏറ്റവും ഭംഗിയായി ചെയ്തുകൊടുക്കാം.

കാലയന്റൽ പ്രിൻറിംഗ് വർക്കിംഗ്

കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി

എം. ഇ. അപ്രേസ് (കരിക്കാട്ടുകുന്നേൽ)

സ്വച്ഛാഭരണ വ്യാപാരം

കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി

ഉത്പാദിക്കുമാർദ്ധാനുസരിച്ചു ഉത്തരവാദിത്വത്തിന്മേൽ ചെയ്തുകൊടുക്കപ്പെടും.

1251

ഭംഗിയായിരിക്കുന്നതിൽ സ്ത്രീകൾക്കു മാത്രമല്ല പുരുഷന്മാർക്കും ശുഭമുണ്ട്. മുടി കെട്ടിപ്പിടിപ്പിനെത്തു് മാറ്റി, തലമുടിക്കു നല്ല കറുപ്പുനിറം ചൊടിക്കുന്ന ഒരു വൈലം—അതു ഹൃദ്യമായ വാസനകൂടിയുള്ളതാണെങ്കിൽ—അതാണ്, ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതു്. അതിനും പുറമെ അതു, ശിരസ്സിനെ സാധാരണ ബാധിക്കാറുള്ള സകല രോഗങ്ങളെപ്പോലും മാറ്റുന്നു. അതാണ്

കേശബന്ധു ഹെമാർകായിൽ.

8 ഔൺസ് കുപ്പിക്ക് 3 ക.

3ാമുസ്സ്

നശിച്ചു ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ വൃദ്ധന്മാരായിത്തീരുന്ന യുവാക്കന്മാരുടെ സംഖ്യ ഇന്നു ചുരുക്കമല്ല. വെറും രണ്ടാഴ്ചകൊണ്ടു് അവരുടെ നിലയിൽ മാറ്റം വരുത്തുവാൻ കഴിയും. ധാതുക്ഷയം, ഉൾക്കേട്, മെലിച്ചിൽ, ശ്വാസകാസങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം നല്ല പരിഹാരമാർഗ്ഗമാണു് ഞങ്ങളുടെ

കാജോവിവൽ 1ന 1.

റാത്തൽ ഒന്നിനു് 5 ക.

കുറൻ

അണുല്ലൊ താനെന്നോത്തു് മനസ്സു പുണ്ണാക്കുന്ന വളരെപ്പേരുണ്ടു്. അവരെ പുഷ്ടകായന്മാരാക്കാനും ശുക്ലബലത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കാനും ഏറേ പഠറിയതാണു് ദശമുലാരിഷും. അതു് വീര്യവത്തുക്കളായ മുലികാടിദ്രവ്യങ്ങൾ ചേർത്തു് ഞങ്ങൾ പ്രത്യേകം തയ്യാറാക്കിയിരിക്കുന്നു.

24 ഔൺസ് കുപ്പിക്ക് 3—12—0

ഇന്ദ്രിയസ്ഖലനം കൊണ്ടു വീഷമിക്കുന്ന ചെറുപ്പക്കാർ ഉടനെ ഞങ്ങളെ അറിയിക്കുക. നിങ്ങളുടെ രോഗം എത്ര പഴക്കിയതാണെങ്കിലും അതിനെ നിശ്ശേഷം മാറ്റുന്നതാണു് സ്ഖലനരോധ 1ന 1200

ഒരു മാസത്തേക്കുള്ള ഗുളികയ്ക്കു് 2—8—0

എല്ലാവിധ നേത്രരോഗങ്ങൾക്കും വിദഗ്ദ്ധമായ ചികിത്സ

കണ്ണവൈദ്യൻ

വിദ്വാൻ സി. എൽ. വർഗീസ് നടത്തുന്നു.

പരിപൂർണ്ണ ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള എല്ലാ അയ്യപ്പേദ ഔഷധങ്ങളും ലഭിക്കുന്ന സ്ഥാപനം:

മടക്കക്കുഴി വൈദ്യശാല,

മാഞ്ഞിരപ്പള്ളി

ഉള്ളിയന്തരപെരുന്തച്ചൻ

(എ. ബാലകൃഷ്ണചിട്ടു, കേസരിപത്രാധിപർ)

“പറയി പെറ പന്തിരുകൾ”ത്തിൽ പെട്ടതായി കേരളീയ ഐതിഹ്യം പ്രസ്താവിക്കുന്നതോടൊപ്പം, പ്രാചീനകേരളത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ശില്പിയുമായ ഉള്ളിയന്തര പെരുന്തച്ചനെ കുറിച്ച് തിരുവനന്തപുരത്തേ ശാരദാ പ്രിൻറിങ് വർക്സ് വകയായി പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്ന “1940-ലെ ഭാവൻകോർ സ്പെഷ്യൽ” എന്ന പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ലേഖനം ഈ ലേഖകൻ എഴുതിയിരുന്നു. താൻ പണിക്ക് എടുത്തതിൽ മരമുപ്പകാട് ഇദ്ദേഹം കൂലിയായി കിട്ടിയ മരച്ചൊടി കൊടുക്കാറുണ്ടായിരുന്നു എന്നും, ഇതു പൊന്നായി പരിവർത്തിച്ചിരുന്നു എന്നും ആദ്യവായ്ക്കു സമീപമുള്ള ഉള്ളിയന്തരിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളായ മരമുപ്പകാരുടെ ഇടയ്ക്കു ഇന്ന് പ്രചാരമുള്ള ഒരു ഐതിഹ്യത്തെയും, ഇദ്ദേഹം തന്റെ “സോദര”നായ മേഴത്തോൾ അഗ്നിഹോത്ര എന്ന ആദ്ധ്യൻ നമ്പൂതിരിക്ക് ഏക ദൈവവിശ്വാസത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം ഒരു നീതികഥ മുഖേന ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്തു എന്നു കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയുടെ ഐ

തിഹ്യമാലയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു കഥയേയും മറ്റു ചില സംഗതികളെയും ആസ്പദിച്ച്, ഈ ലോകത്തിലെ, എ. ഡി. ഏഴാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധനായ ക്നായിത്തൊമ്മൻ മുതലാളി ഉടം പ്രഥമമായി സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ പശ്ചിമഘട്ടത്തിൽനിന്നു മഹാഭാരതപട്ടണം എന്ന പേരുകൂടിയുണ്ടായിരുന്ന ചേര രാജധാനിയായ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ കുടിപാർപ്പിച്ചപ്പോൾ, ഇവരോടുകൂടിവന്നിരുന്ന ഒരു സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനിയായിരിക്കുവാൻ ഇടയുണ്ടെന്നു പ്രസ്തുതലേഖനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. കൂടാതെ, കോട്ടയം വലിയപള്ളിയിലെയും, മൈലാപ്പുരിയിലെ സെൻറ് തോമസ് മൗണ്ടിലെയും പഹ്ളവി ലേഖനങ്ങളോടു കൂടിയ പ്രാചീന കരിങ്കൽ കുരിശുകൾ നിർമ്മിച്ചത് ഈ പ്രസിദ്ധശില്പിയായിരിക്കുമെന്നും അതാൽ ഈ ലേഖകൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നു. പറയിപെറ പന്തിരുകൾത്തിൽ പെട്ടവരുടെ കാലം എ. ഡി. ഏഴാം ശതാബ്ദമാണെന്നു കാണിച്ചു മറ്റൊരു ലേഖനം കരവേപ്പിത്തോട് മു

തായാലും യുവസാഹിത്യകാരന്മാർക്ക് ഇന്ന് ഉള്ളൂരിന്റെ പിന്തുണ അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് ഒരു മുഖപുരയോ പ്രശംസാപത്രമോ എഴുതിവാങ്ങിയിട്ടില്ലാത്ത ഏതൊരു വാസനാസമ്പന്നനും ഭാഷയിൽ ഒരംഗീകൃതസാഹിത്യകാരനായി കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുവാൻ സാധ്യമല്ല. അവരൊക്കെ ഇന്നദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മൃതിപാഠകന്മാരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതത്തെയും സാഹിത്യവാസനയേയും അപലപിക്കുന്നവരോട് പകർപ്പിട്ടുവാൻ ഉള്ളൂർ മടിച്ചിട്ടില്ല. അതിനാൽ ഗുണമേന്മയായ വിമർശനം പരസ്യമായും രഹസ്യമായും അദ്ദേഹം തേജോവധം ചെയ്തിട്ടുള്ളതിന് ഉദാഹരണങ്ങൾ പലതാണ്.

ഉള്ളൂർ ഒരു പ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതനാണെന്നുള്ള കാര്യം ഞാൻ വിസ്മയിച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാണ്ഡിത്യ പ്രചുരിത സാമാന്യജനങ്ങളെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തുന്നതാണെങ്കിലും വിജ്ഞാനകാംക്ഷിയായ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്ക് അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് ഒരു വെളിച്ചവും മാറ്റുർന്നുവരികിട്ടുന്നില്ല. മൂന്നു മണിക്കൂറിലധികം നീണ്ടുനില്ക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ സഭാവാസികളെ മുഷിപ്പിക്കാതിരുന്നിട്ടുള്ള ഒരവസരവും ഈ

ലേഖകനോർമ്മിക്കുന്നില്ല. പെരുമ്പാവൂരോളം നീണ്ടുപോകുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യപദ്യ ലേഖനങ്ങളുടെ ഒന്നാമത്തെ പുറത്തിനപ്പുറം കണ്ടിട്ടുള്ള വായനക്കാർ അംഗുലീപരിമിതമാണ്. ഉള്ളൂർ ഒരു പണ്ഡിതനും പദ്യകൃത്തുമാണെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഒരു കലാകാരനല്ല. കവി സഹജമായ ഭാവനാശക്തി അദ്ദേഹത്തെ തീണ്ടിയിട്ടില്ലെന്നുപോലും ചിലപ്പോൾ തോന്നിപ്പോകും. തണുത്തുറഞ്ഞു ധ്വജപ്രദേശങ്ങൾപോലെ കട്ടിപിടിച്ച ഒരന്തരീക്ഷത്തിലാണദ്ദേഹം കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നത്. നിസ്സർഗ്ഗമധുരവും നിത്യസുന്ദരവുമായ കലാലോകം ഇതിൽനിന്നു വളരെ വിട്ടുരമാണ്. വള്ളത്തോളിന്റെ കവിതത്തേപ്പറ്റി അഭിപ്രായാന്തരമുള്ളവർക്കുടീയും അദ്ദേഹം ഒരു കലാലോകത്തിലാണ്, ജീവിക്കുന്നതെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. സാമുദായികമായ അസമത്വങ്ങളോടും അനാചാരങ്ങളോടും മല്ലടിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിച്ച കമാരനാശൻ മാനവസമുദായത്തെ വാർദ്ധ്വീകമാർദ്ദം അദ്ദേഹത്തിനു ചുറ്റും ഒരു കലാലോകംതന്നെ സൃഷ്ടിച്ചുതരിച്ചു. മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ കലാലോകം ഇനിയും സൃഷ്ടിക്കപ്പെടേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്.

ന്യൂ ഈ ലേഖകൻ മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഉളിയൻ പെരുന്തച്ചനെപ്പറ്റി പിന്നീട് നടത്തിയ പുതിയ ഗവേഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി ഈ ലേഖകൻ സംഭവമായി തോന്നുന്ന വിവരങ്ങളാണ് ഈ ലേഖനത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നത്.

കുന്നായിത്തൊമ്മൻ ചെപ്പേട്ട കൊടുത്ത ചേരമാൻപെരുമാളിന്റെ നാടുവാഴ്ചയുടെ അവസാനത്തിനു കോഴിക്കോട്ടേ ബ്രാഹ്മണർ നൽകിയിട്ടുള്ള കാലം 347 ആണെന്നും, അതിനു കൊച്ചിയിലെ ബ്രാഹ്മണർ കൊടുത്തിട്ടുള്ള കാലം 588 ആണെന്നും, “ദസു ആസു” എന്ന കൃതിയിൽ ദക്രതോ എന്ന സ്ത്രീയ്ക്ക് ചരിത്രകാരൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ അന്തർവിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സംഗതിയെപ്പറ്റി—അതായത്, പ്രാചീനകേരളത്തിൽ ഒന്നിലധികം അബ്ബാസുകൾ പ്രചരിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി—നടത്തിയ ഗവേഷണത്തിന്റെ ഫലമായി, കുന്നായിത്തൊമ്മന്റെ ആഗമനകാലത്തെ കുറിക്കുന്ന കാലവാക്യമായ “ശോവാല” (345) എന്നത് എ. ഡി. 325—ൽ തുടങ്ങിയ ഒരു അദ്ധ്യത്തിൽ സ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും, തന്നിമിത്തം ഈ വാക്യം യഥാർത്ഥമായി സൂചിപ്പിക്കുന്ന കാലം എ. ഡി. 670 ആണെന്നും ഈ ലേഖകൻ ഇപ്പോൾ വിചാരിക്കുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റിയുള്ള കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ കേരളത്തിലെ പെരുമാൾവാഴ്ചയെക്കുറിച്ചു മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ ഈ ലേഖകൻ എഴുതിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ലേഖനപരമ്പരയിൽ കാണാവുന്നതാണ്. കുന്നായിത്തൊമ്മന്റെ ആഗമനകാലമായ എ. ഡി. 670—ൽ കേരളം ഭരിച്ചിരുന്നതു ചിലപ്പതികാരം എന്ന പ്രസിദ്ധ ചെന്തമിഴ് മഹാകാവ്യം പ്രസ്താവിക്കുന്ന ചെങ്കുട്ടവൻ (രണ്ടാമൻ) എന്ന ചേരനായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിനു കേരളോല്പത്തി ക്വലശേഖരപ്പെരുമാൾ ഒന്നാമനെന്നും, വൈഷ്ണവ ഐതിഹ്യം ക്വലശേഖര ആൾവാറെന്നും, പതിവുപുത്തൂ എന്ന ചെന്തമിഴ് കാവ്യമാല ഇളഞ്ചേരലിരുമ്പൊരെ എന്നും, ചേര, അഥവാ, മുഷിക, രാജവംശത്തിന്റെ ചരിത്രം വർണ്ണിക്കുന്ന മുഷികവംശകാവ്യം രാമവർമ്മൻ എന്നും പേരിട്ടിട്ടുണ്ട്. മഹോദയപട്ടണത്തു കുന്നായിത്തൊമ്മൻ ഒരു പള്ളി പണിയിച്ചതിനുശേഷം അതിൽവെച്ച് ആദ്യം നടത്തിയ ആരാധനയിൽ അന്നത്തെ ചേരരാജാവു പങ്കുകൊണ്ടു എന്നു ക്രൈസ്തവ ഐതിഹ്യം പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ചേരൻ ഈ ക്വലശേഖരപ്പെരുമാളാണ്. ഈ ഐതിഹ്യത്തെ ചിലപ്പതികാരത്തിലെ മുഖപ്പെക്ഷയ്ക്കു വരികൾ പിന്തുണയ്ക്കുന്നുണ്ട്.

“ചതുഷ്പുതരെ വഞ്ചിയുട്ടതു
മതുകൊടുവേർവി വേട്ടോന്നായിനും.”

ഇതിലേ ചതുഷ്പുതർ എന്നതു ചതുഷ്കം (നാല്, അറബിയിൽ അർബ) എന്ന പേരുണ്ടായിരുന്ന അറേബ്യയിലെ സുപ്രസിദ്ധ പ്രാചീന പരിഷ്കാരകേന്ദ്രമായ പുത് എന്ന പ്രദേശത്തിൽ നിന്നു കുന്നായിത്തൊമ്മൻ കൊണ്ടുവന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഒരു പോരാണെന്നു മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ കുറിപ്പുവെച്ചിട്ടുള്ളതായ ചതുഷ്പുതരെ വഞ്ചിനഗരത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു അവരുടെ മധുകൊണ്ടുള്ള ആരാധനയിൽ (അതായത്, കർബാനയിൽ) ഈ ചേരൻ പങ്കുകൊണ്ടു എന്നാണ് ഈ വരികളുടെ അർത്ഥം.

എ. ഡി. 671—ലോ, ഇതിന് അടുത്ത അണ്ടിലോ മരിച്ച ക്വലശേഖരപ്പെരുമാളിനുശേഷം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനും, പള്ളിബാണപ്പെരുമാൾ എന്നും ഭൂതരായപ്പെരുമാളെന്നും കൂടി പേരുകളുള്ള ചേരനായ ചന്ദ്രവർമ്മൻ നാടുവാഴുകയുണ്ടായി. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രിയായിരുന്നു കുന്നായിത്തൊമ്മൻ. ഒരു ചേരരാജാവിന്റെ മന്ത്രിയായിരുന്നു കുന്നായിത്തൊമ്മനെന്നും, ഈ രാജാവിനോടു് ഒരു ജാതിവഴക്കു നിമിത്തം പിണങ്ങി സിലോണിലേക്ക് ഓടിപ്പോയിരുന്ന കമ്മാളരാദിയായ നാങ്കടിപ്പരിഷ്കളെ മന്ത്രിയായ കുന്നായിത്തൊമ്മനും അല്ലിമലയിലേ തരുവരംഗൻ എന്ന പാണനുംകൂടി അവിടെച്ചെന്നു തിരിച്ചു കേരളത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു എന്നും കേരള ക്രൈസ്തവ ഐതിഹ്യം പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. കുന്നായിത്തൊമ്മൻ പ്രസ്തുത പള്ളിബാണപ്പെരുമാളിന്റെ പി. ഡബ്ളിയു വകുപ്പിന്റെ മേൽനോട്ടം വഹിച്ചിരുന്ന ശില്പകലാവിദഗ്ദ്ധനായ മന്ത്രിയായിരുന്നു എന്നും, ഇദ്ദേഹത്തിനാണ് തന്നിമിത്തം കേരളത്തിലെ ഹൈന്ദവ ഐതിഹ്യം ഉളിയൻ പെരുന്തച്ചനെ പേരിട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും ഈ ലേഖകൻ ഇപ്പോൾ വിചാരിക്കുന്നു. പള്ളിബാണപ്പെരുമാൾ രന്റെ അന്ത്യകാലത്തു കുന്നായിത്തൊമ്മന്റെ പ്രേരണയാൽ പ്രസ്തുത പുതരുടെ മതമായ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടായി. ഇതു നിമിത്തമത്രെ ഇദ്ദേഹത്തിനു ഭൂതരായപ്പെരുമാൾ (പുതരായപ്പെരുമാൾ) എന്ന പേരും കൂടി ലഭിച്ചതും. ഈ മതപരിവർത്തനം നിമിത്തം ഇദ്ദേഹത്തെ കക്കാട്ടനമ്പിടി വധിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരമത്തോടുകൂടി അന്യം നിന്നുപോയ മുഷികവംശത്തിലേക്ക് ക്വലശേഖരപ്പെരുമാളുടെ ഒരു സഹോദരനും ചേദിരാജാവുമായ പാലകൻ ഒന്നാമനെ ദത്തെടുക്കുകയും ചെയ്തു. ബൌദ്ധനായ പള്ളിബാണപ്പെരുമാൾ ക്രിസ്തുമതമാണു സ്വീകരിച്ചിരുന്നതെന്നു ഡാ

ഒന്നു കാണുതിനിയെന്നു്

(ജെ. മീ. നട്ടൂർ എം. എ)

(i)

വീട്ടിൽ ചെന്നുവന്നുപോയ ഏതെങ്കിലും
മെനോർയ്ക്കുവെച്ചുകൊടുത്തു—
പെട്ടിട്ടാകെ യടിയിട്ടുണ്ടു ഏതെങ്കിലും
കൈത്താരിനാൽ താങ്ങിയും,
പട്ടിൻനേർക്കുകൾവെണിയുന്നതിൽ
പ്രാരിച്ചുവെച്ചുകൊടുത്തു—
ചോട്ടിൽ പുണ്ടു നീലയ്ക്കു മാതൃകയായും,
നൽകിത്തന്നു മോതിരം.

(ii)

സൗഖ്യപ്പെട്ടു വേണം നിമ്ബലതയോടെ
മിന്നിത്തീർത്തു കവിൾ—
പൂ, വെൻതൽക്കുകൾക്കു കരുതുന്നതുപോലെ—
നോക്കുന്ന ലോലാധരം,
നീർത്താരവനൊളിച്ചിരുന്ന ലർശരം
തൂക്കുന്ന വാക്കേറിയതും,
ഓരോക്കുണ്ണിയെന്നു കാണുതിനിയെന്നു—
നാണെൻ മനോഹരയികേ!

കുടർ പി. ജെ. തോമസ് 1094—ലെ ഭാഷാ വോക്കിണിയിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നതു വാസ്തവമാണെന്നു് ഈ ലേഖകൻ ഇപ്പോൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. കുറേ മുമ്പു കോട്ടയത്തിനടുത്തുള്ള കിളിനൂരിലേ ഗേവതി ക്ഷേത്രത്തിൽ നിന്നു കണ്ടെടുത്തതായി പറയുന്ന പള്ളി ഖാണപ്പെരുമാളുടെ കുരിശു ധരിച്ച ചെറുവിഗ്രഹം ഈ അഭിപ്രായത്തെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നുമുണ്ടു്. എ. ഡി. ഏഴാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ അന്ത്യകാലത്തു നാട്ടുവാണിരുന്ന ഈ പള്ളി ഖാണപ്പെരുമാളെ എ. ഡി. 943 മുതൽക്കു 978 വരെ നാട്ടുവാഴ്ചയിൽ ശേഷം ഇസ്ലാം മതം സ്വീകരിച്ചവനെന്നു മാത്രമേ അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ. പ്രസ്തുത പെരുമാൾ വാഴ്ചയെപ്പറ്റിയുള്ള ലേഖനങ്ങളിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതായ ഇന്ത്യഗോദവർമ്മൻ പാണ്ടിപ്പെരുമാളിൽ നിന്നു വേർതിരിക്കാതെ, ഇവർ രണ്ടുപേരെയും കൂട്ടിക്കുലത്തിയതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു പള്ളി ഖാണപ്പെരുമാൾ മക്കത്തുപോയിയെന്നു കേരളോല്പത്തി പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്.

അന്ത്യകാലത്തു ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പു പള്ളി ഖാണപ്പെരുമാൾ ശില്പശാസ്ത്ര വിദഗ്ദ്ധനായ തന്റെ മന്ത്രിയും, ഉളിയന്തു പെരുന്താണെന്നു സ്ഥാനപ്പേരുള്ള ദേഹവുമായ കുന്നായിത്തൊമ്മനെക്കൊണ്ടു പല പ്രസിദ്ധ ഹിന്ദുദേവാലയങ്ങളും പണിയിക്കുകയുണ്ടായി. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻഗാമിയായ കുലശേഖരപ്പെരുമാൾ കൊട്ടണല്ലൂരിൽ തളിയാതിരിമാർക്കുള്ള വസതികൾ പണിയിച്ചതും കുന്നായിത്തൊമ്മനെക്കൊണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. ഇങ്ങനെയുള്ള അസ്ഥപുണികൾക്കും മറ്റും തച്ചവർ മുതലായ തൊഴിലുകാരുടെ സഹായം അപരിത്യാജ്യമാണല്ലോ. അതിനാൽ ഈ തൊഴിലുകാരെ പ്രസ്തുത പെരുമാൾക്കുമാർ കുന്നായിത്തൊമ്മന്റെ പൂർണ്ണ സേവകന്മാരായി കീഴിൽ അക്കീയിരുത്തിരിക്കും. ഇതു നിമിത്തമായിരിക്കും ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു തച്ചൻ ഉൾപ്പെടെയുള്ള പതിനെഴു പരിഷകളുടെ മാതോർ എന്ന സ്ഥാനപ്പേരു ലഭിച്ചതും.

ഇപ്പോൾക്കും ഇവരുടെ മേൽ ലഭിച്ച അധികാരം നിമിത്തമാണു് സിലോണിലേക്കു ഓടിപ്പോയിരുന്ന കുമാരന്മാരെ തിരിച്ചു വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരാനായി പള്ളി ഖാണപ്പെരുമാൾ കുന്നായിത്തൊമ്മനെ നിയോഗിച്ചതും.

അപ്പോസ്തലനായ സെൻറ് തോമസിന്റെ ശവകുടീരം വാസ്തവത്തിൽ കുരിശു മുടിയിലായിരുന്നു എന്നും, കുന്നായിത്തൊമ്മന്റെ ശവകുടീരമാണു മൈലാപ്പൂരിലേ സെൻറ് തോമസ് മൗണ്ടിൽ ഉള്ളതെന്നും, ഇവർ രണ്ടുപേരെയും ഒന്നുപോലെ കാത്തോമ്മാ എന്ന ഭാരതത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിളിച്ചു പണിരുന്നതിൽനിന്നു പോർട്ടുഗീസുകാർക്കുണ്ടായ തെറ്ററിയാതെ നിമിത്തമാണു് സെൻറ് തോമസ് മൗണ്ടു് അപ്പോസ്തലൻ തോമസിന്റെ ശവകുടീരമാണെന്നുള്ള ഇന്നു പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന കഥ അവർ സൃഷ്ടിച്ചതെന്നും പ്രസ്തുത കുരിശു മുടി എന്ന ലേഖനത്തിൽ ഈ ലേഖകൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരുന്നു. സെൻറ് തോമസ് മൗണ്ടിൽ പോർട്ടുഗീസുകാർ കണ്ടു പിടിച്ച ജീർണ്ണിച്ച പള്ളിയ്ക്കു മുമ്പു് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ചെറിയ പള്ളി കുന്നായിത്തൊമ്മൻ പണിയിച്ചതാണെന്നും ഈ ലേഖകൻ അതിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നു. സെൻറ് തോമസ് മൗണ്ടിലേ പ്രാമു്ന കുരിശു കരിശു പോർട്ടുഗീസുകാർ കണ്ടു പിടിച്ചപ്പോൾ, അവർ അതിലുള്ള പാർട്ടുവി ലേഖനത്തെ, അതു് ഏതു ഭാഷയിലുള്ള ലേഖനമെന്നറിയാതെ, പലരെക്കൊണ്ടും വായിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പെട്ട അവിടത്തേ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ അതു് ഒരു തമിഴ് ലേഖനമാണെന്നു പറഞ്ഞു് അതിനെ വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു പോർട്ടുഗീസുകാരെ ചതിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു വ്യാജച്ചരക്കാണെന്നു കിട്ടിയപ്പോൾ അതിന്റെ ഉൽഭവത്തെപ്പറ്റി പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ കാലത്തു് അവിടത്തേ ജനങ്ങളുടേയിടയിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന ഐതിഹ്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനാൽ അതിപ്രധാനമായ ഒരു ചരിത്രരേഖയായി വേറിട്ടു.

ചിട്ടുള്ള പ്രസ്തുത ബ്രാഹ്മണന്റെ പാഠത്തെ അന്നു പോർട്ടുഗീസുകാർ കുറിച്ചിട്ടുള്ളതും ചെയ്തിരുന്നു. ഒരു തമിഴ് പാട്ടായ ഇതിനെ ഇന്നത്തെ തമിഴ് പണ്ഡിതന്മാർ തെറ്റു തിരുത്തി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതു ചുവടെ ചേർത്തിരിക്കുന്നതാണ്:—

“ആറിയ ശകാഭം അയ്യൂരതനിൽ
തേറിയ തറവിൽ തിരുത്തു മുപ്പേഴിൽ
പരാപരമാകിയ പരമ്പരൾ ഒൻറേ
രൂതരക്ഷലിയതു കണ്ടു തിയങ്കി
ജ്ഞകുലത്തുയക്കു മുനിത്തു
വാതിൽ പെരിതും വകെയ്യതുവാകിയേ
കുന്നിയ മരിയാ കരുപ്പമതാകി
മന്നിയ മുപ്പതാം വരുമാറിയതിൽ
ഒൻറേയെന്നും ഒരു പൊരുൾതന്നെ
കുൻറിനിൽ പന്തിരു തേശിയ ക്കുരെപ്പാർ.
ആറു ചമൈയത്തരുന്തവർ ഉരൈയും
കൂറിയ മയിലൈക്കൊരു മുനി തോൻപി
തച്ചക്കോലും തമ്പകുതരുവും
നച്ചിന കോയിൽ ഇറൈവന്നു ചമൈപ്പാൻ.
സിരിപ്പുവനത്തിൽ ചേരവക്കോനും
കുരുക്ഷലച്ചോമൻ കൊക്കൈയിൽ പാണ്ടിയൻ
അത്തിനപുരത്തിൽ അരിച്ചന്തിരനും
കത്തരീൻ എന്നും കുന്നിയർക്കുരവും
മറവും പല പല മാക്കത്താരും
ചിത്തൻ തെളിന്ത ചിന്തെയോർ ആയ
താമേ പൊരുന്തിത്തവമുനിയന്ന
തോമാക്ഷത്തിൽ തൊഴുതടി പണിന്താർ.
അന്തന്നുമുതോൻ അരിവെട്ട മീതേ
വന്തൊരു യോകും മറൈവൻ ചെയാൾ
കണ്ടു ചമൈത്ത ഉതിരക്കുരുവിൽ
തൊണ്ടുകുലത്തിൽ തൊഴുതടിയാർകൾ
പിറവിപ്പാവപ്പെരുങ്കടൽ നീകി

ഇറൈവന്നെച്ചേർത്തകിരിപ്പതു തിണ്ണം”. ഇതിലെ ആദ്യത്തെ പത്തു വരികളിൽ, ആഴ്ശകാബുമായി ബി. സി. 57-ൽ തുടങ്ങുന്ന വിക്രമാബ്ദത്തിന്റെ 56-ാം ആണ്ടിൽ ധനുമാസം 21-ാംനാൾ ജ്ഞകുലത്തിൽപെട്ട കന്യകുമാരിയുടെ പുത്രനായി ജനിച്ച ദേഹവും, മുപ്പതാമത്തെ വയസ്സിൽ മലമേലേറി തന്റെ പത്തു ഏകശിഷ്യന്മാരോട് ഏകദൈവ മതത്തെപ്പറ്റി പ്രസംഗിച്ച ഗുരുവുമായ യേശു ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. പിന്നീടുള്ള പത്തുണ്ടുവരികളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത്, ജയിന മതം, ബുദ്ധമതം, ആജീവകാരുണ്യം, ശൈവമതം, വൈഷ്ണവമതം, ശാക്തേയമതം എന്നീ ആറു മതഗണങ്ങളിൽപെട്ട മതകൃതികൾക്കു ഭാഷ്യങ്ങൾ ചമച്ചിട്ടുള്ള പണ്ഡിതന്മാരുടെ വാസസ്ഥലമായ

മയിലാപ്പുരിൽ ഒരു ദേവാലയം പണിയുവാനായിതച്ചക്കോലും തമ്പകുതടിയും കൊണ്ടു ഒരു മുനിവന്നതും, ഈ മുനി പണിത്ത തോമാപ്പള്ളിയിൽ ചേരരാജാവും, കുരുക്ഷത്തിൽപെട്ട ചോഴരാജാവും, പാണ്ഡ്യ രാജന്മാനങ്ങളിൽ ഒന്നായ തിരുനൽപേലി ജില്ലയിലെ കൊർക്കൈനഗരത്തിൽ നാടുവാണിരുന്ന പാണ്ഡ്യരാജാവും, ഹസ്തിനപുരത്തിലെ (ഇത് ഹസ്തിപുരമെന്ന പേരുള്ള കാഞ്ചിനഗരമോ, തുംഗഭദ്രാനദീതീരത്തുള്ള ആനെഗുണ്ഡിയോ, ചിററൂർ താലൂക്കിലെ കാളഹസ്തിയോ ആയിരുന്നേക്കാം) ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ എന്ന രാജാവും, കന്യകുൾക്കു് രാജ്ഞിയായ കാതറീൻ എന്ന സ്ത്രീയും, മറ്റുപല ക്രിസ്ത്യാനികളും ചെന്ന് ആരാധന നടത്തിയതുമാണ്. ശേഷിച്ച വരികളിൽ ആ പള്ളിയിൽ ഉണ്ടായ ദൈവയോഗം കണ്ടു പ്രസ്തുത മുനി പണിത രക്ഷക്കുരിശിനെ ആരാധിക്കുന്നവർക്കു പിറവിയാകുന്ന കടൽകടന്നു ദൈവത്തോടു ലയിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതു നിശ്ചയമാണെന്നും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇതിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്ന മുനി അപ്പോസ്തലനായ മാർത്തോമ്മായാണെന്നാണ് ഇന്നത്തെ പണ്ഡിതന്മാരുടെ ധാരണ. ഇതു ശരിയാണെന്നു ഈ ലേഖകൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഈ മുനി ക്നായിത്തൊമ്മനായ മാർത്തോമ്മായാണ്. ഒന്നാമതായി അപ്പോസ്തലനായ മാർത്തോമ്മാ മതപരിവർത്തനം നടത്തിയതായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവരെയല്ല. ഈ പാട്ടിലെ മുനിയുടെ പള്ളിയിൽ ആരാധന നടത്തിയവരായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത്. അപ്പോസ്തലൻ മാർത്തോമ്മാ ഭാരതത്തിൽ ആദ്യം വന്നിറങ്ങിയതും, ക്രൈസ്തവ ഐതിഹ്യങ്ങൾ മാലുങ്കര, മയിലാപ്പുർ, സാഗുരൂർ, ആന്റാപ്പൊലീസ് എന്നീ പല പേരുകൾ ഇട്ടിട്ടുള്ളതുമായ നഗരം, ചേരരാജാക്കന്മാരുടെ ഒരു വടക്കൻശാഖയായ ഹൈഹയരാജവംശക്കാരുടെ രാജധാനിയായ ഉത്തരകാനറ ജില്ലയിലെ ഗോകുണ്ഠനഗരമാണെന്നും, ആ സിദ്ധനെ ഒരു കൊട്ടാരം പണിയുവാനായി വരുത്തിയ ദേഹവും, ഗൊണ്ഡോഹറസ് എന്ന പേരുകൂടി വഹിച്ചിരുന്നവനുമായ ചോഴപ്പെരുമാൾ കണ്ടൻ പാലകൻ എന്ന പേരുണ്ടായിരുന്നേക്കാവുന്ന കൊടുങ്ങല്ലൂരിലെ ഒരു ചേരരാജാവുമാണെന്നും പെരുമാൾ വാഴിയെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രസ്തുത ലേഖനങ്ങളിൽ ഈ ലേഖകൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗോകുണ്ഠത്തിലെ ഹൈഹയരാജാവിനേയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രിയായ പെലാജിഷായേയും, ജാമാതാവും ഭാഗിനേയനുമായ രാജകുമാരനേയും, കൊടുങ്ങല്ലൂരിലെ ചോഴപ്പെരുമാളിന്റെ അനുജനായ ഗോദവർമ്മനേയും, മയിലാപ്പുരിലെ മസ്ദായിയുടെ രാജ്യത്തിലെ (ഈ രാജ്യം ദേവികുളം ഡിവിഷനിലും സമീപദേശങ്ങളിലുമായി സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നു എ

സഹായം

ഡി. ഐ. മുസ്ലിം
ബി. എസ്സി (ഒണ്ണേഴ്സ്)

ഒരു വളർച്ചയെക്കുറിച്ചുള്ള ലോല—
 ഹൃദയത്തിന് കൃപകരവുമായ്
 പലനാട്ടു ലൂടെ പല പാട്ടും പാടി
 പലരസങ്ങളുളവാക്കി
 നടക്കൊള്ളുമെന്നിൽ പ്രതിജ്ഞ കൂടി
 വളരമാനന്ദം വിളയുന്നു.
 ഇരുപറങ്ങളിൽ വിടരം പൂക്കൾ തൻ
 ദൃഢമുണ്ടിൽ പുണേനലമുറി.
 വരവു നോക്കുന്ന ലതികുഴിയെന്നെ
 വിരവൊത്തുമാടിവിളിക്കുന്നു.
 ചെറുകല്ലോലമെൻ സരസസംഗീത—
 പ്രതിപകർത്തുവാനുമാറുന്നു.
 കയ്യെടുക്കുമെന്നിളയഗാനത്തെ
 സ്വയമനുഭവിക്കുകയല്ലെന്നു
 മുദമേകം പാട്ടിൽ പദമൊപ്പിച്ചുള്ള
 ചെറുതുണങ്ങൾ തൻ നടനവും
 കരുണംതൊട്ടുള്ള വിവിധമാം രസ—
 സ്ഫുരണമെന്താട്ടിൽ കലരുമ്പോൾ
 സരസം കാതോർത്തുലയമാന്റിടുന്ന
 ചെറുകാറ്റയ്ക്കും നെടുവീപ്പും
 മമഗാനങ്ങളിലായിച്ചു ചേർത്തു
 മുരളിയുതി ഞാൻ നടക്കൊള്ളും.

നൂ പ്രസ്തുത കുരിശു മുടി ലേഖനത്തിൽ ഈ ലേഖകൻ മുണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നു) ചിലരേയുമാണ് അപ്പോസ്തലൻ മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികളാക്കിയത്. നേരേമറിച്ച്, മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള പാട്ടിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ചേരൻ എ. ഡി. ഏഴാം ശതാബ്ദത്തിലെ പള്ളിബാണപ്പെരുമാളും, അതിലെ പാണ്ഡ്യരാജാവു പള്ളിബാണപ്പെരുമാളുടെ സമകാലീനനും പാണ്ഡ്യരാസനങ്ങൾ ചെഴിയൻ ചേരനെന്നും, തമിഴ് സംഘക വൃത്തൾ ഭൂതപാണ്ഡ്യനെന്നും പേരിട്ടിട്ടുള്ളവരമാണെന്നു വിചാരിക്കുവാനാണു കാരണമുള്ളത്. രണ്ടാമതായി, കുരിശിനു ക്രിസ്തുമതചിഹ്നമായി ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഇടയ്ക്കു പ്രചാരമുണ്ടായതു എ. ഡി. നാലാം ശതാബ്ദത്തിലാണെന്നുള്ള പണ്ഡിതാഭിപ്രായം മയിലപ്പുകുരിശുപണിതതു എ. ഡി. ഒന്നാം ശതാബ്ദത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന അപ്പസ്തോലൻ മാർത്തോമ്മയല്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നുണ്ട്. തച്ചക്കോലു കൈയ്യിലേന്തിവന്നു എ

ന്നും, കുരിശിൽ കുരിശുപണിതു എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ശിലാപിടഗ്ധരായ അപ്പോസ്തലൻ മാർത്തോമ്മയ്ക്കും ക്നായിത്തൊമ്മനും ഒന്നുപോലെ യോജിക്കുമെങ്കിലും, മറ്റൊരു സംഗതിനിമിത്തം ഇതു ക്നായിത്തൊമ്മനാണു കൂടുതൽ യോജിക്കുന്നത്. ഈ സംഗതി വിശദീകരിക്കുന്നതിനുമുമ്പു പ്രാചീനപാരസിക് ഈശ്വരനെ സൂഷ്ടികർത്താവ് എന്ന അർത്ഥത്തിൽ തക്ഷൻ (തച്ചൻ) എന്ന പേരിട്ടിട്ടുള്ളതു ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഷി—സേ എന്ന ചിഹ്നത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള ചില പ്രാചീന ചിഹ്നത്തെ കൊത്തുപണികളുടെ ചിത്രങ്ങളിലും ദിവ്യനായ അവിടത്തേ പ്രഥമ രാജാവു ഹൃഹിയെ കൈയ്യിൽ തച്ചക്കോൽ എന്നിവനായി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളതും ഇവിടെ സ്മരണീയമാണ്.

ക്നായിത്തൊമ്മന്റെ അഗമനകാലം കുറിക്കുന്ന “ശോവാല” എന്ന വാക്യം, ഇത്തരം വാക്യങ്ങളുടെ പതിവനുസരിച്ച്, അദ്ദേഹം എവിടെ നിന്നു കുടിപാപ്പുകാരായ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളോടുകൂടി കേരളത്തിലേക്കു കപ്പൽക്കേറി എന്നു കാണിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിലേ “ശോവൈ” (ചേരവൈ) എന്ന പദത്തിനു തമിഴിൽ മഞ്ഞപ്പിത്ത എന്നും അർത്ഥമുള്ളതിനാൽ, പ്രസ്തുത സുറിയാനികളുടെ മഞ്ഞനിറത്തിൽനിന്നാണ് ഈ വാക്യത്തെ സൂഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു പ്രസ്തുത കുരിശു മുടി ലേഖനത്തിൽ ഈ ലേഖകൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം ശരിയല്ലെന്നും, ഇവർ കപ്പൽക്കേറിയ കിഴക്കേ അറേബ്യയിലേ അഷ്ഷഫ എന്ന നഗരത്തിൽനിന്നാണ് പ്രസ്തുത വാക്യം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും ഇപ്പോൾ ഈ ലേഖകൻ വിചാരിക്കുന്നു. ഇസ്ലാം മതത്തിന്റെ ഉത്ഭവകാലത്തു ബഹ്റീൻ ദ്വീപുകൾക്കു സമീപമുള്ള കിടാറ എന്ന അറബികരയിൽ, ദിറിൻ, മസാനിഗ്, തലോൻ, ഖട് ഹജർ (ഹജ്റ) എന്ന അഞ്ചു നെസ്തോറിയൻ മതാസനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി നമുക്ക് അറിവുണ്ട്. ഹജറിന്റെ തലസ്ഥാനം വലിയ ബഹ്റീൻ ദ്വീപിലേ അഷ്ഷഫ നഗരമാണെന്നും, പ്രസ്തുത കിടാറവും ഭാരതവുമായി വലുതായ കച്ചാടം നദിയിലൂടെയും യാമുട് (Yacut) എന്ന അറബി ഭൂമിശാസ്ത്രജ്ഞൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹജ്, അഥവാ, ഹജ്റ, എന്ന പദത്തെ ഹസ്ര എന്നും, അസ്ര എന്നും ഉച്ചരിക്കാവുന്നതാണ്. ക്നായിത്തൊമ്മന്റെ അഗമനത്തെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ചില മലയാള പാട്ടുകളുടെ ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷകൾ ശ്രീമാൻ ടി. കെ. ജോസഫ് 1928—ലേ ഇൻഡ്യൻ അൻറിക്വറിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഇവയിൽ ഒന്നിൽനിന്നു ക്നായിത്തൊമ്മനെ കേരളത്തിലേക്ക് അയച്ചു പുറപ്പെടുത്തേ

കത്തോലിക്കസിന്റെ മെത്രാസനം എന്തു എന്ന ന
രമാണെന്ന് അറമാനിക്കാം.

അന്യമുണ്ട ഒരു രൂപഭേദമായിരിക്കും
തന്ത്രം. അഷ്ടയുഗം എന്ന അറബിനാമത്തിൽ,
അഷ്ട എന്നത് അൽ എന്ന അറബിസർവ്വനാ
ത്തിന്റെ ഒരു രൂപഭേദമാണ്. അതിനാൽ
ഈ നഗരത്തിന്റെ യഥാർത്ഥനാമം ഷഫ എന്നാ
ണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഈ ഷഫയിൽ നിന്നു വ
ന്നവർ ഷഫാഖൻ എന്ന പേരു കൊടുക്കാമ
ല്ലോ. ഇതിന്റെ ഒരു ദുഷിച്ച ജനകീയരൂപഭേദ
മായിരിക്കും “ശോവാഖ” എന്ന തമിഴ് വാക്യം.
കന്നായിത്തൊമ്മൻ നെസ്തോറിയനോ, അല്ല യാ
ക്കോബായക്കാരനോ, ആയിരുന്നത് എന്നുള്ള വാദ
പിഷയമായ പ്രശ്നത്തെപ്പറ്റി ഈ ലേഖകൻ
വ്യാഖ്യാനിച്ച ഒരു അഭിപ്രായവും പുറപ്പെടുവിക്കുന്നി
ല്ല. നെസ്തോറിയൻമതം ക്രിസ്തുമതത്തിൽ എ.
ഡി. 432—ൽ വരുത്തിവച്ച ഭിന്നിപ്പിനു ശേഷം,
എ. ഡി. 910—ൽ അന്തർറിയോക്കിലേ ഏലിയാ
സ് പാത്രിയാർക്കീസ് ബാഗ്ദാദിൽ പുറപ്പെട്ട
തെ കത്തോലിക്കസിന്റെ മെത്രാസനം സ്ഥാപി
ക്കുന്നതുവരെ മെസൊപ്പൊത്തേമ്യയിലല്ല അതു
സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നത് എന്നു ബാർ ഹെബ്രെയ
സ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ പ്രസ്തുത ക
ത്തോലിക്കസിന്റെ മെത്രാസനംകൂടി ഹജ്ജ്റയുടെ
തലസ്ഥാനമായ അഷ്ടയുഗയിൽ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു
എന്നു വന്നേക്കാം.

കന്നായിത്തൊമ്മന്റെ വരവിനെക്കുറിച്ചുള്ള
ഐതിഹ്യങ്ങളിൽ ഏഡെസ്സ എന്ന പേരുള്ള ഒരു
മെത്രാസനത്തെയുംപറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. മെ
സൊപ്പൊത്തേമ്യയിലെ സുപ്രസിദ്ധനഗരമായ എ
ഡെസ്സ അന്ന് ഖലീഫുകളുടെ അധികാരത്തിൻ
കീഴിലായിരുന്നു. അതിനാൽ പ്രസ്തുത ഐതി
ഹ്യം പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഏഡെസ്സ ഈ ഏഡെസ്സ അ
യിരിക്കുവാൻ ഇടയില്ല. ബഹ്റീൻ ദ്വീപിന്
ഇമ്പിൻ ഹൗക്കർ എന്ന അറബി ഭൂമിശാസ്ത്രജ്ഞൻ
അവാൽ എന്ന പേരു നൽകിയിരിക്കുന്നു. അറ
ബിയിൽ ഈ പദത്തിന്റെ അർത്ഥം ഒന്നാമത്തേതു്
എന്നാണ്. “എദ്ദ” എന്ന പദത്തിന് അസ്സിറിയ
ൻഭാഷയിൽ ഒന്ന് എന്നു അർത്ഥമുള്ളതിനാലും, എ
ദ്ദസ (എദെസ)എന്നതിനെ പരിശുദ്ധമായ ഒന്നാ
മത്തെ(നഗരം) എന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കാവുന്നതിനാലും,
കന്നായിത്തൊമ്മനെപറ്റിയുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങൾ
പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഏഡെസ്സ എന്ന മെത്രാസനം അ
വാലിൽ, അഥവാ, ബഹ്റീനിലുള്ള അഷ്ടയുഗ
ആയിരിക്കുമെന്നു വന്നേക്കാം.

ചേരരാജാവായ താണുരവി എ. ഡി ഒമ്പ
താംശതാബ്ദത്തിൽ കൊല്ലത്തെ തരിശാപ്പള്ളി
ക്കായി സബീർ ഈശോവിനു നൽകിയ രണ്ടാമ

ത്തെ ചെപ്പേടിന്റെ അവസാനത്തിൽ ചില നം
ഗരി അക്ഷരങ്ങൾ ഏഴരിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനെ
“യേശു സപ്ര സഭാസംഘമെത്രാ” എന്നു വായിക്കു
മെന്ന് ഒരു പത്തിരവതു വർത്തിനു മുമ്പ് ഈ
ലേഖകൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരുന്നു. (ശ്രീമാൻ ടി.
കെ. ജോസഫിന്റെ “മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ
നാലു ചെപ്പേടുകൾ” എന്ന കൃതി നോക്കുക.) ഇ
തിൽ കൊല്ലത്തെ ക്രൈസ്തവസംഘത്തിന്റെ മെ
ത്രാനായ സബീർ ഈശോവിനു സഭാസംഘമെത്രാ
ൻ എന്ന പേരിട്ടിരിക്കുന്നത് സഭാനഗരത്തിൽ അ
തായതു്, ബഹ്റീനിലെ അഷ്ടയുഗ നഗരത്തിൽ
നിന്നു ഈ സംഘം പുറപ്പെട്ടതായ കേരളത്തിൽ ക
ടിയേറിപ്പാത്തിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം.

അറേബ്യയുടെ പ്രസ്തുത കിഴക്കൻതീരമാണ്
ചരിത്രാതീതകാലത്തെ പരിഷ്കാരകേന്ദ്രമായ
പുത് (പുത്) ദേശമെന്നു കൂടുതൽ ഗവേഷണം
കൊണ്ട് ഈ ലേഖകൻ ഇപ്പോൾ വിശ്വസിക്കുന്നു.
മയിലാപ്പുരിലെ പ്രാചീന കുരിശിൽ കൊത്തിയി
ട്ടുള്ള പഹ്ളവിഭാഷയിൽ, അതു നാട്ടിയ ദേഹ
ത്തെ ചഹർബുതിന്റെ പുത്രൻ എന്നു രേഖീകരി
ക്കുന്നത് അദ്ദേഹം ചതുഷ്ക (ചഹ) പുത്രം
(ബുത്) ആയ പ്രസ്തുത അറബിക്കരയിൽനിന്നു വ
ന്ന മാർയ്യാനായതുകൊണ്ടാകുന്നു. അഷ്ടയുഗ സ്ഥി
തിചെയ്ത ഈ പ്രദേശത്തിനു പ്രാചീന ബാബി
ലോണിയാ നിവാസികൾ മഗൻ എന്ന പേരു
കൊടുത്തിരുന്നു. ഇതിനെ ബി. സി. 2500—നു
സമീപം നാട്ടുവാണിരുന്ന അഗാധിലേ ചക്രവർത്തി
യായ നരാംസിൻ പിടിച്ചടക്കിയതായും ബാ
ബിലോണിയാ ചരിത്രം പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്.
ഡയോറൈറ്റ് (diorite) എന്ന പേരുള്ളതും, പ്ര
തിമകളും മറ്റും പണിയാൻ ഒരു ഒന്നാന്തരം അ
സംസ്കൃത സാധനമായതുമായ ഒരു തരം കറുത്ത
കരിങ്കല്ലിന് ഈ പ്രദേശം പ്രാചീന ബാബി
ലോണിയാക്കാരുടെ ഇടയ്ക്കു കീർത്തനേടിയിരുന്നു.
ഇവിടത്തേ കരിങ്കല്ലുകൊണ്ടുള്ള പണിയിൽ വൈ
ദഗ്ധ്യം നേടിയിരുന്ന ഒരു ശില്പിയായിരുന്നി
രിക്കാം കന്നായിത്തൊമ്മൻ. ഈ വൈദഗ്ധ്യം
അദ്ദേഹംപണിത മയിലാപ്പുരിലേയും, കോട്ടയം
വലിയ പള്ളിയിലേയും കരിങ്കൽ കുരിശുകളിൽ
കാണാവുന്നതുമാണ്. അപ്പോസ്തലനായ മാർത്തോ
മ്മാ ഭാരതത്തിലേക്കു കപ്പൽക്കേറിയ സ്ഥലമായ
ബാബിലോണിയായിലേ മഹോഷയിൽ കരിങ്കൽ
ഭർദ്ദമോക്ഷാൽ, അദ്ദേഹത്തിനു കൽപ്പണ്ണി
ൽ മഗനിലേ കന്നായിത്തൊമ്മനോളം വൈദ
ഗ്ധ്യം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുവാൻ ഇടയില്ലെന്നുള്ള
താണ് മുകളൽ സൂചിപ്പിച്ച സംഗതി.

കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി

(ചരിത്രസംഗ്രഹം)

(കെ. എം. തോമസ്)

കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി പുരാതനകാലമുതൽ തെക്കുകൂർ രാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണത്തിലായിരുന്നു. അവർ ഇവിടെയും ഔധിവാസസ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു എന്നതിനു തെളിവുകളുണ്ട്. 925-ൽ തെക്കുകൂർ, രാമയന്റെ സൈന്യങ്ങൾക്കു കീഴ്പ്പെടുകയാൽ കാഞ്ഞിരപ്പള്ളിയും തിരുവതാംകൂറിൽ ചേർന്നു.

പുറംകാലത്തു്, കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി ഒരു പ്രമുഖ വ്യാപാരകേന്ദ്രമായി ശോഭിച്ചു. അന്ന്, പാണ്ടിയിൽനിന്ന് മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിലേക്കുള്ള വഴി ഈ നാട്ടിൽ കൂടിയായിരുന്നു. പാണ്ടിയിൽനിന്നു നമ്മുടെ രാജ്യത്തേക്കു വരുന്ന വഴിയിൽ ആദ്യമായി കാണുന്ന ജനവാസകേന്ദ്രവും കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി ആയിരുന്നു. അക്കാലത്തു്, പാണ്ടിയുമായി ഇവിടെ കച്ചവടം നടത്തിയിരുന്നത് കണ്ണനൂര ചെട്ടികളാണ്. ഇവരുടെ അന്നത്തെ അരാധനാലയമായിരുന്ന ഗണപതികോവിൽ, ഇന്ന് ചരിത്രകാരന്മാരുടെയും ഗവേഷകന്മാരുടെയും മാത്രം ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചുകൊണ്ട് ജീർണ്ണിച്ചുകിടക്കുന്നു. അടിത്തറയും മേൽപ്പുരയും ഭിത്തികളുമെല്ലാം കീറിയിട്ടു കിടന്നു കിടക്കുന്ന കരിങ്കല്ല്കൊണ്ട് മാത്രം തീർത്തിരിക്കുന്ന ഈ ക്ഷേത്രം ആരിലാണ്, അതുതന്നെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്? ഇതിലെ ചിത്രവേലകളും വിസ്തൃതമായതും.

ഈ ക്ഷേത്രം നല്ലനിലയിലായിരിക്കുന്ന കാലത്താണ്, നിലയ്ക്കൽനിന്നും ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇവിടെ വന്ന് പഴുത്തടം എന്ന സ്ഥലത്തു താമസിക്കാൻ തുടങ്ങിയതു്. ക്രമേണ ചെട്ടിമാരുടെ അധോഗതി ആരംഭിച്ചു, കുടുംബങ്ങളോടൊന്നിച്ച് വന്നു വെള്ളാളർ രാജസേവയും കച്ചവടവും തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. പഴുത്തടത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ഒരു പ്രധാന കുടുംബം, ക്ഷേത്രത്തിനു പടിഞ്ഞാറുള്ള മങ്കാശേരിപ്പുരയിടത്തിൽ വാസമുറപ്പിച്ചു. ഇക്കാലത്തോടു സമീപിച്ചതന്നെ പാണ്ടിയിൽനിന്ന് രണ്ടു സംഘം മുസ്ലിംകളും ഇവിടെയെത്തി. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സംഖ്യയും വർദ്ധിച്ചു. ക്ഷേത്രനടുത്തിപ്പിന്നെ സംബന്ധിച്ച് ചെട്ടിമാരും വെള്ളാളരും തമ്മിൽ മത്സരമുണ്ടായി. വെള്ളാളർ രാജാനുമതിയോടുകൂടി ഒരു പുതിയ ക്ഷേത്രം നിർമ്മിച്ചു. ഇതു് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വാസസ്ഥാനത്തിന് സമീപമായിരുന്നതിനാൽ അവർ രാജസന്നിധിയിൽ പരാതിപ്പെട്ടു. അന്നത്തെ തെക്കുകൂർ രാജാവായിരുന്ന വീരകേശവവർമ്മാൾ, അവരെ സമാധാനിപ്പിക്കുകയും, ഒരു പള്ളിയും അങ്ങാടിയും വെട്ടുകൊള്ളുന്നതിന് കല്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ തീരുവെഴുത്തുണ്ടായതു് 624 മേടം 21-ാം നുമാണ്. പള്ളി വസ്തുവുള്ള സ്ഥലം, രാജാവു തന്നെ പത്തൽ ഉന്നി അടയാളപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. കെ. കസ്സ് കാഞ്ഞിരത്തിന്റെ ശിഖരമായിരുന്നെന്നു അങ്ങൊന്നാണ് കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി എന്നു ചേർന്നതെന്നും ഐതിഹ്യമുണ്ട്. അങ്ങാടിയിൽ പത്തുതന്നെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മുഖ്യതൊഴിൽ വെട്ടിയുമായുള്ള കച്ചവടമായിരുന്നു.

ചുരം എന്നു പറയുന്ന പഴയ നാട്ടുവഴി അങ്ങാടി മുതൽ പാണ്ടി വരെ നീണ്ടു കിടന്നിരുന്നു. വൻചലകളിൽകൂടി കയറിയിറങ്ങി വളഞ്ഞുപുളഞ്ഞു കിടന്നിരുന്ന ഈ മാർഗ്ഗം വണ്ടികളുടെ സഞ്ചാരത്തിന് പറ്റിയതായിരുന്നില്ല. ഭാരം വഹിക്കുവാൻ മാടുകളെയും കഴുതകളെയുമാണ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. പാണ്ടിയിൽനിന്നും ഇവിടെ ഇറക്കുമതി ചെയ്തിരുന്നത്, പലതരം ജവളികളും, വത്തൽമുളകു്, ഉള്ളി, മല്ലി, കലം ഇവയായിരുന്നു. പാണ്ടിയിലേക്കു അയച്ചിരുന്നത് പ്രധാനമായി കുരുമുളകും പാക്കുമായിരുന്നു.

മുഹമ്മദീയർ, ക്ഷേത്രത്തിനും ക്രിസ്തീയർ വാലയംപിന്നും സമീപിച്ചു ഒരു പള്ളി പണിയിച്ചു തോട്ടുകൂടി കമ്പോളത്തിന്റെ വിസ്തൃതം വർദ്ധിക്കുകയും, വ്യാപാരം വളരെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ മൂന്നു മതക്കാരുടെ അരാധനാലയങ്ങൾ അടുപ്പുകല്പപോലെ തൊട്ടടുത്തു് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന കാഴ്ച അധികം സ്ഥലങ്ങളിൽ കാണുന്നതല്ല. ഈ മൂന്നു സമുദായങ്ങളും അന്നും ഇന്നും വലിയ മൈത്രിയിൽ തന്നെ കഴിച്ചുപോന്നു, ഹോരുന്ന താനും.

കേശവദാസന്റെ കാലത്തു് 65-ൽ ആലപ്പുഴ തുറമുഖവും, കൊല്ലം-ചെങ്കോട്ട റോഡും ആരുവാമൊഴിപാതയും ഏല്പെടുത്തുകയാൽ, പാണ്ടിയിൽനിന്നു കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി മാർഗ്ഗമുള്ള വ്യാപാരത്തിനു കേടുതട്ടി. കാലക്രമേണ ഇവിടത്തെ പാണ്ടിക്കച്ചവടം തീർത്തു് നശിച്ചു.

പള്ളിക്കടുവിൽ, സക്കാരിൽനിന്നും ഉണ്ടാക്കിയിരുന്ന പാലം ഒരിക്കൽ വെടിമരുന്നുപ്രയോഗത്തിനിടയിൽ തീക്കു് ഹരയായി. 993ലുണ്ടായ ഒരു വെള്ളപ്പൊക്കം അങ്ങാടിക്കും പള്ളിക്കും സാരമായ നാശങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി. ഇങ്ങനെ പല കാരണങ്ങളാലും ജനങ്ങൾ അങ്ങാടി ഉപേക്ഷിച്ചു.

നെൽകൃഷി അന്ന് വളരെ അുദായകരമായിരുന്നു. കൃഷി ഇല്ലാത്തവർ അവിടെ ഇല്ലായിരുന്നു. അയീരാമാണ്ടിലാണ്, ഇന്നത്തെ പുത്തൻവ

ചില ചിത്രങ്ങൾ.

(വിദ്വാൻ, പ. കെ. രാമൻപിള്ള)

അവൾമൊഴിഞ്ഞിതു, ദീനമായ് മാനമാ—
യവശമായിത്തീർന്നുവെക്കുകയും—

“തളരുന്നതുകൊണ്ടും കാലമെൻകുഞ്ഞമ്മേ!
തരണമേവിശപ്പാറുവാൻ വല്ലതും”

തടമിടിഞ്ഞുവരണ്ടൊരാവല്ലിത—
നിടത്തോളമിടിഞ്ഞുനടന്നാതെ,
പുടമുണങ്ങിവിടീരാത്തകണ്ണൊപ്പം,
പിടലിപൊക്കുവാൻമേലൊതെ, മേലൊതെ,
ചടുലമായുയർന്നൊല്ലൊപ്പം, കാണമാ—
വടിവിൽനിന്നുറപ്പുറ്റുണ്ടാകുമ്പോൾ,
ഇടവിടാതെവെറുപ്പൊന്നിച്ചുവന്നാത്ത—
ലിടിയിയെങ്കിലും ചേ നൂശുതിയായ്!

ചലിതകാലംനവദശരത്തിന്റെ
കിലുകിലുക്കത്തൽ, കക്കണകുറഞ്ഞിൽ;
അലച്ചുമാഹനം പണിന നാദത്തിൽ,
വിലയിച്ചെന്നും വിലസുന്നുകാതുകൾ;—
ചെറുതുംനൂതനമോട കൽകൂടാതെ,
പൊറുതിദാഹവും ക്ഷുത്തുമിയലാതെ,
ഉരുക്കുമുള്ളത്തിനാഴത്തിൽനിന്നുറപ്പും,
ദുരിതസംഗീതം കേൾക്കുന്നതെങ്ങിനെ?
നന്നുവന്നു പട്ടാമ്പലങ്ങളെ,
മിന്നുമിന്നുപോലും വൈരഹാരങ്ങളെ,
അനാദിനം കണ്ടു കണ്ടു പതറിനോ—
രണ്ടുപക്ഷങ്ങളും മിന്നുന്നില്ലാതുകൾ!!
കരിപൊടാത്തൊരു കറുപ്പുനൂണി—
യരയിൽച്ചുറ്റിയതിന്റെയൊരറ്റത്താൽ
പൊരിയുമാറിടം മൂടിയാ പാവത്തെ:—
തെരുവുതെങ്ങിയെ—കാണുന്നതെങ്ങിനെ?!

“തളരുന്നതുകൊണ്ടും കാലമെൻ കുഞ്ഞമ്മേ
തരണമേ വിശപ്പാറുവാൻ വല്ലതും”
തകരാറായ് തന്റിയെങ്കിലുമായി
തളസംഗീതം വീണ്ടുപൊഴിച്ചിതു.

ചെറുചെടിയില്ലാത്തതെങ്ങിനെ,
നമുൾമണ്ണം പൂശിനതെങ്ങിനെ,

തിരിയുമൊന്നും പൂമുഖം മുമ്പിലിൽ
തിരുകൾ “കുഞ്ഞമ്മ, കേട്ടൊന്നു നോക്കിപ്പോയ്”.
“ഇവിടെയില്ലൊന്നും നേരം വെളുത്തൊന്നാൽ
ഇതിന്നു തന്നെയിരിക്കണം നാലുപേർ,
ഒരു തൊഴിലുചിട്ടില്ലേ, പോടി, നിൻ—
വിരതം വിട്ടുപോയി വീട്ടിൽപ്പറ്റിടാ”
പരമലാകികമോടിതന്നാകാരം;
കരുണവഹിനിപരണ്ടൊരുത്തരും!
ഒരു പൊരുത്തമിവയ്ക്കില്ല ദൈവമേ!
കരുതിനീ കാട്ടും മായാ വിലാസത്തിൽ!

വകതിരിവറഭാഷണപാഠം—
ശകലമാവീട്ടിൻ മുററത്തു വീണിട്ടും,
പകലവൻ പതറാതെഗമിക്കുന്നു,
പകയെഴാതെ പവനമൻ വീശുന്നു.

വേനനായികേ! നിൻ പശുക്കളിയ—
പവനപാത്രത്തിൽ ശേഷിച്ചുപോയല്ലേ.
അവിടെയെത്തിയ കാക്കകൾ തിന്നിട്ടും,
അവനിമേൽ മലർമാലുക്കൾ ചാത്തുനൂ?
അവയിലുപ്പുനീർലഭിച്ചൊഴിച്ചു നീ—
യവശസ്തേകുവാൻ കാലം കാണിച്ചാൽ
അവളുക്കുടിച്ച് മരിച്ചിനെ—
യവശസ്തീച്ചിട്ടുമാശ്വസിച്ച് മേ!

അതിനോഹാ! ദേവതാനാത്ത നിന്നുവേ!
മതിമനോഹരീ, മോഹനം നിൻ ചിത്രം!
അതിജീവമറിയാ പാവപ്പാറും,
മതിമനോഹരൻ മായാത്ത ചായങ്ങൾ!
എരിപൊരികൊണ്ടു മേലോട്ടു നോക്കി, നീ—
“യറിക”യെന്നപൽ തുകിയ കണ്ണുനീർ,
നരകരാജ്യത്തിൽ നായികയായിട്ട—
നരയിനാരായം നിർമ്മിച്ചു നിന്നു!

അഹിതതാഡംബരം ലോകത്തിൽ നിർമ്മിക്കും
മഹിതദീനചിത്രങ്ങൾ വിചിത്രങ്ങൾ!
“സഹൃദയ”ലോകം കണ്ടു പടർത്തട്ടെ!!
മഹിയിൽ ശാശ്വതശാന്തിക്കുതിരൊളി!

ജി സ്ഥാപിച്ചത്. 1035—ൽ ഒരു കോടതിയും
42—ൽ അഞ്ചലാപീസും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. കോട
യും കുമാളി റോഡുണ്ടായത് 1036ലായിരുന്നു. ഇ
ക്കാലത്തിനിടയ്ക്കാണ് യൂറോപ്യന്മാർ പീരമേട്ടിൽ
തോട്ടങ്ങൾ ആരംഭിച്ചത്. ഈ സന്ദർഭം, മുസ്ലീം
കൾ കച്ചവടത്തിനു ശരിയായി വിനിയോഗി
ച്ചു. യൂറോപ്യന്മാരെ അനുകരിച്ചു തോട്ടങ്ങൾ ഉ
ണ്ടാക്കുവാൻ ഇവിടെയെത്തിച്ചുവന്നവർ മുതിർന്നു,
വിനെയും വളരെ കാലം കഴിഞ്ഞാണ്. പള്ളി
പകയായി നടത്തിവന്ന പള്ളിക്കൂടം 1059ൽ സ

ക്കാർ ഏറ്റെടുത്തു. മലമ്പനിയുടെ ശബ്ദം വളരെ
വെച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ 64—ൽ ഒരു അശുപത്രി
യും ഏറ്റെടുത്തി. ഇടയ്ക്കു നിറുത്തലാക്കപ്പെട്ട കോ
ടതി പീണ്ടും 1067—ൽ സ്ഥാപിച്ചു. കോവൂർ അ
യ്യപ്പ അവകളെ ആദ്യത്തെ മജിസ്ട്രേട്ടായി നി
യമിക്കുകയും ചെയ്തു. 1070 ൽ പൊൻകുന്നത്തു സ്ഥാപി
ച്ച ചന്ത ഇന്നു വളരെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.
(പരേതനായ കരിപ്പാപ്പറമ്പിൽ കെ. എം.
തോമസ് കൊച്ചുവക്കൽ) അവരകൾ എഴുതിയി
ട്ടുള്ള ചരിത്രത്തിൽനിന്നും.)

വായനശാലാപ്രസ്ഥാനം .

(പി. അനന്തൻപിള്ള എം. എ.)

പൊതുജന വായനശാലകൾ മുഖാന്തരമായി സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു വിദ്യാവിതരണം ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യക്ഷലക്ഷ്യമാണെന്നു സമ്മതിച്ചു കഴിയും. ആകയാൽ ഈ പ്രസ്ഥാനം അത്ര പുരാതനമായിട്ടുള്ളതല്ല. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സമൃദ്ധിച്ചു വയ്ക്കുന്ന പതിവ് പണ്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഏതാനും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒരിടത്തിരുപ്പുണ്ട് എന്നല്ലാതെ അവയേക്കൊണ്ടെന്തു പ്രയോജനമാണുള്ളത്? സാധാരണക്കാർക്ക് അവ ഭൂഷ്ഠപ്രാപ്യമായിരുന്നു. ഒരാൾ വ്യഥിപ്പാത്തവർ അവയെ നശിപ്പിച്ചു എന്നും വരാം.

കഴലുന്റെ അത്ഥശാസ്ത്രവും, ഭാസന്റെ നാടകങ്ങളും എത്രകാലം നമ്മുടെ രാജകീയ ഗ്രന്ഥപ്പുരയിൽ ഇരുട്ടടഞ്ഞു കിടന്നിരുന്നു. ഇക്കാലത്തല്ലേ അവയ്ക്കു സൂര്യപ്രകാശമേല്ക്കുവാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ചത്? ഇതുപോലെ എത്രയനവധി വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇനിയും ഓരോ ഭിത്തിയിൽ കിടപ്പുണ്ട്. ചുരുക്കി പറയുന്നതായാൽ ഗ്രന്ഥസമൃദ്ധ്യം മാത്രം ഒരു ‘ലൈബ്രറി’യാകുന്നതല്ല.

ഭാരതീയഗ്രന്ഥശാലകളെല്ലാം ഈ വിധത്തിലായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കരുത്. ഒരു പക്ഷെ വിദേശീയാക്രമണങ്ങളാലും മതവിദ്വേഷങ്ങളാലും മറ്റും അവയ്ക്ക് അപകടം സംഭവിച്ചതാണോ എന്നും ചിന്തിക്കാൻ അവകാശമുണ്ട്. എന്നെന്നാൽ വേദങ്ങളിലേയും, ബ്രാഹ്മണങ്ങളിലേയും, ഉപനിഷത്തുകളിലേയും വിജ്ഞാനം രാജ്യമൊട്ടുക്ക് പ്രചരിച്ചിരുന്നതേങ്ങനെ? അച്ചടി ഇല്ലാതിരുന്ന കാലത്ത് ഒരേ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അനവധി പ്രതികൾ ഉണ്ടാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലല്ലോ. ഇതിൽനിന്നും

അനുമാനിക്കേണ്ടതു് അവയെ സംഭരിച്ചുവെക്കുന്ന കേന്ദ്രങ്ങളിൽ വിദ്യാന്മാർക്കെങ്കിലും പ്രവേശനമുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ്. അവിടെയിരുന്ന് വേണ്ടതെല്ലാം ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയതിനുശേഷം, പ്രസംഗങ്ങളാലും, പ്രഭാഷണങ്ങളാലും അദ്ധ്യാപനത്താലും അവർ പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥങ്ങളിലടങ്ങിയിരുന്ന തത്വങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരെ മനസ്സിലാക്കി. ഇങ്ങനെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുള്ള അറിവ് പ്രചരിപ്പിക്കേണ്ടതു പഠിച്ചവരുടെ കർത്തവ്യമാണെന്നു ‘സ്മൃതികാരൻ’ ഒരിടത്തു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മുൻപ്രസ്താവിച്ച ഗ്രന്ഥസമൃദ്ധ്യകേന്ദ്രങ്ങളിൽ മൂന്നെണ്ണത്തെപ്പറ്റി നമുക്കു നല്ല തെളിവുകൾ ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. അവ നാളന്ദയും, തക്ഷശിലയും പാടലീപുത്രവും ആയിരുന്നു. നാളന്ദയിലെ ഗ്രന്ഥശാല മുന്തൂറു മുറികളോടുകൂടിയ ഒരു വെട്ടുനിലക്കെട്ടിടമായിരുന്നു എന്ന് ചിന്തസഞ്ചാരിയായ ഫാഫിയൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. കൂടാതെ ചാലൂക്യരാജാക്കന്മാർക്ക് “സരസ്വതീഭണ്ഡാഗാരം” എന്ന ഒരു വലിയ ഗ്രന്ഥശാലയുണ്ടായിരുന്നതായി തെളിയുന്നുണ്ട്. ഭോജാജാവിന്റെ ഗ്രന്ഥശാലയും പ്രസിദ്ധിപാററതായിരുന്നു.

മുഹമ്മദീയരാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്ത് ഭാരതീയഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിപാലിക്കുന്നതിന് ചില ഏല്പാടുകൾ ചെയ്തിരുന്നതായി ചരിത്രം ഘോഷിക്കുന്നു. ജലാലുദ്ദീൻ ഷയ്യ പ്രസിദ്ധ കാവിയായ അമിർകുസ്രുവിനെ രാജകീയ ഗ്രന്ഥശാലാദ്ധ്യക്ഷനായി നിയമിക്കുയ്ക്കുകയായി. ഭാമിനി രാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണകാലത്താണ് അഹമ്മദ് ടൂൺഗരത്തിലെ ഗ്രന്ഥശാല സ്ഥാപിച്ചത്. മഹമ്മദുഗവാൻ അനവധി ഗ്രന്ഥശാലകൾ പലടത്തുമായി സ്ഥാപിച്ചു. ബീജപൂരത്തെ ന

വാവശിപ്പിക്കുകയും പരിശോധിച്ചു ഫർഗൂസൻ
പാസ്റ്റ് അവിടെ ഒരു ഒന്നാംതരം ലൈബ്രറി
ണ്ടായിരുന്നതായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

മുകിലമ്പാരിൽ മഹാനായ അക്ബർ അ
ദ്ദോം കേട്ടറിഞ്ഞിട്ടത്തോളം പല ദിക്കുകളിൽ
നിന്നും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വരുത്തി സൂക്ഷിക്കുകയുണ്ടായി.
നവയിലെ ഉള്ളടക്കങ്ങൾ കടലാസിൽ പക
രിച്ച് സചിത്രം ബൈൻഡുചെയ്തു വയ്ക്കുന്ന
നിന്നും അദ്ദേഹം ആജ്ഞാപിച്ചിരുന്നു. ഹുമ
യൂൺ ഒരു പുസ്തകപ്രേമിയായിരുന്നുവത്രേ! മുകി
ലമ്പാരിയുടെ ശ്രദ്ധ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വകതിരിയ്ക്കുന്ന
തിലും പ്രത്യക്ഷമായിട്ടുണ്ട്. കാവ്യം, വൈദ്യ
ശാസ്ത്രം, ജ്യോത്സ്യം, സംഗീതം, ശബ്ദശാസ്ത്രം,
നാട്യജ്ഞാനം, ജ്യോതിഷം, ക്ഷേത്രഗണിതം
എന്നും വകപ്പെട്ടുകളിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വേർതിരിച്ചു
വെച്ചിരുന്നതായി തെളിയുന്നുണ്ട്.

ഇനി പടിഞ്ഞാറോട്ടു കണ്ണോടിക്കയാണെ
ങ്കിൽ പുതിയ വായനശാലാപ്രസ്ഥാനം, അതാ
നുപോലെയോ പൊതുജനോപകാരാർത്ഥം ഗ്രന്ഥശാലകൾ
അവിടെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടു് ആരേഴ് ശതാബ്ദം കഴി
ഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാം. ബർമുഡയിൽ
പല ലൈബ്രറികളോളം പഴക്കമുള്ളവ മറെറ
യൊരു ഇല്ലത്തേ! അവിടുത്തെ അദ്ധ്യാപകന്മാ
രാണ് അതിനു കാരണകൂതന്മാർ. ആയിര
ത്തിത്തൊള്ളായിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തിൽ അ
വിടെ എട്ടുകോടി ജനങ്ങൾക്കായി മുന്നേമു
ക്കാൽ കോടി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി
അറിയുന്നു.

ബർഗേറിയ എന്ന രാജ്യത്തു് ജനകീയ
ഭരണം സ്ഥാപിക്കാൻ ചേതുഭൂതമായിത്തീർന്ന
തു് അവിടുത്തെ പൊതുജനഗ്രന്ഥശാലാപ്ര
സ്ഥാനമാണ്. വായനശാലാധികൃതന്മാർ വ
ളരെക്കാലത്തേയ്ക്കു് ആ രാജ്യത്തെ സാ
മാന്യവിദ്യാഭ്യാസവും നയിച്ചിരുന്നു. ബാരിലാ
യിലെ ശാസ്ത്രമഹാപാഠശാലയും അവരാണ്
സ്ഥാപിച്ചതു്. കൂടാതെ ആ രാജ്യത്തു നാടക
ശാലകൾ നടത്തിവന്നതും പ്രസ്തുത കമ്മററി

തന്നെയാണ്. ഈ വകയ്ക്കുള്ള ചെലവിനു്
രാജകീയ നിലം പുരയിടങ്ങൾ വിട്ടുകൊടുത്തിര
ുന്നതായും കാണുന്നു.

1920-ൽ സോവിയറ്റ് സംസ്ഥാനത്തിൽ
അക്ഷരാജ്ഞാനമില്ലാത്ത ജനങ്ങളുടെ സംഖ്യ
100-നു് 68 വീതമായിരുന്നു. ഇപ്പോഴോ
90 ശതമാനമാണ് സാക്ഷരതപത്തിന്റെ
സംഖ്യ. സ്ഥാപനജംഗമഗ്രന്ഥശാലകൾ മുഖാ
ന്തരമായിട്ടാണ് ഈ അഭിവൃദ്ധി എന്നു പറ
ഞ്ഞാൽ നാം വിസ്മയിക്കുകയല്ലേ? ഇത്രയും
പുസ്തകപ്രിയന്മാരായ ജനങ്ങളെ കാണുവാൻ
പ്രയാസമാണ്. വയലിൽ വേല ചെയ്യുന്നിട
ത്തും വിശ്രമാവസരം ഗ്രന്ഥപാരായണത്തിനു
പയോഗിക്കുന്നവർ അനവധിണ്ട്. അതുപോ
ലെ ആഫ്രിക്കയിലും എന്നുവേണ്ടി സിനിമാ
ശാലകളിലും കാണാവുന്നതാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ
പൊതുജനഗ്രന്ഥശാലാനിയമം നടപ്പാക്കിയതു
1850-ൽ ആണ്. അന്നുമുതൽ എല്ലാ ഗ്രന്ഥ
ശാലകളും ഗവണ്മെന്റിന്റെ സംരക്ഷണത്തി
ലും മേൽനോട്ടത്തിലും ആയി എന്നതന്നെ പ
ര്യായം. പിന്നീടു് 1927-ൽ പൊതുജനങ്ങളു
ടെ കമ്മററികൾ മുഖാന്തരം ഭരണം നടത്തു
വാൻ തുടങ്ങി. ഏകദേശം ഇക്കാലത്തോടുകൂടി
നാട്ടിലെല്ലാം അമേരിക്കയിലെ കോളീശ്വരന്മാ
രായ ആൻഡ്രൂ കരണേഗിയുടെ ഒരുപാത്തൊരു
അനവധി ഗ്രന്ഥശാലകൾ സ്ഥാപിതങ്ങളായി.
ഇപ്പോൾ ലോകത്തിലെങ്ങും ഇംഗ്ലണ്ടിലുള്ളിട
ത്തോളം ഗ്രന്ഥശാലകൾ ഇല്ലെന്നതന്നെ പര
യായം. ബ്രി. മ്യൂസിയം ലൈബ്രറി ലോകറീശു
തമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ലിസ്
ററുതന്നെ പതിനയ്യായിരം പുറങ്ങളടങ്ങിയ ഒരു
ഗ്രന്ഥമാണത്രേ!

ഇതൊക്കെ നോക്കുമ്പോൾ നമുക്കു നാ
ട്ടിലെ വായനശാലക്കാരും എത്ര മോശമായിരി
ക്കുന്നു? എങ്കിലും ഉള്ളതുമായും വച്ചുകൊണ്ടു
നോക്കുകയാണെങ്കിൽ വളരെ ഗുണങ്ങൾ അവ
മൂലമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരി

ക്കുന്നു. നമ്മുടെ മലയാളപള്ളികളും അല്ലാത്ത പക്ഷങ്ങളും ആധുനികലോകത്തുനിന്നും ഏതെങ്കിലും വായനശാലകളിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്നതാണ്. ഒരു മുറി പത്രമോ, മാസികയുടെ രണ്ടു കടലാസോ കിട്ടിയാൽ അവിടെ എത്ര സന്തോഷത്തോടുകൂടി വായിച്ചു കാത്തുനിൽക്കുകയുണ്ടാകുന്നു. അവർക്കു വേണ്ടുന്ന കിട്ടുന്നില്ലെന്നേ സങ്കടമുള്ളൂ. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സ്വന്തമായി വാങ്ങുന്നതിന് അവരുടെ ഭാരം അനവധിയാകുന്നു. ഈ ധർമ്മസങ്കടത്തിൽ വായനശാലകളെന്ന അവർക്കു ശരണീകരണീയമായിരിക്കുന്നുള്ളൂ.

ഒരു വ്യക്തി എത്രതന്നെ ശ്രമിച്ചാലും ഒരു വലിയ ഗ്രന്ഥശാല സ്ഥാപിക്കുന്നതു് അസാധ്യമെന്നതന്നെ പരയാം. എന്നാൽ ധനവാന്മാരായ ഏതാനുംപേർ ചേർന്നാൽ അക്കാര്യം ക്ഷീപ്രസാദ്ധ്യമാകുന്നു. പക്ഷെ, ഒരു പരോപകാരബുദ്ധി അവർക്കു പ്രേരകമായി തീരണം. എന്തെന്നാൽ അവരവർക്കു മാത്രമായി ഉപയോഗിക്കാനുള്ള ഒരു സ്ഥാപനമല്ല ഗ്രന്ഥശാല. ഒരു സ്ഥലത്തു് അതു സ്ഥാപിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ യാതൊരു വ്യക്തിയാസമോ ഉച്ചനീചത്വമോ കൂടാതെ എല്ലാവർക്കും ആ സ്ഥാപനം ഉപയോഗപ്പെടുത്താവുന്നതാകുന്നു. ചെന്നെ എന്താണ് ഭാതാവിനുള്ള മെച്ചം എന്നു ചോദിച്ചാൽ അനേകംപേരുടെ മാനസോല്ലാസത്തിനും, ജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിക്കും താൻ സഹായകമായി തീർന്നല്ലോ എന്നൊരു ചാരിതാത്വം ഉണ്ടാകും എന്നുള്ളതാണ്. അല്ല, തനിക്ക് യശസ്സു നേടണമെന്നഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു നല്ല വായനശാലാസ്ഥാപനം മൂലമായി അതു കൈവരുത്താവുന്നതാണ്. ചുരുങ്ങിയ രോതിലാണെങ്കിൽ, ഗ്രന്ഥശാലയിലെ ഒരു അളമാരി തന്റെ പേരിൽ സ്ഥാപിച്ചാലും മതി. അത്ര മിനുസപ്പണിയൊന്നും കൂടാതെ ഒരു ഒഴുക്കൻകണ്ണാടി അളമാരിക്ക് മുപ്പത്തഞ്ചു രൂപയായി എന്നിരിക്കട്ടെ. ഒരു സാഹിത്യവിഭാഗം ഉപദേശപ്രകാരം അതിൽ ഒരു 115 രൂപയുടെ നല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വാങ്ങി എല്ലാംകൂടി

ഗ്രന്ഥശാലാധികാരികളെ ഏർപ്പിക്കുക. അവർ നിയമമായും നന്ദിപൂർവ്വം അതു സ്വീകരിച്ച് ബഹുമാന്യനായ ഭാതാവിന്റെ നാമം രചിതവണ്ണങ്ങളിലെഴുതിച്ച് ആ അളമാരിയുടെ മുകളിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കും. ഇതു് എന്നേയ്ക്കും ഒരു സ്മാരകമായി പ്രശോഭിക്കും എന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. ഇങ്ങനെ പത്തു മഹാമാർ ചെയ്താൽ അവിടെയുള്ള ആളുകളുടേയും, അനവധി പുരുഷന്മാരുടെയും അമ്മമാരുടെയും സന്താനങ്ങളുടേയും ഉൾക്കെപ്പത്തിനും, ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനും ഒന്നൊന്നും സ്ഥാപനം ഉണ്ടായി എന്നു വിചാരിച്ചുകൊൾകേ വേണ്ട.

ഏതു ഗ്രന്ഥശാലാസ്ഥാപനത്തിനും ഉള്ളതില്ലാത്തതിലായ ഏതാനും യുവാക്കളുടെ ഉത്സാഹം അപരിത്യാജ്യമാണ്. ഉദാഹരണത്തിനായി മാന്യന്മാരെ അഭിമുഖമായി കണ്ടു കാത്തു പഠിത്തം വേണ്ട സഹായം ചെയ്യിക്കുന്നതിന് അവരെക്കൊണ്ടു സാധിക്കും. ഗ്രന്ഥശാല സൃഷ്ടിക്കുവാനായിരിക്കയും ചെയ്യും. വിദ്യാഭ്യാസ സിദ്ധിക്കാൻ സൗകര്യമില്ലാതെ വളർന്നിട്ടുള്ളവർക്ക് നിശാചാരശാല സ്ഥാപിച്ച് “ആ വിധത്തിൽ സ്ഥലത്തെ സാക്ഷരതപം വർദ്ധിപ്പിക്കണം ഗ്രന്ഥശാല മൂലമായി അവർ യത്നിക്കണം എന്നുവേണ്ട ജനങ്ങളുടെ സാമൂഹികമായിട്ടുള്ള കാൽക്കൽക്കും ഈ സ്ഥാപനം ഉപയോഗിക്കുവാൻ അവർ ഓരോ മാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിരിക്കുന്നതല്ല. അത്തരത്തിലുള്ള യുവാക്കൾ “സഹൃദയ”യുടെ ഉള്ളിൽത്തോളം കാലം അതിന്റെ ഭാവി ശോഭനമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിന് യാതൊരു സംശയവുമില്ല. എന്റെ മാന്യശിഷ്യനും പൊതുജനക്ഷേമകാംക്ഷിയും ആയ ശ്രീമാൻ കെ. ജെ. തോമസ്സും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂട്ടുകാരും മുനിട്ടുനിന്നു നടത്തുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥശാല ഉത്തരോത്തരം അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചു കാത്തിരുപ്പുള്ളിക്കാരുടെ സകലവിധ ശ്രേയസ്സിനും കാരണഭൂതമായിത്തീരുവാൻ ജഗദീശ്വരൻ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.

കേരളീയ സഹോദരിമാരോടു് രണ്ടു വാക്കു്.

(ലിളിതാംബിക അന്തർജ്ജനം.)

മനുഷ്യരാശിയുടെ ഭാവി ഗൗരവതരമായ ഒരു സമൂലപരിവർത്തനത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഘട്ടമാണല്ലോ ഇതു്. ആർക്കിഷ്ടമുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും നൂതനമായ പലതും ഉണ്ടാകുവാൻ പോവുന്നു. പരമാർത്ഥങ്ങളെ വെളിച്ചപ്പെടുത്തുകയും വിജയകരമായ യാത്രയാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതും സാധ്യമല്ലല്ലോ. ഇത്രയും അലംഘ്യമെന്നു കരുതി ആദരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന നിയമങ്ങൾ—ആചാരങ്ങൾ—സാമൂഹ്യഘടനകൾ—സാമ്പത്തിക മണ്ഡലങ്ങളേപ്പോലും ഇളക്കി മറിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ കൊടുങ്കാ

റ്റു് കടന്നുപോയേക്കാം. സാർവ്വലൗകികമായ സംഭാവനാസങ്ങളുടെ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ തങ്ങൾക്കനുഭൂതമായ വിധം പരിണമിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഓരോ ജനപദങ്ങളും ദേശവിഭാഗങ്ങളും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ശ്രമിച്ചുവരുന്ന സന്ദർഭമാണിതു്. കേരളസ്രീകളായ നമുക്കു് ഇവിടെ സ്വന്തമായി എന്തെങ്കിലും കർത്തവ്യങ്ങൾ ഉണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അവ നിർവ്വഹിക്കാൻ എന്തെല്ലാമാണു് ചെയ്യേണ്ടതു്? എന്തു നാം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്? ഈ ചോദ്യങ്ങൾ മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നു.

മലമ്പനിക്കു്
സിദ്ധൗഹൃദം!

ഉടൻതന്നെ പരീക്ഷിച്ചു്
അനുഭവപ്പെടുവിൻ!

അതുകൊണ്ടു് കൈയിന കിട്ടാത്തതിൽ നിരാശപ്പെടേണ്ട!!
മലേറിയ നിവാരണത്തിനു്

സ്വസ്തിക്കു് മലേറിയ പിൻസ്

ഉപയോഗിച്ചു്

2 ദിവസംകൊണ്ടു് പൂർണ്ണസംഖ്യ പ്രാപിക്കുവിൻ.

പഞ്ചസാരയിൽ പൊതിഞ്ഞ ഈ ഗുളികൾ അരോഗ്യത്തിനു ഹാനികരമോ സേവിക്കുമ്പോൾ പാശ്ചാത്യരാണ് ആവശ്യമുള്ളതോ അല്ല. സാധുക്കൾക്കും സമ്പന്നർക്കും ഒരുപോലെ ഉപയോഗപ്രദമാകത്തക്കവിധം ഏതും തുളക്കായ വിലയ്ക്കു നൽകപ്പെടും. കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കു്

തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി & മലബാർ ഏജൻറമാർ
THE TRAVANCORE AGENCIES, KOTTAYAM.
എന്ന വിലാസത്തിൽ അപേക്ഷിക്കുക.

Do You Know that?

“PRAKASAM”

is a matchless
Indian Rolled Gold Industry.

The New Supreme Standard of our Gold Plating is the
Hall Mark of Indian success.

The Gold covering is an exquisite combination of Art and Science.

It resists all Chemical Elements

It is a proof against aggression of Nature,

Acidity Moisture and Dampness.

It is so ingeniously impregnated that

Acid cannot pierce through the covering,
nor does it peel off

Watch for Results of Acid Test.

Never before was such an astounding value offered in endless
variety of designs.

BUTTONS, CUFF-LINKS, COLLAR-PINS, SAREE-PINS, BROOCHES,
EAR-DROPS, PENDANTS.

WRISTLETS, BANGLES, NECK-CHAINS, NECKLACES, ADDYIALS,
WAISTBANDS OF SURPASSING CRAFTSMANSHIP.

BUY A PRAKASAM ORNAMENT TO-DAY!

Head Office:
PRAKASAM,
Trivandrum.

Sole Agent
E. A. BAYA.

പുവർ സിൽവർ ആരോണങ്ങൾ, P. T. H. മിഷ്യൻ സൂചി, ജാഫ് മൻ, റയിസ്റ്റർ,
റേറബിൽനൈഫ്, പെൻനൈഫ്, K. P. C. നല്ലെണ്ണ, E. A. B. തേയില, രമ ആർട്ടിക്കൽസ്,
ഐവറിളഡ്സ്, മുതലായവ മൊത്തമായും ചില്ലറയായും വില്പനയ്ക്കു.

ദി കൃഷ്ണ പാൽ കമ്പനി, കോട്ടയം.

ആരേണങ്ങൾ

ആരേണങ്ങൾ അണിഞ്ഞു അഴകു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ ആകാംക്ഷയുള്ളവരാണ് നമ്മുടെ സ്ത്രീകളിലധികവും. ഏറ്റവും ഭംഗിയുള്ളതും നവീനരീതിയിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളതുമായ ആരേണങ്ങൾ എവിടെ കിട്ടുമെന്നും അവർക്ക് അന്വേഷണം കൂടും. അവരെല്ലാം ഒടുവിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതെവിടെ?

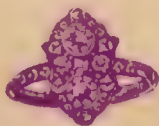
സമ്മാനങ്ങൾക്കുള്ള കല്പകൾ, ഷീൽഡ് കൾ, മെഡലുകൾ, കസവു മാലകൾ മുതലായവ അവശ്യമുള്ളവരുടെ ദൃഷ്ടി പതിയുന്നതെവിടെ?

തങ്കം, സ്വർണം, വെള്ളി, കല്പകൾ മുതലായവ ചേർന്നു കച്ചവടക്കൽ മറ്റൊരുമല്ല പോകുന്നത്.

പി. റി. ഏബ്രഹാം ബ്രദേഴ്സ്

ചങ്ങനാശേരി

കോട്ടയം

പൊതുജീവിതരംഗത്തിൽ സ്ത്രീകൾക്കു മാത്രമായി പ്രത്യേക സംഘടനകൾ വേണമോ വേണ്ടതോ എന്ന വിവാദം ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഏതൊരു കാരണമെങ്കിലും ഉദ്യമമായ ഭേദശീതരം വസ്ത്രീയസംഘടനകളെ എതിർക്കുന്നോ ആ കാരണത്തിന്റെ നിഴൽ ഇതിലും കാണുവാൻ കഴിയും. പ്രാചീനകാലങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ചിന്തയിലും ആദർശത്തിലും പ്രവർത്തനങ്ങളിലും സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തമ്മിൽ സമഗ്രമായ സഹോദരമുള്ള ഇക്കാര്യം അവരെ വേർതിരിച്ചു നിൽക്കുന്ന വ്യത്യസ്ത സംഘടനകൾ യുക്തിഭംഗമല്ലേ? രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹികവും തൊഴിൽപരവുമായി സമജീവിതസരണിയിലെത്തിയ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുടനീളം ഈ വാദം അത്യന്തം അർദ്ധമാണ്. എങ്കിലും അവിടേയും വ്യക്തമായ വ്യക്തിത്വത്തോടെ വനിതാസംഘങ്ങൾ പുലർന്നുപോകുന്നുണ്ടെന്ന വസ്തുത വിസ്തരിക്കാവതല്ല. ഇത് പ്രകൃതിദത്തമായി പുരുഷനില്ലാത്ത പല ചുമതലകളും ഏറിയ സ്ത്രീഹൃദയത്തെ ബാഹ്യലോകത്തിൽ തള്ളലും ഉയർത്തുവാനുള്ള പരിശീലനസാധനമാണെന്ന് വേണമെങ്കിൽ പറയാം.

മലയാളമഹിളമാർ ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിലോ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലോ ലോകത്തിന്റെ മറ്റേതുഭാഗത്തേക്കാളും പിന്നോക്കമെന്ന് പറയുവാൻ പാടില്ല. വീട്ടിലും പുറത്തുമു

ള്ള വിവിധകർമ്മപദ്ധതികളിൽ അവരുടെ കഴിവുകൾ വിപുലമായി വ്യാപരിക്കുന്നുമുണ്ട്. ലിപരമായി ഉന്നതമണ്ഡലങ്ങളിലും ശക്തിപരമായി തൊഴിലാളിലോകത്തിലും അതുതോറുമായ വിജയവികാസങ്ങളുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവയെ പരസ്പരം സംക്രമിപ്പിക്കുവാൻ ഇതുവരെ ആരും ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല എന്നതു പരിതാപകരമാണ്. സമുദായത്തിന്റെ സകല വിഭാഗങ്ങളേയും കൂട്ടിയിണക്കി സജീവമായ ഒരു സാമൂഹ്യസംഘടനയോ പ്രവർത്തിപ്പരിപാടിയോ ഇതുവരെ അവതരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നതാണ് ഈ ദുരവസ്ഥയ്ക്കു കാരണം. ശക്തിയും കഴിവും ഉള്ളവർ പൊതുജീവിതവേദിയിൽ കയറി സാമാന്യ സ്ത്രീലോകത്തിൽ നിന്നു ഉയർന്നുവന്നുവന്നു. അധഃസ്ഥിതരായ അനേകലക്ഷങ്ങളോടു ചുറ്റും നടക്കുന്നതൊന്നും അറിയാതെ താഴെ ചെളിക്കുളങ്ങളിൽ നിറുത്തുവെച്ചു ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞു ജന്മഭാരം ചേറിയിരിക്കുന്നു. പൊക്കമേറിയ പ്രസംഗമണ്ഡപങ്ങളിലെ ശബ്ദകോലാഹലങ്ങളിൽ വിഹരിക്കുന്നവർക്കു താഴെ ഇറങ്ങി ഇവരെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ സ്വന്തംഹസ്തംതന്നെ നീട്ടിക്കൊടുക്കേണ്ട ചുമതലയുണ്ട്.

ആശങ്കകൾ നിറഞ്ഞ അതിഭയങ്കരമായ ഈ വിപ്ലവാവസ്ഥയിൽ സാമൂഹികപരിഷ്കാരത്തിനോ ആചാരപരിവർത്തനത്തിനോ മാത്രമായി ഒരു സംഘടനയുണ്ടാക്കണമെന്ന് ഞാൻ

മോട്ടോർ

ഗ്യാസ് വെൽഡിംഗ്, സ്പ്രേ പെയിൻറിംഗ്, സിലിണ്ടർ റീബോറിംഗ്, ആർമിച്ചർ റീവയണ്ടിംഗ്, ബാറ്ററി ചാർജിംഗ് & റിപ്പാറിംഗ്, മാഗ്നെറ്റർ റിപ്പാറിംഗ് & ഷു ചാർജിംഗ്, ലെയിൗട്ട് വർക്കുക, എൻജിൻ ഓവർഹോളിംഗ്, Etc., Etc.

കെ. സി. രാമൻ & സൺസ്,

കോട്ടയം.

പറയുകയില്ല. നമുക്കു ജീവിക്കുവാൻ സംഘടി
ക്കണം. നമ്മുടെ പുറമുള്ളവരെ ജീവിപ്പിക്കു
വാനും സംഘടിക്കണം. ആഹാരപ്രശ്നം—ജീ
വൻറയും മാനത്തിൻറയും സംരക്ഷണം—മാ
നവസമുദായത്തിൻറ മഹത്തായ സ്വാതന്ത്ര്യ
സംരക്ഷണം എന്നിവയ്ക്കുവേണ്ടി ഭൂഗോളത്തി
ലെ ഓരോ അണുപ്രാണിയും മല്ലടിക്കുമ്പോൾ—
ഇന്ന് നാം ഉണർന്നിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഇനി എന്നാണ്?
ഉണരുവാൻ പോകുന്നത്? ഇന്ന് നാം ഒത്തു
ചേർന്നില്ലെങ്കിൽ ഇനി എന്നാണ്? ഒത്തുചേര
ുന്നത്?

അനേകകാലമായി അടിമത്വത്തിലാണ്ടു
കിടന്ന ചൈനയിലെ സ്രീകളുടെ ഉദ്ബുദ്ധത
യെപ്പറ്റി നമുക്കറിയാം....ലോകത്തിലെ ഏറ്റ
വും പ്രാപ്തിയേറിയ ഒരു വനിതാഭരണാധിപ
യുടെ നേതൃത്വത്തിൽ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടേ
യും പഴമൊഴികളുടേയും, വിളഭ്രമിയായ അവി
സ്തുത പരമസ്തപരാജ്യം ഇന്ന് ഏതു നിലയി
ലെത്തിയിരിക്കുന്നു. ചോരച്ചവപ്പുകൊടി പുക
ഴ്ന്ന റഷ്യൻ വനിതാസേനയെപ്പറ്റിയും അ
തിൻറ അമാനുഷികമായ വിജയവീർത്തങ്ങളെ
പ്പറ്റിയും നാം കേൾക്കുന്നുണ്ട്. അതെല്ലാം
ആപത്തിൽനിന്നു നേടിയ അപ്രതിരോധ്യമായ
വിജയഫലങ്ങളല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊന്നാണ്.

നമ്മുടെ കേരളത്തെ അത്തരത്തിലുള്ള

ആപത്തുകളൊന്നും അഭിമുഖീകരിക്കുന്നില്ലെന്ന
വിചാരിക്കുന്നതിൽ അത് അതിർക്കടന്ന ശു
ഭാപ്തിവിശ്വാസമാണ്. അതിഭയങ്കരമായ പ
ട്ടിണിയിലും സമരാഗ്നിയിലും പുകയുന്ന വംശ
ഭേദത്തെ അന്തരീക്ഷം നമ്മുടെ കണ്മുന്നിൽ
കാണുന്നു. ഘോരമായ ഭീഷണിയും അനാഥ
തയും എങ്ങും നടമാടുന്നു. സമരമേഖലകളി
ലേപ്പോലെയല്ലെങ്കിലും അടിയന്തിരമായ യാ
തൊരു മുൻകരുതലും സേവനവും നമ്മുടെ നാ
ട്ടിൽ ആവശ്യമില്ലേ....? വീടുതോറും വിശന്നു
കരയുന്ന കൊച്ചുകൊച്ചു കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു മോദ
കൊടുക്കണം. നാടുതോറും നടന്നു കഴിഞ്ഞുവീ
ഴുന്ന ഭിന്നജനങ്ങൾക്കു് ആശ്രയം നൽകണം.
ആപത്തിൽ അമ്പരന്നുപോകാതിരിക്കത്തക്ക
വിധം അവസരോചിതമായ നിർദ്ദേശങ്ങളാൽ
സാമാന്യ ജനസമൂഹത്തിൽ ധൈര്യത്തിന്റെ
യും സ്വാശ്രയബോധത്തിന്റെയും വിത്തുകൾ
വിതയ്ക്കണം. സർവ്വധാനമായി സംഭാവി
ക്കാൻപോവുന്ന നവവ്യവസ്ഥിതിയിലേതിലും
സ്രീബുദ്ധിയുടെ സ്വാധീനശക്തികൂടി ധ്യാപരി
ക്കത്തക്കവിധം സുശക്തമായ ഒരു രാഷ്ട്രീയ
ബോധം — ജീവിതവ്യക്തിത്വം — വനിതാലോ
കത്തിലുജ്ജ്വലിക്കണം.

ആഡംബരബഹുലമായ ഒരു സമ്മേളന
മോ ബഹളം പിടിച്ചുള്ള പ്രസംഗങ്ങളോ

Amalgamated School of Commerce.

KOTTAYAM.

Expert tuton in all Commercial Subjects including Typewriting and
also in Hindi and Music given by well experienced and highly qualified
teachers. Success guaranteed! Brilliant results! Ladies also admitted.
Admission at all times.

Apply sharp to

PRINCIPAL,
ANDREW M. MATHAI D. COM.

നന്തകി.

(എം. പി. അപ്പൻ, എം. എ., എൽ. റി.)

(കറന്തിപ്പാട്ട്)

സുമിതസുന്ദരവനികപോലെയാ-
സുഖഭവേദി തിളങ്ങി
ധവളകോമള നളിനമെന്നപോ-
ലവളവിടെ വിളങ്ങി.
നവനിസർഗ്ഗ പ്രഭചൊരിഞ്ഞവരും
നടനലീല തുടങ്ങി.
വെളുവെളുത്തഴുമറയവങ്ങൾ പാ-
ലൊളി തുളുമ്പി മിനുങ്ങി.
അനുപദംവെള്ളിമൂലമ്പിൻകിങ്കിണി
അനുപമാഭം മുഴങ്ങി.
ഇതളിളകമാറിളകാററത്തഴും
പുതുപൊൻപൂങ്കുലപോലെ,
അരുണവണ്ണമാണിളകിയാടുനോ-
രരുവിയെന്നതുപോലെ,
ചിറകവീശി വെൺകതിർവിതരുന്നോ-
രരിയ താരകപോലെ.
നയനമോഹന സുഷമവീശിനാൾ
നടനചാതുരിയാലെ.
മുഴുമുഴുത്തുരുണ്ടുരുണ്ടു മിന്നിയാ
മുലകളുമരലോലം.
കനിവിയന്നവ തഴുകി സൗമ്യമായ്
കനകഭ്രൂണജാലം.

തരുണകോമളമസൃണശൈലിയിൽ
കിരണകന്ദളം ചിന്നി.
തരളമാംമിന്നൽപ്പിണർപോൽചെങ്കഴൽ
ത്തളിരഴുകാൻ മിന്നി.
വിരവിലോരോരോ ചലനരീതിയാൽ
വിവിധകാന്തി വഴിഞ്ഞു.
അനന്ദിമേഷമച്ചലമിഴികളിൽ
നവരസോമ്മി നിറഞ്ഞു.
സുരചിരാഭമത്തുടുകവിൾക്കൂമ്പി-
ലരുണകാന്തി തെളിഞ്ഞു.
വിമലനെറ്റിയിൽ നറുവെണ്മത്തുപോൽ
റിയ പ്പുതുളളി പൊടിഞ്ഞു.
തലയിൽനിന്ന ചെമ്പനിനീർപ്പു ചിത-
ളലസഭാസ്സിൽ കൊഴിഞ്ഞു.
പകുതി നഗ്നമസ്സഭഗമേനിയൊ-
രമൃതധാര ചൊരിഞ്ഞു.
മുദ്രാപകാരമാണാറിയെഴും യുവ-
ഹൃദയമെല്ലാം പുളഞ്ഞു.
സമധികോത്സവലഹരിയിലഹോ!
പ്രമദമാൻ പതഞ്ഞു.
അവളൊരപ്പരോലളിതപോലുടൻ
യവനികയിൽ മറഞ്ഞു.

അല്ല ഇതിനാവശ്യം. ഓരോ ഗ്രാമത്തിലും
ഓരോ നഗരത്തിലുമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥനകളായ
കുറേ നിസ്വാർത്ഥയുവതികൾ തങ്ങളുടെ വില
യേറിയ ജീവിതത്തിലൊരുഭാഗം ഈ വിശിഷ്ട
കർമ്മത്തിനുവേണ്ടി അർപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.
അങ്ങനെ സേവനസന്നദ്ധരായ സ്ത്രീകൾക്ക്
കത്തുമുലമോ ലേഖനങ്ങൾ മുലമോ സംഘടി-
ക്കാം. ഇതൊരു നവമായ പദ്ധതിയാണ്.
സ്വന്തം കരകളിലും തൽപരിസരങ്ങളിലുമാണു
കർമ്മരംഗമെന്നതുകൊണ്ട് പ്രായോഗികമായ
യാതൊരു വൈഷമ്യങ്ങളും വന്നുകൂടുകയുമില്ല.
സംഘടിതമായ ഭക്ഷണാഭ്യാസം, റീതരണം,
തൊഴിൽശാലകൾ, (നെയ്ത്തു മുതലായവ)
വായനശാല, ഇവയോടുകൂടി ഓരോ കരകളി-
ലും നഗരങ്ങളിലും വനിതാസമാജങ്ങൾ പ്രവ-
ർത്തനം തുടരുകയാണെങ്കിൽ അതു പ്രസംഗത്തി

നല്ല പ്രവർത്തനത്തിനാണെന്ന ദൃഢവിശ്വാസ
ത്തോടെ സേവനം തുടരുകയാണെങ്കിൽ - ഇന്നു
യുദ്ധകാലത്തിൽ ഭയങ്കര യാതനയോടെ നിരന്തര
രയണം ചെയ്യുന്ന യുവസഹോദരന്മാരോടും അ
വരാൽ നിർദ്ദിഷ്ടമായ മഹാതപങ്ങളോടും നമു-
ക്കുള്ള - വനിതകൾക്കുള്ള - കടപ്പാടുകൾ ഏറ-
ക്കൂറെ നിവഹിച്ചുവെന്നു സമാധാനിക്കാം.

മാതൃഭൂമിയുടെ മാനവും ജീവനും നില
നിൽപ്പുവാൻ മഹാകർത്തവ്യത്തിൽ നമ്മുടെ
പങ്ക് എന്തുചെയ്യുവെന്നു ലോകം ചോദിക്കു-
മ്പോൾ മലയാളമാണിനിമാരേ! സുഹൃത്തുക്ക-
ളേ! സഹോദരിമാരേ! നമ്മൾ എന്തു ഉത്തരം
പറയും? ശരിയായി ആലോചിച്ച് നേരത്തെ
കണ്ടുപിടിക്കുക.

സഹൃദയക്കു് മംഗളം.

At Kottayam==

(സി. എൻ. എ. രാമയ്യശാസ്ത്രി എം. എം. ഏഴുതാവുന്നത്)

സഹൃദയ. സഹൃദയവാചനശാല തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു് Sahrdaya. അക്കണക്കിനു് Krshnan പോരേ? ഇപ്പോൾ പത്രങ്ങളിൽ ഹൃദയം, ക്ഷുഭം എന്നൊക്കെയാണു്. * യശസ്കുന്ദൻ എന്നെഴുതിയാൽ അതു മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമം. യശസ്കുന്ദേതി ഹിറഃ ലക്ഷ്മിശ്ച താണു് കഴുപ്പം. മുസ്സോളിനി വീണപ്പോൾ ഹിറഃ ലക്ഷ്മിയായില്ലേ പരുങ്ങൽ? പരിഷ്കല പരുങ്ങലാണു്. പരു ആണു് വേണ്ടതു്. പരുവം പോലെ. പരുതു്, പരുത്തി ഇവ യുക്തമുണ്ടു് പരുവം. “പരുവമിയന്തേ, പാരായവന്തേ” എന്തു് പെരിയവാശകർ പാടിയിരിക്കുന്നു. പാടിനതു പാട്ടു് എന്നാണു് പാട്ടിലായവരുടേയും പറച്ചിൽ.

**“EAT WELL
EAT WISELY
EAT AT
THE CAFE.”**

**PARK CAFE,
K. K. ROAD,
KOTTAYAM.**

സഹൃദയ വിശേഷാൽപ്രതി
കാണട്ടെ. കടലാനിലച്ചുവരുമല്ലോ
ഹിറഃ ലർ തുലഞ്ഞിടട്ടെ
അരിയും നെല്ലും പെരുത്തു കിടയട്ടെ.

ക്ഷമാപണനാഹിതം. (ഗോപി.)

* യശസ്കുന്ദൻ - യേശുക്രിസ്തു.

അനുകരണങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുക.

ആരാഗ്യത്തിനും
രക്തവലനവിനും
ഏറ്റവും നല്ലതു്.

പ്രസാദശേഷം
ശരീരപാക്കത്തിന്നു്
അത്യുത്തമം.

ഏറ്റവും സ്ഥലത്തും വില്പന.

നെടുവീർപ്പുകൾ.

[പൊൻകുന്നം വി. എ. വർക്കി]

പ്രഭോ, അവിടുന്ന് എനിക്ക്, എന്തൊക്കെത്തന്നാലെയും; എത്രമാത്രം പുഷ്പനീയനായാലെയും; ഞാൻ ഒരു അടിമയായിരിക്കുന്നതാണ്, അവിടുത്തെക്ക് ഇഷ്ടമെങ്കിൽ, അങ്ങയുടെ മഹാമനസ്കതയെ ഞാൻ മാനിക്കുന്നില്ല; പ്രളതപഞ്ചെ ബഹുമാനിക്കുന്നില്ല. എന്റെ അടിമത്തത്തിലാണ്, അവിടുത്തെ വിജയപതാക പാദങ്ങളെങ്കിൽ അവിടെ ഒരു വിപ്ലവമായി പടന്നുകയറുവാൻ എന്റെ ആത്മാവ് കുതിക്കുന്നു.

അങ്ങ് ഒരു യജമാനനായി എന്റെ മുമ്പിൽ നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന നിൽക്കുമ്പോൾ അവിടുത്തെക്കായി എന്റെ കൈയിൽ ഒന്നുമില്ല. ഞാൻ നിസ്തപനായിരിക്കാം; എന്റെ പിറ്റുപ്പാത്രം ശൂന്യമായിരിക്കാം; എങ്കിലും അഭിമാനസമ്പത്തിൽ ഞാൻ, അങ്ങയെക്കാൾ കബേറനാണ്. അവിടുത്തെക്കായി എനിൽ സ്ഥിതിചെയ്യണമെന്ന്, അങ്ങ് ആഗ്രഹിക്കുന്ന ആത്മപീഠം, അമൂല്യമായ സ്നേഹത്തിന്റെ കനകനീരാളത്താൽ അലംകൃതമായ ഒന്നായിരുന്നെങ്കിൽ!! എങ്കിൽ, എല്ലാ നവദീക്ഷേടിയേയും ഞാൻ മറക്കുമായിരുന്നു; യാതനകൾ സഹിക്കുമായിരുന്നു.

സ്വാതന്ത്ര്യം!! ഹാ! മാധുര്യംതുളുമ്പുന്ന ആ അനഗ്രഹം!!! അത് എന്റെ ആത്മാവിന്റെ അധരത്തിൽ നിശ്ശാപ്പമായി അമർന്നിരിക്കുന്ന പ്രണവമാണ്, എന്റെ മാനസിക സംതൃപ്തിയുടെ വിരുന്നശാലയാണ്; മനുഷ്യതപത്തിൻ നിർഭയം വിശ്രമിക്കുവാനുള്ള വിഹാരഭൂമിയാണ്; ജീവിതത്തിന്റെ യാനപാത്രമാണ്; ശരീരത്തിന്റെ കോരിത്തരിപ്പാണ്; ദാഹശമനത്തിനുള്ള കുളിർ നീരണിത്തടാകമാണ്. ഒരു പൂജഞ്ചാലയുടെ ചുറ്റുമുറ്റം, പൂഞ്ചിരിയുടെ മാധുര്യവും, ശരൽക്കാലമേഘത്തിന്റെ വിശുദ്ധിവും, ആഴിമുഖം അനന്തതയും നിശിതായുധത്തിന്റെ മുൻമുഖം അന്തിരങ്ങളും.

അമിതസമൃദ്ധിയും, ജീവകാരുണ്യത്തിന്റെയും വിശുദ്ധസൗരഭ്യം അലയടിച്ചു നില്ക്കുന്ന ഈ പുണ്യാരാമത്തിൽ കണ്ണുതുറന്നുമാത്രമാണ്, എന്റെ മനുഷ്യതപത്തിന്റെ അഭിമാനകാരണം. ആ പൂല്യാംകുഴലിൽനിന്നുതിർന്നു, വിശ്വതലത്തെ കോരമയിർക്കൊള്ളിച്ച ഗീത മൊട്ടിട്ടതിൽക്കുന്ന ഈ ഉപവനം പരതന്ത്രമാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ മുതൽ എന്റെ ആത്മാവ് തെരുങ്ങിത്തുടങ്ങി. വിഷി

പ്ലോട്ടിക്കരയുന്ന ആഴിമുഖം, ഈ വേദനയെ ഉണർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പവിത്രമായ ആർഷ സംസ്കാരത്തെ വിളിച്ചറിയിക്കുവാൻ തലയുയർത്തിയ ആ പർവതരാജാവിന്റെ മുമ്പം വിഷാദഭാരത്താൽ കുനിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ മഹാരഥന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ധമനികളിലെ വിശുദ്ധരക്തം കൂടെയുണ്ടെ ഉറഞ്ഞുപോകുന്നു.

ലോകോത്തരമായ ധർമ്മത്തിന്റെ മംഗളകാഹളമുയരേണ്ടത്, എനിക്ക് ഈപാരതന്ത്ര്യമെന്നു തെങ്ങൾ അറിയുന്നില്ല. എനിക്ക്, ഈ അഭാവമാനം സഹിക്കണമെന്ന്, തെങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. പരതന്ത്രമായ രാജ്യത്തിന്റെ സമ്പന്നതലിയെക്കാൾ എത്ര ധന്യമല്ല, സ്വതന്ത്രമായ മരട്ടുമിയുടെ ശൂന്യത. അടിമയായ മനുഷ്യനേക്കാൾ എത്ര ഉത്തമനാണ്, നീലവിഹാസത്തിൽക്കൂടി സ്വച്ഛന്ദം സഞ്ചരിക്കുന്ന സ്വതന്ത്രനായ ആ പക്ഷി. ഇരുളിൽ ചിരകാലമുള്ള ജീവിതത്തേക്കാൾ എത്ര മഹനീയമാണ്, പ്രകാശമേറിയ നീയിൽക്കൂടിയുള്ള ഈയലിന്റെ ആ മരണം. അടിമയായ സൂര്യന്റെ ഗരിമാവിനെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠം, സ്വതന്ത്രനായ മിന്നാമിനുങ്ങിന്റെ അണിമാവാണ്. കാരാഗൃഹത്തിൽ നിൽക്കുന്ന പച്ചുതത്തിന്റെ അനശ്വരതയേക്കാൾ ധന്യം, മിന്നലിന്റെ ക്ഷണികതയാണ്. അതെ, പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റെ നൂട്ടിക്കുത്തയേക്കാൾ മാധുര്യം, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ദാരിദ്ര്യത്തിനാണ്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പ്രാണമരുതാണ്, സ്വാതന്ത്ര്യം; വളർച്ചയുടെ പെരുവഴിയാണ്, സ്വാതന്ത്ര്യം; അഭിമാനത്തിന്റെ മൃദലസ്പന്ദമാണ്, സ്വാതന്ത്ര്യം. സ്വാതന്ത്ര്യം, ഒരു പർവതമാണെങ്കിൽ, അതിന്റെ മൗലിയിൽ ഉയരുന്ന കൊടുമുടിയാണ് ജീവിതം.

ചക്രവാളത്തിന്റെ താഴ്വരയിൽനിന്ന് ആ പ്രഭാതനക്ഷത്രം, പരതന്ത്രനായ എന്നെന്നേക്കുമുള്ള റയാറുണ്ട്—“പൗരജാതീയനായ സ്നേഹിതാ, ചുറ്റും വെളിച്ചവും, പ്രാണവായുവും നിറഞ്ഞ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ദിവസങ്ങളുടെ മധ്യത്തിൽ വീണിരിക്കുന്ന ഒരു വിഷേപിണി മാത്രമാണ്, നീ. ഈ പരിഹാസകാവ്യം കേട്ടു പറവട്ടാത്തുകൾ ചില്ലിക്കൊമ്പുകളിലിരുന്നു കിലുകിലിട്ടിരിക്കാറുണ്ട്. കിഴക്കൻമലകളുടെ കവിരത്തടങ്ങളിൽ ഒരു പൂഞ്ചിരിയും നിഴലിക്കുമായി. പൂവണിഞ്ഞ നീല

നിഹതൻ.

(ജോർജ് പള്ളിപ്പാമ്പൻ)

പൂക്കാലത്തെങ്കിലും ശുന്ദ്രമാ, മെൻ
ജീവിതപ്പുവാടി പൂക്കുമെന്നായ്,
സ്വപ്നത്തിൽപോലും നിനയ്ക്കുവേണ്ടൻ
സ്വന്തഃകൃത്യമേ, നീയുമിനി
അത്രമേൽ ശോകാഭിഷിക്തമാണി—
അപ്പൂഹൃദയത്തിൻ ഗൽഗടങ്ങൾ!
അത്രമേ, ലാലംബഹീനനാണി—
വിസ്മയകാലകമ്പാലകൻഞാൻ!!
നാളുകൾതോറുമെന്നായരെല്ലാം

താറുമാറായ് ഞാൻ തളന്നിടമ്പോരും,
സത്യമാമെൻ പരിഭവനങ്ങൾ
നിത്യവിഗണിതമായിടമ്പോരും,
സമ്പൽപ്രതാപത്തിൻ തത്ത്വശാസ്ത്രം
സന്തതമെന്നെ ഞ്ഞെക്കിടമ്പോരും,
എന്തിനായെങ്ങിനെ, യെത്രനാളീ—
യന്ധകാരത്തിൽ കിടന്നിടുംഞാൻ?
വെള്ളിനക്ഷത്രമേ, യെന്നിനി നിൻ
വെള്ളിക്കുതിരെന്നിൽ നീ വിളമ്പും

പ്രാദികഴലാടുകൂടി, വൃക്ഷസ്തായകളുടെ ഇടയിൽ
നിന്നു നടന്നുടക്കുന്ന അന്തിയുടെ കവിർത്തട്ടിലും
അ പരിഹാസപ്രഭ ഞാൻ കാണാറുണ്ട്. വള
ഞ്ഞ നട്ടെല്ലോടും, കുനിഞ്ഞ മുഖത്തോടുകൂടി നി
ൽക്കുന്ന ഞാൻ ജീവിതത്തിന്റെ മുമ്പിലെ ഒരു
വിക്ഷേപിണി മാത്രമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ജന
നമരണങ്ങളുടെ മധ്യത്തിൽ സാക്ഷാത്കൃതമാകുന്ന ജീ
വിതത്തെ മരവിപ്പിക്കുന്ന നെറികെട്ട പാരതന്ത്ര്യ
മെ, നിന്റെ കടയ്ക്കൽ ഒരു ചുഴലിക്കാറ്റായി ഉയ
രവാൻ എന്റെ ആത്മാവ് തപരിക്കുന്നു; നിന്റെ
ശിരസ്സിൽ ഒരു ഇടിത്തീയായി പടന്നുകത്തുവാൻ
എന്റെ ആത്മാഭിമാനം കുതിക്കുന്നു; നിന്റെ ഗള
നാളത്തിൽ മുർച്ചയുള്ള ഒരു വാളായിത്താഴുവാൻ
എന്റെ മനുഷ്യത്വം കൊതിക്കുന്നു.

സ്വതന്ത്രമായ വസന്തം ഉദ്യാനത്തിൽ കയറിനി
ന്നു കാന്തമുതുന്നു. പുഷ്പങ്ങൾ ആ പ്രഭാകേര
ത്തിനു മുമ്പിൽ സ്വതന്ത്രമായി കണ്ണുതുറക്കുന്നു
തളിരിലകളിൽ കിഴിളിയിളക്കിക്കൊണ്ടു മന്ദ
മാന്ദതൻ സ്വതന്ത്രമായി സഞ്ചരിക്കുന്നു. മനുഷ്യാ
ത്മാവിനെ തലോടിത്തണുപ്പിക്കുന്ന സ്വതന്ത്രമാ
യ ഒരു സൗരഭ്യമായി ഉയരവാൻ എന്റെ ജീവി
തം പിടയുന്ന പിതാവേ, പാരതന്ത്രരായ ഞങ്ങൾ
അധോമുഖരായിനിന്നു നെടുവീർപ്പിടുന്നു. ഹാ! നി
ശ്ശബ്ദങ്ങളായ ഈ നെടുവീർപ്പുകളുടെ ഉള്ളിൽ ത
ങ്ങിനിൽക്കുന്ന തീപ്പെറ്റികൊണ്ടു ഞങ്ങളുടെ യജ
മാനന്മാരുടെ പാദപീഠങ്ങളിൽ ഒരു കാട്ടുതി അവി
ടുന്നു ഉഴുതിക്കത്തിച്ചാലും.

ഉദാവ്യാധികൾക്കു്

സ്റ്റോമക്ക് ഡ്വാപ്സ്.

വയറിൽ വേദന, നെഞ്ചെരിച്ചിൽ, പുളിച്ചതികട്ടൽ, ഉദാരം, അഗ്നിമാന്ദ്യം,
അതിസാരം, വായുക്ഷോഭം, ഛർദ്ദി തുടങ്ങിയ ദഹനസംബന്ധമായ എല്ലാ രോഗങ്ങളെയും
പാടെ ഉന്മൂലനം ചെയ്തു പുണ്യരോഗ്യം നൽകുന്നു. ആദ്യഡോസ് മുതൽ ട്രിഡ്രഫലം കൈവരും
തും. 48 ഡോസ് കപ്പിക്കു 3 രൂപ.
എജൻസിക്ക് എഴുതുക.

പത്മബ്രഹ്മദാസ്, ചങ്ങനാശ്ശേരി.

സാഹിത്യവിചാരം.

(ഫാദർ ജോൺ മററം, എം. എ.)

“കർണ്ണം ഗതം ശുഷ്കതികർണ്ണഏവ സംഗീതകം സൈകതവാരിരിത്യാ
അനന്ദയത്യാന്തരപ്രവിശ്വസൃഷ്ടി- കവേദരവ സുധാസഗന്ധാ.”

സംഗീതത്തെപ്പോലെ സാഹിത്യം, വിനോദാത്മകം മാത്രമല്ലെന്നും വിജ്ഞാനദായകതയും അതിന്റെ അനുപേക്ഷണീയമായ ഒരു ഘടകമാണെന്നും ഇതിൽനിന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. അനന്ദവും, വിജ്ഞാനവും സാഹിത്യധർമ്മങ്ങളെന്നു താൽപ്പര്യം. ഇക്കാരണത്താൽ തന്നെയാണ് സാഹിത്യം, അലോചനാമന്ദനം വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നതും, വിനോദമാത്രപ്രദായകമായ സംഗീതരസം, സൈകതവാരിരമാനം ക്ഷണഭംഗമാകുന്നു. ചിരസ്ഥായിയായ രേരുഭവത്തെ മനുഷ്യമൃഗ്യയത്തിൽ ഉത്പാദിപ്പിക്കുവാൻ സംഗീതം ശക്തമല്ല. സാഹിത്യം സംഗീതത്തേക്കാൾ പ്രൗഢമെന്ന് ഇതിൽനിന്ന് വ്യക്തവുമാണ്. മാത്രമല്ല, “ശിശുർവേത്തി പശുർഭവത്തി, ഭവത്തിഗാനരസം ഫണീ” ശിശുവിനും, പശുവിനും, ഫണിക്കും സംഗീതരസമാസ്പദിക്കുവാൻ കഴിയും, എന്നാൽ സാഹിത്യം സമുദയർക്കേ രചിക്കൂ.

സാഹിത്യരഞ്ജത്തിന് വിവിധങ്ങളായ നിർവചനങ്ങൾ പണ്ഡിതന്മാർ നൽകിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, സാഹിത്യം അദ്വൈതവും ഗുണവത്തും, രസാത്മകവും ഉല്ലാസപ്രദവും ആയിരിക്കണമെന്നുള്ള തത്വം പ്രായേണ എല്ലാവരും സമ്മതിക്കും. ഇവിടെ കാവും സാഹിത്യത്തിൽനിന്നു വിഭിന്നമല്ലെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

വ്യപ്തവൃത്തത്തിൽനിന്ന് വാസനാസമ്പന്നർ മാത്രമേ കാതൃമായീ സാഹിതീസേവനമനുഷ്ഠിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളുവെന്ന് സകാരണം അനുചിതം. സാഹിത്യമണ്ഡലം പാരമ്പര്യം പോലെ വിസ്തൃതമെങ്കിലും അംഗുലീപരിമിതർ മാത്രം അവിടെ വിജയശ്രീലാളിതരായിക്കുന്നു. അതിന്റെ രഹസ്യവും ഇതായിരിക്കാം. വാസനാഭാവമേ സാഹിത്യസേവകന്മാർക്ക് അവശ്യമെന്ന് പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. എന്നാൽ, അതുമാത്രം പോരാ. കാവ്യശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നിപുണതയും, ലോകാ

നമുതികൊണ്ടുള്ള വിജ്ഞാനവും അപരിത്യാജ്യങ്ങളത്രെ. സുദൃഢവും, പ്രാകൃതവുമായ സംസ്കാരസമ്പത്തി, ശാസ്ത്രാഭ്യാസത്തോടു് സമ്മേളിച്ചു് ഒരുവനിൽ പരപുഷ്ടമാകുമ്പോൾ മാത്രമേ, ഒരുവൻ സാഹിത്യവ്യവഹാരത്തിനു സമർത്ഥനായിബുദ്ധിപ്പെടുകയുള്ളു. ലോകത്തിനു തത്ത്വപാഠഭരണം ചെയ്യുവാൻ അർഹതയും, അവകാശവും അധികാരവും അവനാണ്. സാഹിത്യവ്യവസായികളെല്ലാം സാഹിത്യകാരന്മാരാകയില്ലെന്നു ഇതിൽനിന്നു സ്പഷ്ടവുമാണല്ലോ.

വിശ്വസാഹിത്യത്തിലെ കവിമുഖ്യന്മാരുടെ ആദർശനിഷ്ഠമായ സാഹിത്യസേവനത്തിന്റെ ശാശ്വതയശഃസ്തംഭങ്ങൾ അക്ഷയഭാസ്സോടുകൂടി നിലനില്ക്കുന്നെങ്കിൽ, അതിന്റെ കാരണവും ഇതുതന്നെ. അവരുടെ സൃഷ്ടിതല്പരങ്ങളിൽ പ്രോദ്ഭാസിക്കുന്ന തത്ത്വപാഠഭരണങ്ങൾക്ക് സാക്ഷ്യമായ സാഗതം സിദ്ധിക്കുന്നതിന്റെ നിമിത്തവും മറ്റൊന്നുമല്ല. ഏവംവിധമായ തത്വപരശ്മിഭരണം ലോകത്തെ പ്രകാശമാനമാക്കുന്നു. സംസാരമരുഭൂമിയിലെ ഉഷ്ണവായുവേറു് വാടിത്തളർന്ന അനന്യശരണന്മാർ അവയെ ധന്യവാദപുരസ്സരം ശരണംഗമിക്കുന്നു. അവയുടെ പുതണലിൽ സാംസാരികരായ അസ്ഥിനിർവിശ്രമംകൊള്ളുന്നു. ലോകാനുകൂല്യംകൊണ്ടു് പരിശുദ്ധമായ അവരുടെ പരിപകപസംഭരങ്ങൾ ഇന്നും എന്നും സജീവങ്ങളായിപ്പരിലസിക്കുകയും ചെയ്യും.

അത്മസംസ്കൃതിയാണല്ലോ സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ഒരു ലക്ഷ്യം. ലോകയാത്രയിൽ ചഞ്ചലബുദ്ധികൾക്ക് മാറ്റുർശനം ചെയ്തും സുതുതികൾക്ക് പ്രോത്സാഹനം നൽകിയും, അജ്ഞതയുടെ കരിനിഴൽ നീക്കി വിജ്ഞാനദീപം കൊളുത്തി പ്രകാശിപ്പിച്ചും മാർഗ്ഗദൃഷ്ടരെ ധർമ്മപഥത്തിൽ സ്ഥിരീകരിച്ചും, വിശ്വപാത്തരമായ ധർമ്മാനുഷാസനം ശാസിച്ചും മനുഷ്യവൃക്തികളെ പവിത്രീക

രിക്കുവാൻ പ്രാഗത്ഭ്യം സാഹിത്യത്തിന്റെ താക്കൂടാണ്. ഭാരതീയകവികളുകൾ ഭരണീയമായ കാളിദാസന്റെ ശാകുന്തളത്തിൽ കണപാത്രമുൾപ്പെട്ട് ഭർത്തൃത്വത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടവൻ കൃത്യമായതായ നകുന്തളയ്ക്കു കണപാത്രത്തിൽ കണ ഉപദേശമായ “ശ്രീശ്രീശ്രീ” എന്നു തുടങ്ങുന്ന പദ്യത്തിൽ ഗർഭിണിയിരിക്കുന്ന സാരോപദേശം എത്ര കലാശാസ്ത്രങ്ങൾ പകർത്തിയെടുത്തു. കത്തോലിക്കാവിമർശനനേതാവായിരുന്ന വിശ്വവിപ്ലവാതിരുന്നിട്ടുള്ള പാർവ്വതിയുടെ Divine Comedy അവലോകനവും പാശ്ചാത്യർ ചെയ്യുന്ന ഒരു വാർത്താസംഗ്രഹം ഭാവിയിൽ വിശ്വരീതിയുടെ “പുതിയ സാഹിത്യം” അനുവാചകരിൽ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്ന ആത്മീയതയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുക എന്ന ആവേശപൂർവ്വമായ ഉദ്യമമാണ്. ഒരു സമുദായം പരിഷ്കരിക്കാനും, കലാകാരനും, സാഹിത്യകാരനുമായ “റഷ്ണിൻ” എന്ന സാഹിത്യകാരന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എത്ര ആവേശം വായിച്ചാലും മതിയാകാത്തവണ്ണം അവ ആദർശസംപൂർണ്ണമാണ്. ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ, ജനസമുദായം വാസനയും, തികഞ്ഞ പാണ്ഡിത്യവും കൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസമായ അനുഭവ ഗുണങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി നമുക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം.

എന്നാൽ ഒരു സംഗതി ഇവിടെ സ്മരണീയമാണ്. പ്രാചീനവും, പാരത്രികവും വ്യക്തിപ്രധാനവുമായ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു മാത്രം പ്രതിപാദിച്ചിരുന്ന സാഹിത്യം അങ്ങ

നെയുള്ള വിഷയങ്ങളിൽനിന്ന് പിന്തിരിഞ്ഞ് ആധുനികതയെപ്പറ്റി സമകാലികവും ഐതിഹ്യവും സാമുദായികവുമായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ നില, ഗ്രന്ഥാരോധനം വിട്ട്, പ്രയുക്തമാകുന്നതിലേക്കുവന്നു സമകാലികതയുടെ ജീവനോടൊത്തായി സാഹിത്യവ്യവസായം ചെയ്യുന്നത് സ്വപ്നസാക്ഷിയല്ലെന്ന് പറയാതെ കഴിയില്ല. അനുകാലികസംഭവങ്ങളെ കോത്തിണക്കി ഇതിവൃത്തം സൃഷ്ടിക്കുന്നത് തത്കാല പരിതഃസ്ഥിതികളെപ്പറ്റി ഗണിച്ച് നോക്കുമ്പോൾ അഭിപ്രായത്തിലായിത്തീർന്നുവന്നുവെന്നും, ആദർശത്തെപ്പറ്റി കടന്നുപോകുന്നത് ആശയസമുദായം. ഒരു ഗ്രന്ഥം മുഴുവൻ വായിച്ചുകഴിഞ്ഞുപോയ വായനക്കാരൻ രണ്ടാമതെന്നു ചിന്തിക്കുവാൻ വകയില്ലെങ്കിൽ അതുകൊണ്ട് ഫലമെന്താണ്? ഐതിഹ്യം സ്വീകരിക്കാനാകാത്തതിലേക്കു അധർമ്മം കപാത്രങ്ങൾ അധർമ്മത്തിന്റെ പരിണത പ്രഭവങ്ങളെയാണ് പ്രേക്ഷകർക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നത്, സംസ്കാരസംസ്ഥിതിയെ അധർമ്മമാണെന്നുള്ള വാസ്തവം മറിക്കുകയും വിശ്വരിക്കാവുന്നതല്ല. ഒരുത്തനെ സംസ്കൃത ചിന്തനാക്കുവാൻ സാഹിത്യം നൽകുന്ന പ്രേരണ അനിഷേധ്യമായ ഒരു സത്യമാകുന്നു. വ്യക്തികളുടെ സംസ്കാരമാണ് പ്രേരണ സമുദായത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ഒരു സമുദായം സംസ്കാരസമ്പന്നമാകുമ്പോൾ അതുതന്നെയാണ് രാഷ്ട്രവും സംസ്കൃതമായിപ്പരിണമിച്ചുകൊള്ളും നിശ്ചയം.

അജമാംസരസായനം.

എല്ലാവിധക്ഷീണതകളെയും അകറ്റി അഭോഗ്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ വളരെ വിശേഷം. വാത്ത് I-നു ക.

ദന്തചൂർണ്ണം

പല്ലവേദന, പല്ലിളക്കം, മോണപഴുപ്പ്, വായ്നാറ്റം തുടങ്ങിയ രോഗങ്ങളെ പരിഹരിക്കും. പ്രസ്തുതരോഗങ്ങളുടെ ആരംഭത്തെ തന്നെ തടയുന്നതുമാണ്. എല്ലാവർക്കും ദിവനേന പല്ലു തേക്കാൻ ഉത്തമം.

2 മാസത്തേക്കുള്ളതിന് 1 ക. മാത്രം.

വൈദ്യകലാനിധി ഡോക്ടർ പി. എൻ. പിള്ള D.Se.A.
(പാലയക്കുന്നേൽ) ചിറക്കടവ്, ചൊൽകുന്നം. A.O.

എങ്കിൽ

[ചാലാ ഗോപാലൻനായർ]

ആനന്ദദേവതേ, നീയണയ—
 മാവിധമെന്നത്താനോന്തതില്ല
 പാറിപ്പറന്ന വാർകൃന്തലോടും
 കീറിപ്പറിഞ്ഞുളള കുറയോടും,
 ഉച്ചവെയ്ലത്തെൻപടിക്കൽനിന്നു
 പിടിച്ചിരുന്നതി ഭീനഭീനം
 നാകവിമോഹനരൂപിണി! ഹാ!
 ഭോഗമദാപസമാനസൻ ഞാൻ

കഷ്ടം! നീ നീട്ടും ചിരട്ടപോലും
 തട്ടിത്തെറിപ്പിച്ചു നിർദ്വയമായ്!

 ഇന്നിതാ സന്താപമനസാംഞാൻ
 നിന്നെ പ്രതീക്ഷിച്ചു കേണിടുന്ന
 വിണ്ണിൽ വെളിച്ചമേ, നീ കനിവോ—
 ഓന്നെൻ പടിക്കലണഞ്ഞുവെങ്കിൽ!!

ക്ക് തയ്യാറായി. കാണേണ്ട പലതിനും മുമ്പിൽ കണ്ണുടച്ച് ‘ഇരുട്ടിൽനിന്നുപ്രകാശത്തിലേക്ക്’ എന്ന മുറതെറിച്ച് “ഇരുട്ടിൽനിന്നു ഇരുട്ടിലേക്കു എന്നൊരു പാരമ്പര്യം നാം സൃഷ്ടിക്കുകയായി. നമുക്ക് ചിരിവരും പരിഷ്കൃതലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന നാം ശാസ്ത്രദീപം കത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്ന നാം, അന്ധവിശ്വാസികളാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ! എന്നാൽ അതു മുൻ പറഞ്ഞതുപോലെ, ഭയനീയമായ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ ഏതെല്ലാം എന്നു പറഞ്ഞുതരിക അവയുടെ കടുത്ത കൊള്ളിവയ്ക്കണമെന്ന് പുണ്യവിശ്വാസം വരുമാറ് ഉപദേശിക്കുക, ഒടുവിൽ തന്റെപേരിൽ അന്ധവിശ്വാസികളാകാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുക!—എന്തൊരു അപകടം പിടിച്ചു വൈരുദ്ധ്യമാണ് ആ യുക്തിമാന്മാരിന്റെ കൈവശമുള്ളത്! “അന്ധവിശ്വാസികളാകുക” എന്ന മുദ്രവാക്യം വിളിച്ചുപറഞ്ഞത്, അന്ധവിശ്വാസത്തിന്റെ വേരുകൾക്കു പരമപരം ധരിച്ച് നിൽക്കുന്നനമ്മൾ അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ യുക്തിയുടേമുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തി സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തു ശാസ്ത്രംപറയുന്ന സർവ്വവും അന്ധമായി വിശ്വസിച്ചു ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കഴിവുകളെ പർവതീകരിച്ചു ജീവിക്കാൻ സന്നദ്ധരായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ പരിമാന്യമായ അവസ്ഥാന്തരത്തിന് മനുഷ്യനോ ശാസ്ത്രമോ കുറ്റവാളി എന്ന വിധിനിശ്ചയിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നവൻ ഒരു ലാഭശൃംഖലയ്ക്കുള്ളിൽ കുടുങ്ങുക മാത്രമായിരിക്കും ഫലം!

മതത്തിനൊരുകാലത്തു് എന്തൊരു അധികാരശക്തിയായിരുന്നു. പുരോഹിതനെത്തൊരു പ്രമാ

ണിത്തമായിരുന്നു. മതത്തിന്റെ ബാഹ്യാവരണങ്ങളിൽ കുരുങ്ങിക്കൂടി വലഞ്ഞുതെരിഞ്ഞു്, പരരോഹിത്യത്തിന്റെ കണ്ണുരുട്ടലും കാക്കിയതുപുലും പലപ്പോഴും സന്തോഷത്തോടെ ചിലപ്പോൾമാത്രം വിപ്രതിപത്തിയോടെ സഹിച്ച്, അതിന്റെ കൈയിൽ ഒരു കരുവോ കളിപ്പന്തോ ആയി മനുഷ്യൻ പലകാലം കഴിഞ്ഞുകൂടി മതത്തിന്റെ അന്തസ്സാരം ഗ്രഹിക്കാൻ ഉഴോറാടെ ആഗ്രഹിച്ച് അന്തരഭാഗം മനുഷ്യൻ, ഒടുവിൽ വസ്തുവിനെ മറന്ന്, നിഴലിനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ജീവിക്കാൻ സന്നദ്ധനായിത്തീർന്നു. ദേവനെ മറന്നിട്ട് പുജാരിയേയും അമ്പലത്തെയും പുജാദ്രവ്യങ്ങളേയും ആരാധിക്കുക, മതത്തിന്റെ ദിവ്യോപഹാരങ്ങളായ ആദർശരത്നങ്ങളെ വിസ്തരിച്ചിട്ട് ചുങ്ങുകുളിച്ചും അനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും പുണ്യം പിരിക്കുന്നതിലും സ്മരണയേക്കുന്നതിലും മതത്തിന്റെ സന്ദർഭരിക്കുക എന്നൊരു അന്ധമായ വിശ്വാസഗതിയിലേക്ക് മനുഷ്യസമുദായം ചരിഞ്ഞപ്പോൾ നൂതനമായ ഉമാഭാസനിർദ്ധരിപ്പിക്കി ലോകത്തെ രക്ഷിച്ചതു് ശാസ്ത്രംതന്നെ ആയിരുന്നു. മതത്തിന്റെപേരിൽ ഏകീയ അധികാരം ചോരപ്പഴകുവാൻ വിരാമമിടാൻ കഴിഞ്ഞ ശാസ്ത്രം ഒരു സേവനത്തിനു വേണ്ടി നടത്തിയിട്ടുള്ള നഷ്ടക്കളങ്കാഗ്രന്ഥങ്ങൾ എല്ലാക്കാര്യത്തും സ്മരണീയങ്ങളാണ്. മതാഭാസത്തിൽ നിന്നും മതത്തെ രക്ഷിച്ചതിനുള്ള സമ്പൂർണ്ണവകാരം ശാസ്ത്രത്തിനതന്നെ നൽകേണ്ടതാണെന്നു ഏതു നിഷ്പക്ഷനിരൂപകനും സമ്മതിക്കും.

അങ്ങനെ ലോകരക്ഷകനായിത്തീർന്ന ശാസ്ത്ര

ഞെ നാം ആരാധിച്ചതിൽ അസാംഗത്യമേ ഇല്ല. നിത്യജീവിതത്തെ സുഖസമൃദ്ധമാക്കാൻവേണ്ടി ശാസ്ത്രം നിർവഹിച്ചു ബഹുമൂലമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഏതെന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചാലും മതിവരുന്നതുമല്ല. പക്ഷേ ശാസ്ത്രം ലോകത്തിന് പ്രദാനംചെയ്ത ആത്മീയതയെ സിദ്ധിയെ നാം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. ഓരോ ശാസ്ത്രത്തിലേയും തത്വങ്ങളും കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളും പഠിച്ചു മുകളിൽ വിരൽവയ്ക്കാനും അവയെ ചുരുക്കിയിട്ടു ചുട്ടിക്കൊള്ളാതെ ജീവിതത്തിലെ സാർവത്രികമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും അദ്ധ്യയനപന്ഥാക്കളിലും ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു മനോഭാവം അവലംബിക്കുക എന്ന അനുയോജനമായ സിദ്ധി കൈവരിക്കാനും സവാശീകരിക്കാനും മനഃസമുദായം തയ്യാറായതേ ഇല്ല. ആധുനികശാസ്ത്രത്തിന്റെ കഴിവുകളുടെ ആകർഷകതയാണ് നാം വിഗമിച്ചുകൂടാത്തത്. ശാസ്ത്രം പഠിക്കാനല്ലാതെ ശാസ്ത്രീയമായി ജീവിക്കാൻ നാം മുതിർന്നില്ല. വസ്തുസമീപിത വിശകലനം അതിവിശിഷ്ടമായതിനാൽ, ഓരോന്നിനേയും തരിതരിയായിപ്പകർത്താനാക്കിപ്പറിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ നാം ജീവിതത്തിലെ സാരവും നിസ്സാരവും പ്രധാനവും അപ്രധാനവും വെച്ചും ചെറുതുമായ വലുതുകളുടെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായി കണ്ടുപിടിത്തം പ്രാപ്തമാക്കിത്തീർത്തിട്ടില്ല. നമുക്കിന്നു രസതന്ത്രമറിയാം, ഭൗതികശാസ്ത്രമറിയാം, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രമറിയാം. ഭൂഗോളശാസ്ത്രമറിയാം, മറ്റുമെന്തെങ്കിലും മറിയാം. പക്ഷേ നമുക്കു ശാസ്ത്രമറിഞ്ഞുകൂടാ! നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന് ഒരു ശാസ്ത്രീയത സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. അതുവേണ്ടാണോരാപറഞ്ഞുകൂടാത്തത് “നമുക്കു പറക്കാനറിയാം, നീന്താനറിയാം, കൊല്ലാനറിയാം മറ്റുമെന്തെങ്കിലും മറിയാം, പക്ഷേ നമുക്കു ജീവിക്കാനറിഞ്ഞുകൂടാ.” എന്ന്.

എന്തൊരു ശാസ്ത്രീയത ആണ് നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലെ വിദിഗ്ദ്ധവർണികളിൽ ദിനംപ്രതിയെന്നോണം ഉദിച്ചുവന്നു പടരുന്നത്? ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നൈസർഗ്ഗികസ്വഭാവമായ നിഷ്പക്ഷ മനോഭാവം നമ്മുടെ അദ്ധ്യയനരംഗങ്ങളിലും പ്രവർത്തനപരിപാടികളിലും കണികാണാൻപോലും കിട്ടുന്നില്ല. ചില പ്രത്യേകപരിതഃസ്ഥിതികളിലും സാഹചര്യങ്ങളിലും ധർമ്മീയതയുമായി നാം അവലംബിക്കുന്ന മാനദണ്ഡങ്ങളെത്തന്നെ അതേ പരിതഃസ്ഥിതികളും സാഹചര്യങ്ങളും ആവർത്തിച്ചു കാണുന്നിടത്തു പ്രയോഗിക്കാൻ തക്കബുദ്ധിയോ ധൈര്യമോ നാം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നില്ല. ചെറിയപരിധിക്കുള്ളിൽ കുററങ്ങളായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നവ, വലിയവളയങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അകപ്പെടുമ്പോൾ കുററങ്ങളല്ലെന്ന മാത്രമല്ല ഗുണവിശേഷങ്ങൾ

കൂടി ആയിത്തീരുന്ന കാഴ്ച ഇന്നുനമുക്കു സുപരിചിതങ്ങളാണ്. അതുപോലെതന്നെ വലിയതോളം നടത്തപ്പെടുന്ന ത്രാഗങ്ങളെ ത്രാഗങ്ങളാൽ ചെറിയമട്ടിൽ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ത്രാഗങ്ങളെ സമീപങ്ങളായും കരുതത്തക്ക ബുദ്ധിമുട്ടുതന്നെ നമ്മുടെ മുമ്പിലായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. തെറ്റാണെന്നു വെറുപോലും വന്നിട്ടുള്ള പലതും അറപ്പോ വെറുപ്പോ കൂടാതെ ആവർത്തിക്കുന്നത് നമുക്കൊരു രസമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. കാലുകാരണവനും ജന്തുജനകബന്ധവും അക്കണക്കില്ലാത്ത മനുഷ്യബന്ധങ്ങളും ശാസ്ത്രലോകത്തെ അതിക്രമിച്ചു ജീവിതത്തിൽ ഏത്തിനോക്കാൻപോലും ഇതിയെ ധൈര്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. വിശകലനവും നിരീക്ഷണവും പരീക്ഷണവും അനുമാനവും മുറയ്ക്കുനടത്തിജീവിക്കണമെന്ന ആരെങ്കിലും അഭിപ്രായപ്പെട്ടാൽ ശാസ്ത്രഗോഷ്ഠികളെന്നു അഹങ്കാരംകൊള്ളുന്ന ആധുനിക മനുഷ്യൻ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ശരിയെന്നുവെച്ചിട്ടെങ്കിലും പല തത്വങ്ങളും പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്താൻ നമുക്കു ഭയമാണ്. ശാസ്ത്രത്തിനുവേണ്ടി പലവിധീകരണങ്ങൾകൂടി സജ്ജമാക്കാൻ ഒരുക്കമുള്ള മനുഷ്യൻ, ജീവിതനിർവ്വഹണത്തിനുവേണ്ടി അങ്ങനെ ഒരു സങ്കല്പം നടത്താൻ നെറ്റിചുട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. ഇങ്ങനെ നേരിടുന്ന കിയാൽ വകതിരിവില്ലാതെ വലിപ്പമെറ്റുപ്പമോ വാലുംതുലുമറിയാതെ തുല്യനിലയിലുള്ള ബഹുവസ്തുക്കളെക്കണ്ടാൽ അവയുടെ സാമാന്യസ്വഭാവങ്ങളെ കണ്ടെത്തുവാൻ പ്രാപ്തിയില്ലാതെ ‘ശാസ്ത്രം ശാസ്ത്രം എന്ന വെറുതെ വിട്ടിട്ടുപറയുന്ന ചീവിയെ’ തിടിച്ചും അശാസ്ത്രീയം നന്നേല്ലോ?

രാജ്യഭരണവിഷയത്തിൽ ഏല്പാപ്രജകൾക്കു കൈയും കണ്ണും കുൽപ്പനയുടേണ്ടിയിരിക്കണമെന്ന ഒരു മനോഹരമായ ആശയം നാം ഉണ്ടാക്കി. ആ ആശയം ഉദിച്ചു വളരെക്കാലമായിത്തന്നെ നാം അതിനിട്ടുഷ്ടമായ ശാസ്ത്രംചെയ്തു രാജാവിനെ പരിഷ്ക്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രകാശകളുടെ വോൾട്ടിങ്ങു വ്യാപനം എന്ന സമ്പ്രദായം പ്രചാരിപ്പിച്ച ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നാരായണരായി നാം അംഗീകരിച്ചു. എന്നാൽ സമ്മതിദാനം നടത്തുന്ന എല്ലാപേക്കും നല്ലവനെയും പൊല്ലാത്തവനെയും കള്ളനെയും വെള്ളനെയും തിരിച്ചറിഞ്ഞു സമ്മതിദാനം ചെയ്യുന്നതിനു അവരും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടവിദ്യാഭ്യാസമോ ലോകപരിജ്ഞാനമോ ഉണ്ടോ എന്നുകൂടി നാം പരിഗണിച്ചിട്ടില്ല. കാൽക്കോട്ടത്താലോ പഞ്ചാബിലോ പാത്താലോ പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടാലോ മുഷിതരായിപ്പോകുന്ന ഒരു ജനസംഖ്യയെ പ്രാബല്യം ഉള്ള ഒരു രാജ്യത്തു ഈ സമ്മതിദാനാവകാശംകൊണ്ടു എങ്ങനെ പ്രയോജനമുണ്ടാകും? ഇതൊരു ചെറിയ

പ്രസ്ഥാനമാണ്. ഒരു ചെറിയ അയ്യപ്പക്കുമാരാണ്. ഇങ്ങനെ ആയിരക്കണക്കിനു നാം അയ്യപ്പക്കുമാരായ അംഗങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ധനശ്രീ നൃത്തം ചെയ്യുന്ന കബേരരാജ്യങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പരമോദ്യാവസ്ഥയിൽ വിജയിച്ചുള്ള നാട്ടുങ്ങളിൽ അങ്ങനെ ധനംകൊണ്ടോ ഭാരംകൊണ്ടോ ദാരിദ്ര്യം അനുഭവിക്കേണ്ട ആ വനരാജ്യങ്ങളിൽ, ഒരൊറ്റത്തട്ടിന്റെ ചൊൽപ്പിക്കുന്നതല്ലെങ്കിൽ ചക്കക്കണക്കിനു യുവാക്കൾ പടക്കുത്തിലേക്കു കൂട്ടിച്ചുമാടാൻ ഒരുക്കംകാണിച്ചുകൊണ്ട് പട്ടാളവേലയ്ക്കു പോകുന്ന കാഴ്ച അയ്യപ്പക്കുമാരായ ഒരൊന്നാംതരം ഉഷ്ണമണ്ഡലം? നിലവിലിരിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിന്റെ എല്ലാ പൊക്കത്തരങ്ങളും പൊളിച്ചു കാണിച്ചിട്ടും അതിനെത്തന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് മുഖോട്ടു കൊണ്ടു പോകാൻ നാം കാണിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം? അഥവാ വിശ്വാസംകൊണ്ടല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ നുകരണമാണ്? ഒരു വ്യക്തിയെപ്പറ്റിയൊരു കോലപാത്രംകൊണ്ടു ഓരോന്നും ഒരു സമുദായം ഏകദേശം മോശപ്പഴയെ ധർമ്മവൃത്തിയെന്നും ഒരൊന്നാക്കുകൊണ്ടു മരിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ലെന്ന് ഈ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നും എത്രനേടും കിട്ടിയെന്നാണ് ഞാൻ ചോദിച്ചുപോകുന്നത്. ഗുണദോഷവിചിന്തനം ലോകമെല്ലാമെഴുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങളെല്ലാംതന്നെ അപകൃഷ്ടമാണെന്നും പുതിയതെല്ലാംതന്നെ ഉൽകൃഷ്ടമാണെന്നും നേരേതിരിച്ചും കണ്ണു ചുറ്റി വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയുന്ന നമ്മുടെയെല്ലാവർക്കും പിന്നാലെയെന്ന് അസ്ഥിവിശ്വാസികളെന്നു വിളിക്കേണ്ടതു്? ശരീരം വിറ്റു ജീവധാരണം ചെയ്യുന്ന അഭിസാരികളുടെ വ്യക്തിത്വത്തെ കാക്കിപ്പുറ്റുപാൽ ഒരുക്കമുള്ള നാം മനസ്സാക്ഷിയെ വിറ്റു സമുദായത്തെ ഒറ്റകൊടുക്കുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകൻ വ്യക്തിത്വമാണ് നമ്മുടെയെല്ലാവർക്കും സമ്മതിക്കാൻ ഭാവിമില്ലാത്തവരാണ്. ഒന്നിനെ വ്യക്തിത്വമാണെന്നും ഭാവം നീക്കി നമ്മുടെയെല്ലാവർക്കും നാം പേരിടുന്നത്. ഇങ്ങനെ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ മൗലികസമുദായങ്ങളെ നാം സർവ്വശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും സാമാന്യതകളെ നാം വ്യക്തപ്പെടുത്തി ചൊല്ലുന്ന ധർമ്മങ്ങളോടു ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ച് കാണാൻ തന്നെ മിഷൻ അഭിപ്രായംകൊണ്ടു ജീവിക്കുന്ന നാം ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥവികളെന്നു പറയുന്നതുപോലൊരു ഓരോ ലോകം പിന്നെത്തുണ്ട്?

എന്നതെല്ലാം ലോകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ, വിശിഷ്ട യുവാക്കളുടെ മുമ്പിൽ, നമ്മുടെയെല്ലാവർക്കും വെല്ലുവിളിച്ചു നിൽക്കുന്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണ് ഇതിനകം ഉന്നയിച്ചിട്ടുള്ളതു്. സർവ്വകോടി സ്പർശി

യായ ശാസ്ത്രീയത, ജീവിതത്തിന്റെ കരുത്താലി കളിൽ മാത്രമല്ല അനുസ്സാരത്തിലും ഓടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുക എന്നൊരു പരിഹാസമേ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു കാണുന്നുമുള്ളു. ബട്ടൺപിടിച്ചതെക്കുമ്പോൾ സർവ്വലോകീകവിവേചനം മാത്രമല്ല പരിഹാസംകൊണ്ടു തയ്യാറാകുന്ന ഇക്കാലത്തു് ആയിരമായിരം ഭൂതങ്ങളും പൊരുത്തക്കേടുകളും കാഴ്ചകളും പെരുകിക്കൂട്ടുന്നത് ഈ പ്രസ്ഥാനം പരിഹരിക്കാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അടുത്തകാലങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രമെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ഈ നാമ്പോട്ടി എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ഉത്തരം ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുവാൻ ആ ബുദ്ധിസന്തതിമാരകമായി പരിണമിച്ചു പോയിട്ടുള്ളതു്.

ഈ പ്രമേയാവതരണംകൊണ്ടു നൈരാശ്യ നിമിശങ്ങളായ ചില ഹൃദയങ്ങളെയും നിസ്സാഹയത കൊത്തിവെട്ടിയിട്ടുള്ള മുമ്പങ്ങളെയും ഉണ്ടാക്കിവിടണമെന്നല്ല ഉദ്ദേശം. ഞാൻ തികച്ചും ഇക്കാലം വിശ്വാസക്കാരനാണ്. നമുക്കു ഉൽകൃഷ്ടത മാർഗ്ഗങ്ങളുണ്ട്. നമുക്കു നിയമങ്ങളുണ്ട്. അൽപ്പംപോലുമില്ല. കലാശിഖിതമായ ബുദ്ധിയും വികൃതിയും കാരണംകൊണ്ടു മാത്രം കൊള്ളാത്ത മനോഭാവവും മാത്രം സമ്പാദിക്കാമെന്നിൽ നമുക്കു ഇനിയും പഴയതന്നെ സാധ്യമാണ്. ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള പലതുംകൂടി അന്യോന്യം കൂട്ടിക്കുഴച്ചു ഏതു കാഴ്ചയെപ്പറ്റിയും സാദൃശ്യം പാശാൻ കഴിവോടെയല്ലെങ്കിൽ ഇല്ലാതെ ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യന്മാർ എത്രയോ പരമമായ ഹൃദയങ്ങളുണ്ട്? നിസ്സാരകാഴ്ചകളിൽകൂടിയും കഴമ്പു മനസ്സിലാക്കാനും അനുപാതബോധം ചിന്തിക്കാനും കഴിയുന്ന ചന്ദ്രക്കലമാണെന്നു നമുക്കുള്ളതു്. ഒരു കാരണവും കൂടാതെയാൽ മനസ്സെന്തെന്നു അറിയാൻ ശ്രമിക്കാതെയും ഒരു വിസ്തൃതിയിലൊരിക്കലും ഭാവം നീക്കി നോക്കിക്കൊണ്ടു തന്നെ തന്നെയു് നമുക്കു നോക്കു പരിഷ്കരണമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. എൻറീസ്റ്റാ! ഇതുപോലെ ഒരു മനുഷ്യ മനസ്സിനു സമുദായത്തെ വാളുവരെ ഗ്രസിച്ചിട്ടില്ല. വെറുത്തു തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാൽ സർവ്വതരം നമ്മുടെ മുമ്പിൽ സ്നേഹിച്ചു തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാൽ സർവ്വതരം സന്തോഷം. ഈ അഭിപ്രായം പ്രശംസയും പരിഹാസവുമേ ബുദ്ധികളുടെ ജീവനാമെന്നായി അന്തരീക്ഷത്തിൽ പരന്നു കണക്കില്ലാത്ത തെറ്റിദ്ധാരണകളും നിർവ്വേദമായ വാദകോലാഹലങ്ങളും അനന്തമിഷൻ ജനിപ്പിക്കുന്നു. വ്യക്തിയുടെയും സമുദായത്തിന്റെയും രാഷ്ട്രത്തിന്റെയും ഭാഗ്യമേയെങ്കിലും, അവയെല്ലാം അതിനപിണ്ണമായി നിർവ്വഹിച്ചുപോരുന്ന പ്രവാണത്തിൽ തുടങ്ങിയിട്ടു

മ്പോൾ ഈ ഗർഹണിയമായ വിഡ്ഢിത്തരം എന്തെല്ലാം ചെയ്യുകൾ ചെയ്യവയ്ക്കുമെന്നു ഉറപ്പിക്കാൻ പോലും തരമില്ല. അവിശ്വേതിരായി സ്വതന്ത്രചിന്തയ്ക്കും നിഷ്പക്ഷമനോഭാവത്തിനും വകുതിരിവിനും വേണ്ടി സാർവത്രികമായ ഒരു പ്രചാരണം ഇന്നത്തെ യുവലോകം നടത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വസ്തുസ്ഥിതികളുടെ മൂടൽമഞ്ഞുപിടിച്ചിട്ടു, മാന്യമായതായ ബാഹ്യാവരണങ്ങൾ വലിച്ചെറിഞ്ഞു, ഉജ്ജ്വലത്തിന്റെ സ്വഭാവം തികച്ചും, തനിച്ചും കണ്ടറിഞ്ഞു, അവയുടെ ജനനം, കടന്നുപോന്ന അവസ്ഥാന്തരങ്ങൾ, പരസ്പരബന്ധങ്ങൾ എന്നിവയെപ്പറ്റി ക്ലേശിച്ചു പഠിച്ചു, തേയിനം വത്തമാനത്തിനും ഭാവികം തമ്മിച്ചുള്ള സുശ്ലിഷ്ടബന്ധത്തെ വ്യാപിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു ചിന്താപദ്ധതി നിർമ്മിക്കാൻ ഇന്നത്തെ യുവാവു സന്നദ്ധനായില്ലെങ്കിൽ ആഴംതികഞ്ഞ ഒരു കിഴക്കാരുക്കിടലാണ് മനുഷ്യസമുദായം വഴുതിത്താഴുന്നതിനു അവൻ ദുഷ്സാക്ഷിയായി നിൽക്കേണ്ടിവരും. ഈ ചിന്താപദ്ധതി, മനനവിധേയമാകുന്ന വസ്തുവിനോടു അല്പംപോലും ഒട്ടിനിൽക്കാതെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടണമെന്നു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. മുൻപുപറഞ്ഞ ഒരു കാര്യം ഒരിക്കൽകൂടി അവർത്തിച്ചുകൊള്ളട്ടെ! കെമിസ്ട്രിയും ഹിസ്ട്രിയും അസ്ട്രോണമിയും ഹിസ്ട്രിയോളജിയും മറ്റു പലതും വളരെ വളരെ മുന്നോട്ടു പോകുന്നതുകൊണ്ടു നാം ഒരടി മുന്നോട്ടു പോവുകയില്ല, അവിടെ നമുക്കു ഒരിമ്മിഷൻ പ്രയത്നമുണ്ടാകട്ടെയാൽ പാറുകയില്ല, ജീവിതത്തിലെ സവിഷ്ടകങ്ങളേയും ശാസ്ത്രീയമായി ഉപദർശിക്കാൻ നമുക്കു ശക്തിയും സാമനസ്സുമില്ലെങ്കിൽ!

ആരാമം

പൊൻകുന്നം വി. എ. വർക്കി
അവർകളുടെ ഭാഗംഭീരമായ

ഏഴു ചെറുകഥകൾ.

വി. സുന്ദരമൂർ ആൻഡ് സൺസ്
എറണാകുളം

പ്രേമവിപ്ലവം

(ഗദ്യനാടകം)

by

പൊൻകുന്നം വി. എ. വർക്കി

ഉടനെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കും.

കെ. ജെ. തോമ്മസ് ബി. എ.
കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി.

നൂറു ക.

ഏകദേശം നല്ല കാര്യമാണ്, 60000 ക. യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും കൂടാതെ കിട്ടുന്നതു് ഞങ്ങളുടെ പക്കൽ നിന്നും 5 ക. യുടെ ഒരു മിലാഗ്രയിസ് ടിക്കറ്റു് ഏതത്താൽ മതി. പാർട്ടിന് 1 ക. യെ ഉള്ള. കുറഞ്ഞ സമ്മാനം 15 ക. മാസംതോറും 10, 25 തീയതികളിൽ.

7500 മുതൽ 4 ക. വരെ സമ്മാനം ലഭിക്കാവുന്ന ടിക്കറ്റിന് 1 ക. പാർട്ടിനു 4 ണ. യും, മാസംതോറും 15, 30 തീയതികളിൽ.

50000 ക. മുതൽ സമ്മാനങ്ങൾ കിട്ടാവുന്ന സാന്താക്രൂസ്, ഡി. ഗോവാ എസ്. കെ. ടിക്കറ്റിന് 5 ക. (പാർട്ടിന് 1 ക. യും) മാസം തോറും 5, 20 ഈ തീയതികളിൽ.

സമ്മാനവിസ്തൃതി അയച്ചു കൊടുക്കും. സമ്മാനാർഹന്മാർക്കു തുക വാങ്ങിക്കൊടുക്കയും ചെയ്യും.

നിങ്ങളും ഭാഗ്യം പരീക്ഷിക്കുക.

തോമ്മസ് കുവ്വക്കോസ്,
ഭാവാൻകൂർ മിലാഗ്രയിസ് സോറോഫ്രജൻറ്
ബോട്ടുജി—അലപ്പുഴ.

“ഈ ദിവസവും അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞുപോകും”

[കെ. ഗൗരിയമ്മ ബി. എ. ബി. എൽ.]

ആനന്ദനിർഭരമാണ് ഈ ദിവസം. സഹൃദയഗ്രന്ഥശാല സുവർണ്ണാഭിഷിപികളാൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്ന വാർഷികാത്സവം ഈ ദിവസം സമാഘോഷിക്കുന്നു. യുവകുടുംബങ്ങളുടെ ഭാഷാഭിമാനവും ദേശാഭിമാനവും സേവനസന്നദ്ധതയും സ്വന്തം കൈക്കൊള്ളുന്നതും ഇന്നാണ്. ആർക്കും എക്കാലവും അഭിമാനം കൊള്ളാവുന്ന ഗ്രന്ഥസമുച്ചയം. അതിനന്തരയോജ്യമായ ഒരു ഗ്രന്ഥശാലാമന്ദിരം സമുൽപ്പാദനം ചെയ്ത് പൊതുജനസമക്ഷം സമർപ്പിക്കുവാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ചതും ഈ സുദിനത്തിലത്രേ. തദ്ദേശീയർക്കുമാത്രം പ്രയോജനകീഭവിക്കുന്ന ഈ നേട്ടങ്ങൾക്കെല്ലാം മേട്രം ചാതുര്യത്തിനെന്നോണം അഖിലകേരള സഹൃദയസ്റ്റർലിയായ ഒരു സാഹിത്യോപഹാരത്തിന്റെ സമുച്ചിതമായ പ്രസിദ്ധീകരണവും ഈ സുദിനം ദർശിക്കുന്നു. അക്ഷരാഭ്യാസത്തിൽ അഭിമാനാർഹമായ സ്ഥാനത്തെത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പുസ്തകപാരായണത്തിൽ അത്ര വളരെ ഉൽസുകമല്ലാത്ത ഒരു ജനസമുദായം അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു ജനതയെ പ്രബുദ്ധമാക്കി ഇങ്ങിനെയൊരു ഗ്രന്ഥശാല സംവിധാനം ചെയ്യുവാൻ സാധിച്ചതിൽ ഇതിന്റെ പ്രവർത്തകർ ചരിതാർഹരാകുന്നതും ഇന്നുതന്നെയാണ്. സഹൃദയയ്ക്കും സഹൃദയയ്ക്കും ഇത് അവിസ്മരണീയമായ ഒരു സുദിനംതന്നെ. ഏകിലും ഞാൻ ഈ അവസരത്തിലും മഹാനായ അക്ബർ ചക്രവർത്തിയേയും ആ മഹാപുരുഷന്റെ മാതൃതപം വഹിച്ച മനസ്സിനിയേയും സ്മരിച്ചുപോകുന്നു. ദിവംഗതയായ ആ മാതാവിന്റെ മഹത്തരമായ സന്ദേശം! “ഈ ദിവസവും അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞുപോകും!”—അതെ, ആനന്ദനിർഭരമായ ഈ ദിവസവും അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞുപോകും!

....

ഈ ചിന്തയുടെ നിഴലെന്നപോലെ, ആനന്ദം നിറഞ്ഞ ഒരു ജീവിതചട്ടം ഇതാ സ്മരണമണ്ഡലത്തിൽ ഉദിച്ചുയരുന്നു.....മധുരസ്വാദ്യങ്ങളെല്ലാം തകർന്നുപോയ ഒരു ദിവസമായിരുന്നു അത്. രണ്ടു ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ, നാല്പത്തിയെട്ടു

മണിക്കൂറിനകം, 2880 മിനിറ്റുകൾ കടന്നുപോകുന്നതിനു മുമ്പെ തുച്ഛക്കുത്തുമായ ജീവിതത്തിനു വന്നുചേരാൻ പോകുന്ന ആകർഷകമായ വ്യതിയാനത്തെപ്പറ്റി സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കെ—ലോകദൃഷ്ടിയിൽ അപ്പോഴും വസ്തുതയുമായി കാണപ്പെടുന്ന ജീവിതസരണിക്ക് പരിചിതഹൃദയങ്ങളെ തുസിച്ചിരിക്കത്തക്കവിധം സമാഗതമാകുന്ന പരിവർത്തനത്തിൽ കരുതും കൊണ്ടിരിക്കെ, വിധിയുടെ അപ്രതീഹതമായ ഒരാഘാതമേറ്റ്—യാഥാസ്ഥിതികതപത്തിന്റെ ഒരു ഗുരോസനത്തിൽ സങ്കലപ്രതീഷ്കയും തകർന്നുപോയ ഒരു ദിവസം! ദേവനാടന്റെ ഇളകിമറിയുന്ന ഓളങ്ങളെ മുറിച്ചുകൊണ്ട് മുന്നോട്ടു കുതിക്കുന്ന ഒരു ചെറുതോണിയിൽ, ഒഴിച്ചുവെക്കുവാൻനില്പാൻമില്ലാതിരുന്ന ഒരു കർത്തവ്യനിർവ്വഹണത്തിനായി പോകുമ്പോൾ, ഈ തകർന്ന ജീവിതം ആഴമേറിയ ആ കയത്തിനുള്ളിൽ അവസാനിപ്പിച്ചുപോയത് എന്ന ഒരേ ഒരു ചിന്ത മാത്രമായിരുന്നു. പക്ഷേ അതു ശരിയോ? തന്നെക്കാൾ താൻ സ്നേഹിക്കുന്ന വ്യക്തിക്ക് അത് കൂടുതൽ വേദനയുണ്ടാക്കുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്? അപമാസിപ്പിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നിടത്ത് ആനന്ദം കോരിനിറയുകയോ? പാടില്ല. പാടില്ല. മധുരചിന്തകൾ വികസിക്കുമായിപ്പോയെങ്കിൽ അവയെ താലോലിക്കുവാനും പറിക്കണം. ഭാവി! അന്തം കാണാത്ത ഭാവി! അത് ഒരു ദുർഭൂതത്തെപ്പോലെ വഴിയിൽ വാപിളൻ നിൽക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു വരദത്തോടും ഒരു രക്ഷാമാർഗ്ഗം—ഒരു ചെറിയ പഴതുപോലും കണ്ടില്ല എന്നാൽ പരമ്പാ വ്യാപിച്ചു കരിയ്ക്കിനെ ഭേദിക്കുവാൻ അശക്തം വെങ്കിലും മരണം മാത്രമേ അഭികാമ്യമായ ഒരു സുഖത്തായി അപ്പോൾ തോന്നിയുള്ളൂ. പക്ഷേ അത് അങ്ങകലെ നിന്ന മാടിവിളിച്ചുതല്ലാതെ അടുത്തുവന്ന അശ്ലേഷിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. ജീവിതനൈരാശ്യം മരണത്തെ അകറ്റുകയല്ലാതെ അടുപ്പിക്കുകയല്ലല്ലോ ചെയ്യുന്നത്. ഹാ! ജീവിതനൈരാശ്യം കണ്ടു മരണംപോലും ഭയന്നു പി

മാറിയ നിമേഷം! അത് അടുത്തുവന്നു, ആ തണുത്ത മരവിച്ച കൈത്തലംകൊണ്ട് ഒന്നു തലോടിയെങ്കിൽ! അത്ഭുതമായി നിന്ന് വിവേകവും മനസ്സംസ്കാരവും മാത്രം നമ്മെ പിൻതിരിപ്പിക്കുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ മരണം സ്വയംഭവ സമാഗതമാകുമായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ ലോകത്തിലെ ജനസംഖ്യ എത്ര തുച്ഛമായിരുന്നേനെ. മനസ്സു് ഈ ചിന്താഗതിയിൽ ലയിച്ചിട്ടും അന്നത്തെ വേദന സമ്പ്രദായിത്തീർന്നിട്ടു. “To be, or not to be” ന്നിൽനിന്ന് മാറതിലേക്ക്, ഓളത്തിൽ ഉലയുന്ന ഉതളങ്ങാപോലെ മനസ്സ് മറിഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരുന്നു. വെട്ടുന്നീടുന്ന ഘൃഷ്ടത്തിൽനിന്നും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ഉയർന്നുപൊങ്ങിയ തപ്പനിശ്വാസങ്ങൾ മാത്രമാണ് ആ സാധാരണസന്ധ്യയുടെ ശാന്തിയ്ക്കു് ബുതയെ ഭംഗിച്ചത്. അലകളുടെ മർമ്മരസ്വനവും, തൃശയുടെ ക്രമം തൊറാതെയുള്ള ശബ്ദവും, ചേക്കോൻ പറന്നു പറയുന്ന വിഹംഗമങ്ങളുടെ ചിറകടിയൊച്ചയും ഏല്പാം—ഏല്പാംകൂടി ലയിച്ചുപ്പോർ ഉൽകൃതമായ പ്രശാന്തതയും ധൃതയത്തെ സാന്തപനം ചെയ്യാൻ അപ്പോൾ പട്ടാപൂമായില്ല. ഈരപാ! ആ ദുർദ്ദിനം! എന്നദിവസത്തെപ്പോലും പഴിക്കാനിടയാക്കിയ ആ ദുർദ്ദിനം! എന്നാൽ അന്നും ഞാൻ മഹാനായ അക്ബർ ചക്രവർത്തിയേയും ആ മഹാപുരുഷന്റെ മാതൃതപം വഹിച്ചു മനസ്സിലിടേയും സ്ഥിരമായി. ആ മനസ്സിലിടലിന്റെ ശാരപന്തസന്ദേശം! “ഈ ദിവസവും അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞുപോകും” ആതേ, ആ ദിവസവും അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞുപോയി.

.... ..
 “ഈ ദിവസവും അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞുപോകും” — “Even this day will pass away” മുകിലരാജധാനിയിലെ മനോഹരമായ അന്തഃപുരമാണ് രംഗം. വിരചാവിചിത്രനായ അക്ബർ ചക്രവർത്തി ആ മരണശയ്യയരികിൽ നിൽക്കുന്നു. ഭാരതസാമ്രാജ്യത്തേക്കാൾ പ്രിയതരവും അമൂല്യവുമായ സ്വമാതാവിന്റെ ജീവിനെ അന്തകന്റെ ക്രൂരമസ്തങ്ങളിൽ നിന്നും പിടിച്ചുവാങ്ങുവാൻ കരുത്തില്ലാതെ അജ്ഞാതമായി ആ ചക്രവർത്തി അന്ത്യചേതനായി നിൽക്കുകയാണ്. അന്നുവാൻപോകുന്ന ദിവസത്തിന്റെ അന്തിമസ്ഫുരണംപോലെ അമ്മയുടെ മുഖം ഒന്നു തെളിഞ്ഞു പതുക്കെ കണ്ണുകൾ പുതുന്റെ പരിക്ഷിപ്തമായ നേത്രങ്ങളിൽ ഉറച്ചു. ഒരു നിമേഷത്തെ നിശ്ശബ്ദം. ഒരു നെടുമ്പിർപ്പ്. തളന്ന് കൈ തലയണയ്ക്കുടിയിൽനിന്നും ഒരു ചെറിയ പൊതിയെടുത്തു. സാമ്രാജ്യസംസ്ഥാപനം ചെയ്ത പുതുനസ്സും അമ്മയുടെ കൈയ്ക്കുള്ളിൽ ഒതുങ്ങി. അക്ബർ അവസാനമായി ആ ഗദ്ഗത

ഭക്തത്തിൽ നിന്നും ഇത്രയും കേൾക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. “കുഞ്ഞേ! ഇതാണ് അമ്മയുടെ സമ്പാദ്യം. സന്തോഷംകൊണ്ട് മതിമറക്കുമ്പോഴും, സന്താപംകൊണ്ട് മനസ്സു തളരുമ്പോഴും നീ ഈ ചെപ്പ് തുറന്നുനോക്കണം. മകനെ, എന്റെ മകനെ!

അക്ബർ ഭാരതത്തിലെ ഏക ചക്രവർത്തിയായി. രാജമക്കുടങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ അവനയ്ക്കുണ്ടായി. ലക്ഷ്മീദേവിയും സരസ്വതീദേവിയും അക്ബറുടെ സേവനത്തിൽ ഒന്നു പോലെ നിർവ്വഹി നേടി. അങ്ങിനെ അക്ബർ ഐശ്വര്യത്തിന്റെയും ജീവിതാനന്ദത്തിന്റെയും ഉച്ചശ്ലേണിയിലെത്തി. തന്റെ അല്പായുത്തിനു വേണ്ടി ജീവിച്ചു മരിച്ച സ്വമാതാവിനെ ആ ചക്രവർത്തി അപ്പോൾ സ്ഥിരമായി. അമ്മയുടെ അന്ത്യസമ്മാനം—ആ ചെറിയ സ്വപ്നച്ചെപ്പ് അതിരഹിതമായി അദ്ദേഹം തുറന്നുനോക്കി. അതിനുള്ളിൽ ഒതുക്കിവെച്ചിരുന്നത് അമൂല്യമായ രത്നമോ, അഭികാമ്യമായ അധികാരപത്രമോ ആയിരുന്നില്ല. നിസ്സാരമെങ്കിലും സാരപുണ്യമായ ഒരു വാചകശകലംമാത്രം. “ഈ ദിവസവും അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞുപോകും”, അക്ബർ ആ സൗഭാഗ്യത്തിലും മതിമറന്നില്ല. ആ ദിവസവും അങ്ങിനെ കടന്നു പോയി.

കാലം പിന്നെയും കഴിഞ്ഞു. ഐശ്വര്യത്തിൽ മതിമറന്നില്ലെങ്കിലും ഐശ്വര്യം അക്ബറെ മറക്കാൻ തുടങ്ങി. അന്തഃപുരത്തിലെ അന്തൽമുദിം വളർന്നുവളർന്ന് സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തേക്കും പടർന്നുപിടിച്ചു. സ്വന്ത സന്താനങ്ങൾ തന്നെ രാജാധികാരത്തെ ധിക്കരിച്ചു. മഹാനായ അക്ബർ ചക്രവർത്തിയുടെ സർവ്വശസ്സിൽ സലിംകുട്ടനും ചേർത്തു. ജീവിതം നിരാശാനിർഭരമായി. യാതനാസങ്കീർണ്ണമായി. ആനന്ദത്തിന്റെ അഗാധതയിലേക്ക് ആ മഹാശയനം അടിഞ്ഞു താണു്. തനിക്കുവേണ്ടി ജീവിച്ചു മരിച്ച സ്വമാതാവിനേയും ആ മനസ്സിലിടലിന്റെ അന്ത്യസന്ദേശത്തേയും അപ്പോഴും അക്ബർ സ്ഥിരമായി. “ഈ ദിവസവും അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞുപോകും”.

Town Business Depot
ERNAKULAM.

Branches: Thodupuzha, Kaladi.

ഭാവവിംഗ് ബുക്കുഡിപ്പോയുടെ ടി കേന്ദ്രങ്ങളിലും ബ്രാഞ്ചുകളിലും നിന്ന് ഏല്പാത്തരം പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും ഭക്ഷോപകരണങ്ങളും ലഭിക്കും.

Props: J. R. KARTHEDATH & Bros;
 EDAPPALLY.

അ ക ത്തം പ റ ത്തം

(ഏകാങ്കം)

(കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള ബി. എ എൽ. എൽ. ബി.)

സമയം—ഉച്ചയ്ക്കുശേഷം.

രംഗം—ബോട്ടുജി, അലപ്പുഴ.

പാത്രങ്ങൾ—ഉദ്യോഗസ്ഥൻ, ഭാര്യ,

യാചകി, ബാപി, ബോട്ടുമാനേജർ

(കർട്ടൻ ഉയർത്താൻ ബോട്ടുജിയുടെ ഒരു നാളിട്ടുമാകുന്നു. ‘അങ്ങ് എയിഞ്ചൻ’ എന്ന പാട്ടിന്റെ ക്യാമ്പിൻ മാത്രം രംഗവാസികൾക്കു ണ്ടം. ക്യാമ്പിന്റെ മുമ്പാതിലും ജനക്കൂട്ടം നന്നുകിടക്കുന്നു. പ്രൗഢയും പരിഷ്കൃതവേഷ ളിണിയുമായ മദ്ധ്യവയസ്സും ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ ഇ. തുറന്നുകിടക്കുന്ന ജനലിൽ ഒരു കയ്യലം താ ിപ്പുറത്തേക്കു നോക്കി ഇരിക്കുന്നു. അരികിൽ ാത്തു് അപ്രത്യക്ഷതയ്ക്കായൊരു ഒരു വാല്യക്കാരൻ ാന്തരയിൽ കെട്ടി നിൽക്കുന്നു.

ഭിക്ഷ യാചിക്കുന്ന കുട്ടികളുടെയും, ബോട്ടു ക ൽ കയറുന്നതിനു വന്നുപോകുന്ന യാത്രക്കാര ും, നടത്തിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന എൻജിന്റെ െരബ്ബം പുറകിൽ കേൾക്കാം.

ഉദ്യോഗസ്ഥഭാര്യ, ജനലിനു സമീപം ജി ിച്ചെ തുണോട്ട ചേന്ന് ഇരിക്കുന്ന യാചകിയിൽ ുത്തുപ്പിടായിത്തീരുന്നു. യാചകി: മലിനവസ്ത്ര ുറം, തലമുടി മൊട്ടു അടിച്ചിരിക്കുന്നു. അരികെ ുള്ള തുണിക്കെട്ടിൽ തപ്പിതടവിക്കൊണ്ടിരിക്ക ുവെങ്കിലും, ആ അസഭ്യയുടെ കണ്ണുകൾ ഷന്തിനേ ുവാ അനേപഷിക്കുന്നതുപോലെ അസഹ്യമായൊ ുനീയമായും ചലിക്കുന്നു.

ബോട്ടുമാനേജർ ജനലിനഭിമുഖമായി വര ു. മദ്ധ്യവയസ്സൻ. പരിഷ്കാരി. കയ്യിൽ ഒരു ുക്ക്. കത്തിച്ചുനീന് ബീഡി ടുടറുമെറിയുന്നു.)

മാനേജർ—അകത്തു് വേണ്ട സൗകര്യമുണ്ട ു. ക്യാമ്പിൻ റിസേർച്ച് ചെയ്തതു നന്നായി. ുങ്ങൾ അങ്ങിനെ രണ്ടാറാക്കായി കൊടുക്കാറില്ല. പക്ഷേ അദ്ദേഹം വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ. ഞങ്ങൾ ുക്കല്ലാം ഇവിടെ ഇരുന്ന കാലത്തും ഉപകാരിയാ ിരുന്ന ആൾ. തിംഗ്സ് എല്ലാം ഉണ്ടല്ലോ. സൗ കര്യമുണ്ടല്ലോ. കാപ്പിയോ മറ്റോ കുടിക്കണമോ. ക്യാമ്പിന്റെ വാതിലില്ല. പക്ഷേ സാരമില്ല. ആ ും അങ്ങോട്ടു കടക്കുകയില്ല. ഇനി താമസമില്ല.

ഭാര്യ—ഞാനീ ഭിക്ഷക്കാരെ കണ്ടു് ഓരോന്നു ഓത്തുപോകുകയാണ്. എന്നിങ്ങ് എല്ലാ സൗകര്യ ുമുണ്ടു്. അദ്ദേഹം സത്രം വരെ പോയി. ആരോ ുട്ടുകാർ സങ്കീർട്ട വന്നിട്ടുണ്ടു്. ഞങ്ങൾ കാപ്പി കു ിച്ചു. ബോട്ടുവിടായല്ലോ

മാനേ—(വെച്ചുനോക്കി) ഒരു പന്ത്രണ്ടു മി നിട്ടുകൂടി വരും. അദ്ദേഹം അതിനു മുമ്പുവരും. വ നില്ലെങ്കിൽ ഒരു ഫൈ മിനിട്ടുകൂടി വെച്ചിറു ചെല്ലാം. അദ്ദേഹംകൊല്ലം മുമ്പ് ഇവിടെ ജോലി യിലിരുന്നു. ഇവിടെ വെച്ചല്ലേ പ്രമോഷൻ കിട്ടി യതു്. അതെ. അതെ. സത്തുതിന്നരിക്കിലാണ് താമസിച്ചിരുന്നതു്. ഇപ്പോൾ.

ഭാര്യ—ഇന്നു വെക്കുതു താമസം. രാവിലെ എറണാകുളം. അല്പവായിൽ താമസിക്കണം. വേ നൽക്കാലമല്ലേ. അന്നു നിങ്ങളദ്ദേഹത്തെ അറിയും. അതാ ആ സ്ത്രീ.....

മാനേ—കൊള്ളാം. എത്ര പ്രാവശ്യം ഞാൻ ൈപ്പുപ്പൽ കൊണ്ടുപോയിരിക്കുന്നു. കൊള്ളാം. കൊള്ളാം. ഇന്നും ഈ പാവം പെഴയ മാനേജർ! വല്ല. (മാനോട്ടു നോക്കി) ടിക്കറില്ലാതെ നി ഞൾ ബോട്ടിൽ കയറും. എന്നെക്കൊണ്ടു് പിടി ുറ്റിക്കിടക്കരുതെ. നേരത്തെ ഓവർലോർഡായൊ ണു്. കേട്ടോ, ക്ഷമത്തേ! ഇവക്കൊന്നിനും ഒരു ുഡീസൻസിയുമില്ല. നിങ്ങളോടല്ലേ പറഞ്ഞതു് ഇനി ഡീറ്ററില്ലെന്ന്. അല്ലേ, അപ്പോൾ ഈ പൊ ടുക്കണ്ണി ഇന്നും ഉപദേശത്തിനു കൂടിയിരിക്കുക യാണോ. നിങ്ങളോടല്ലേ, ഇവിടെ ഇരിക്കരുതെ ന്നു പറഞ്ഞതു്. സ്റ്റുഡിയൻസ്.

യാചകി—(വേണ്ടാ ഓത്തു് അഭയശേഷമാകെ) പൊന്നോടതെ. ചേക്കുപ്പൊതെ. ഉടയ്ക്കേ! അ ന്നിവിടയിന്നു എന്താണു് തന്നെയാണോ ഇപ്പോ ചന്നിട്ടു പോയതു്, എന്റെ ഈശ്വര!

മാനേ—തന്നെങ്കിൽ. ടേ, വെറുതെ അവി ടിരിക്കണ്ടാ. ഈ ബോട്ടിൽ കൊണ്ടുപോകുകില്ല. ഫ്. ഇല്ലേ. കണ്ടോ. കാബ്സ്റ്റബിൾ അദ്ദേഹം അടിച്ചുപിടുന്നതു കണ്ടോ. പക്ഷേ, അങ്ങി നെ ഓടിൻ. തെണ്ടി തെണ്ടി ശീലമായിപ്പോയി. യാചകി—എന്റെ പൊന്നങ്ങുനേ എന്റെ

മക്കളെ തല്ലേട്ടു. ഞങ്ങളെ ബോട്ടിൽ കൊണ്ടു പോകണ്ടോ. തല്ലേട്ടു; തന്തയില്ലാത്ത കൊച്ചാണേ.

മാനേ—അതും കൊള്ളാം. ഹെ. ആ ക്ലിനർ എവിടെ ഫഷ്റ്റ് ബെഡ്ഡിപ്പിട്ടു. ഇവനൊക്കെ രണ്ടാം.....ആളെ. അപ്പോൾ നിങ്ങൾ ടിക്കറ്റി ല്ലാതെ ബോട്ടിൽ കയറും. ഇം. പൊട്ടക്കണ്ണിയും ഇരിക്കണ്ടോ.

ഭാര്യ—അതാ അവർ എഴുന്നേൽക്കാൻ പോകുന്നു. തോട്രികിൽ. വെള്ളത്തിൽ. അയ്യോ; നിങ്ങൾ ദേവപ്രസാദത്തെ പാവത്തിനെ. മറിഞ്ഞു പോയാൽ.

മാനേ—മറിഞ്ഞുവീണു മരിച്ചാലും തരക്കേടില്ല. എന്തിനിങ്ങനെ കഷ്ടപ്പെട്ടു ജീവിക്കുന്നു. രണ്ടു ദിവസമായി ഈ ജട്ടിയിൽ വന്നിട്ട്. വയ്ക്കത്തിന്റേ പോവാൻ കൂടെ മകളും. ആരേഴു വയസ്സ് പ്രായമായ ആ പെൺകുട്ടി; ആരു ബോട്ടിൽ കയറും വൃത്തിപ്പെട്ടതങ്ങളെ. ഡീസൻറായിട്ടുള്ള പാസഞ്ചേഴ്സിന്റേ യാത്ര ചെയ്യാനുള്ളതല്ലേ ബോട്ട്. വേണ്ടോ! ഇതിന്റെ പക്കെ പണം മേടിക്കുന്നതുതന്നെ പാപം.

ഭാര്യ—അപ്പോൾ പാവങ്ങളുടെ പണം പണമല്ല; ഈ ബോട്ടും മറ്റു സൗകര്യങ്ങളും അറിക്കുള്ളതല്ല.

മാനേ—ഞങ്ങളെതു ചെയ്യും. ഇന്നത്തെ നാട്ടനല്ലെന്തായിപ്പോയി. പ്രൊപ്പ്രൈറ്ററുടെ ഉത്തരവാണ്: എന്ന ക്യാബറുമുണ്ട്. ഫ്റീയായി കൊണ്ടുപോകുന്നമൊ. വയസ്സി! അതാണ് തുണ്ട്. പിടിച്ചുകൊള്ള. മകൾ വരുന്നമുട്ട് പൊരാത്ത ചുറ്റും ഇരുന്ന വാങ്ങുകയാണ്. പക്ഷെ അന്തവാദമില്ല കൊണ്ടുപോകാൻ.

ഭാര്യ—മാനേജറിയുമോ ഈ സ്ത്രീയെ.

മാനേ—അഞ്ചുപൈസകൾക്കു മുമ്പേതന്നെ അവിടം. നല്ല ഒരു സ്ത്രീയായിരുന്നു. ഐസക്മുണ്ടു സ്ത്രീ. ഓതൊരു വീരതപടും ഇല്ലാത്ത സാധു. സമയത്തിലെ തുപ്പുകാരിയായിരുന്നു. അന്നാരും തുപ്പുകാരിയെന്ന് അമ്പലം വിചാരിക്കുകയില്ല. അത്ര നല്ല ഐസക്മുണ്ടും. അദ്ദേഹം കഷ്ടമാണ്. മറ്റൊരു പാപം കഴിഞ്ഞതല്ല. അറിയണം. അദ്ദേഹം രണ്ടു കൊല്ലം സമയത്തിനുള്ളേല്ല താമസിച്ചത്. വലിയ സമാധാനം ആയിരുന്നിരിക്കണം. എന്താ! വയസ്സി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിലും മറ്റാമടിച്ചുവാരില്ലായിരുന്നു.

യാചകി—അദ്ദേഹം: എന്റെ ഈശ്വര! എന്റെ മക്കളെന്തിനേ. ബാ. നമുക്കു പോകാം. ഇവിടുന്നു പോകാം.

ഭാര്യ—വയ്ക്കത്തിന്റേ പോകണ്ട. അദ്ദേഹം വരട്ടെ. വേലക്കാരിയെ അറിയുമോ എന്നു ചോദി

ക്കാം. ഈ മൂറി മുഴുവൻ ഞങ്ങൾ എടുത്തിട്ടുണ്ട്. മാനേ—എന്നിട്ട് കഞ്ഞമ്മേ! അടുത്താണു താമസിച്ചിരുന്നത്. (പടിഞ്ഞാട്ടുനോക്കി) അല്ല യജമാനന്റെ രക്ഷാവഞ്ചി പാപം കയറി തിരിഞ്ഞല്ലോ.

(ഫഷ്ട് ബെഡ്ഡ് അടിക്കുന്നു) അദ്ദേഹം കൃത്യത്തിന്റേ വരും. അദ്ദേഹം! അടുത്തു താമസിച്ചിരുന്നു. ഒത്താമിച്ചായിരുന്നു. പാവവുമല്ല.....ഞാനെന്ന് പറയുന്നില്ല...പറിയും തോന്നുന്നതെ കഞ്ഞമ്മേ! പാവങ്ങളായി ഈ ലോകത്തിൽ ജനിക്കരുത്. പാവങ്ങളായി ഈ ലോകത്തിൽ ജനിക്കരുത്.

യാചകി—(തുണിയിൽ മുക്കപ്പെട്ടിട്ട്) അദ്ദേഹം വരുന്നോ. മക്കളെ! എന്റെ മക്കളെ! ബാ! എന്നിക്കൊന്നും വേണ്ടോ! നമുക്കു പോകാം.

ഭാര്യ—വരട്ടെ. ആ കുട്ടി എന്താ സാധനം വാങ്ങുകയാണ്. അവിടെ പിടിച്ചു നിൽക്കണം. ആ കുട്ടി വരട്ടെ.....എന്നിട്ട് മാനേജർ!

മാനേ—ബുക്ക് ഒപ്പിടിക്കാൻ സമയമായി.... ക്ലിനർ! ടിക്കറ്റ് ഇല്ലാത്തവരെ പ്രാക്കിയെടുത്ത്. ചോഡായിട്ടും മനുഷ്യൻ കണ്ണിട്ടു. അയ്യോ! അദ്ദേഹം വന്നു കഴിഞ്ഞു.....ഇവർ പ്രസാദിച്ചു. ആ പെൺകുട്ടിയെ....മനുഷ്യ വന്നു, കണ്ണുപൊട്ടി. നല്ല ചുവർ പാച്ചി തെരുവും തിണ്ണയും.

ഭാര്യ—പ്രസാദിച്ചോ... (നെടുവീർപ്പോടെ)

യാചകി—കൊച്ചമ്മ അദ്ദേഹത്തിന്റെ.... അദ്ദേഹത്തിന്റെ.....

ഭാര്യ—ഭാര്യ. അദ്ദേഹം അറിയുമോ എന്നു ചോദിക്കാം. ഇതാണ് മകൾ. ഇരശ്വര! നന്നായിട്ടു വളത്തിയിരുന്നെങ്കിൽ!

മാനേ—കഞ്ഞമ്മ നോക്കണം. എല്ലാം തോലു മായിരിക്കുന്ന എത്ര എണ്ണം ഇതുപോലുമുണ്ട്.

ഭാര്യ—അവരും നമുക്കു രാജ്യത്തു നനിച്ചവർ....

മാനേ—ബുക്ക് ഒപ്പിട്ടുവന്നിട്ടു അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടുകൊള്ളാം സംസ്കാരമുണ്ടൊണ്ടതാനിത്തന്നു. പണ്ടത്തെ സ്ത്രീയെന്നല്ല. കണ്ടിട്ടുള്ളവർക്കു പോലും ആളറിയാൻ പ്രയാസം. (പോകുന്നു).

യാചകി—മക്കളെ! നീ ഏവിയെയാണ്. ഈശ്വര! അന്ന് എന്റെ കണ്ണുപൊട്ടിയത് എത്ര നന്നായി.

ഭാര്യ—(എഴുന്നോടു വരുന്നവർ പൂർണ്ണവരണം) അതാ മകൾ വന്നല്ലോ.

(ബാലിക പ്രസന്നയായി യാചകിയുടെ സമീപം വരുന്നു)

ബാലിക—അമ്മേ! നമുക്ക് അമ്മച്ചുവയും കൂടിക്കിട്ടി. ഇപ്പോൾ ടിക്കറ്റിന് തികഞ്ഞു. ഞാൻ ടിക്കറ്റു വാങ്ങിക്കാടി വരാം മണിയടിച്ചു. കിട്ടുമമ്മേ

ഇന്നു ടിക്കറ്റു കിട്ടും. ഇപ്പോൾ അമ്മക്ക് അര മൂത്രത്തിന് പൊകലോ മേടിയില്ല.

ഭാര്യ—കുട്ടി ടിക്കറ്റു വാങ്ങണം. ഇങ്ങോട്ടു കയറിക്കൊള്ളൂ.

ബാലിക—അയ്യോ! ഒന്നാംക്ലാസ്സിലോ. ഞങ്ങളെ ബോട്ടിലേ കേറുന്നതില്ല. രണ്ടു ദിവസമായി ഇവിടെ തെണ്ടുന്നു. ഞങ്ങളെ കോറത്തില്ല. ഞാൻ ടിക്കറ്റ്.....

ഭാര്യ—വേണ്ടോ, ഞാനല്ല പാഞ്ഞത്.

ബാലിക—ഈ പട്ടണത്തിൽ പാവങ്ങളുടേ പാടായിപ്പോയി. വയ്ക്കുന്നത് പോയി ഞങ്ങൾ.... ഒരു വീട് അവിടുണ്ടെന്ന് അമ്മച്ചി പറഞ്ഞു. അവിടെക്കെടന്ന് എന്റെ അമ്മച്ചി ചത്തോളമെന്നു പറഞ്ഞു. ഞങ്ങളെ ആരും ബോട്ടിൽ കേറുന്നതില്ല. ചക്രം ഇല്ലാത്ത കുറുമല്ല. ഞാൻ ചോദിക്കാം തരുമോ?.....അമ്മച്ചി! അമ്മച്ചിയുടെ പൊതിക്കെട്ട് എന്തിനേ!

യാചകി—മക്കളേ! പാം. നമുക്കു പാം ബോട്ടിൽ പോകണം. ഇവിടെകിടന്നു ചത്തോളാമിനി. ഇല്ലേ, അദ്ദേഹം വരുന്നേനു മുമ്പേ പോണം. അദ്ദേഹം.

ബാലിക—അരാ അമ്മച്ചി!

ഭാര്യ—അദ്ദേഹം ഈ മുറി മുഴുവൻ എടുത്തിരിക്കുകയാണ്. ഇങ്ങോട്ടു കയറാനും.

ബാലിക—ഞങ്ങൾ ഈ വാതുക്കെ ഇരുന്നോളാം. അയ്യോ! വേണ്ടോ! മാനേജർ ഞങ്ങളെ തല്ലി പൊറത്താക്കും. എന്റെ അമ്മച്ചിയെ ചീത്ത പറയും. വേണ്ടോ. എന്റെ അമ്മച്ചിയെ ചീത്ത പറയും. വേണ്ടോ.

ഭാര്യ—കുട്ടി! ആ കെട്ട് എടുത്തുകൊണ്ടുവരൂ. (അവർ ജട്ടിയിലേക്കിറങ്ങി ആ യാചകിയുടെ കരം ഗ്രഹിക്കുന്നു)

യാചകി—(പുറകോട്ടു തുടർന്ന്) അയ്യോ! എന്റെ കുഞ്ഞിന്റെ കയ്യല്ലിട്ട്. പാം മക്കളേ നീ എവിടെയാണ്.

ഭാര്യ—ഞാനാണ്. ഞാൻ. പോരു. ഇവിടെ ഇരിക്കാം (യാചകിയെ ബോട്ടിലേക്കു കയറ്റുന്നു) ഈ വാതിലിനു പുറത്തു് തൽക്കാലം ഇരുന്നുകൊള്ളൂ; അദ്ദേഹത്തിനു കണ്ണുണ്ടല്ലോ. കണ്ടാലാറിയും. ഞാൻ പറയാം. പണ്ടത്തെ തൂപ്പുകാരിയാണെന്ന്. (പിടിച്ചു വരുന്ന പുറത്തിരുത്തുന്നു.)

(ബാലിക പുറകേ തൂണിക്കടുമായി പ്രവേശിക്കുന്നു)

ബാലിക—അമ്മച്ചി അവിടിരിക്കാനല്ലോ പറഞ്ഞത്.) അനങ്ങാതിരുന്നേക്കണ്ടേ. കൊറ

ച്ചുരു അങ്ങോട്ടു മാറി. അദ്ദേഹം വരുന്നവഴിയിൽ ഇരിക്കാതെ.

ഭാര്യ—അവിടിരുന്നുകൊള്ളൂ. അതാ! അദ്ദേഹം വന്നല്ലോ.

(പായാശവേഷത്തിൽ ഉച്ചോഗസ്ഥൻ ബോട്ടിലേക്കു കയറുന്നു. ഹാറ്റ് ഒരു കയ്യിൽ. ചുരുട്ടു വലിച്ചുകൊണ്ട്)

ഉച്ചോഗസ്ഥൻ—(വാതിലിനരികിൽ ഇരിക്കുന്ന രൂപം കണ്ട് വികാരവ്യാമർദ്ദിതനായി) അരാണിത്. ഇവിടെ ഇരിക്കണം. വൃത്തികെട്ടു രാവങ്ങളെ നേരെ മുമ്പിൽ.....

ഭാര്യ—അവരെ ഒന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കണം. അറിയുകയില്ലേ. ആ പെൺകുട്ടിയെ ഓർത്തുകിട്ടും ദേവ്യപ്പെട്ടാതിരിക്കൂ. പാവങ്ങൾ. അവിടിരിക്കട്ടെ. ഈ തൂപ്പുകാരിയെ തീരെ അറിയുകയില്ലേ. നമ്പും കേട്ട് അവിടേത്തേ തിരിച്ചറിഞ്ഞല്ലോ. ഓർമ്മിച്ചുനോക്കണം. കുറച്ച ദയവു വേണ്ട.... കുട്ടി നീയും അവിടിരുന്നുകൊള്ളൂ.

ഉച്ചോഗസ്ഥൻ—തൂപ്പുകാരിയോ....മാനേജർ! ഇവിടെ ആരേമിരിക്കണം. ഞാൻ റിസർവ് ചെയ്തിരിക്കുകയാണ് ഈ മുറിയെന്ന് ഓർത്തുകൊള്ളണം.

ബാലിക—ഈ പുറത്തല്ലേ ഞങ്ങളിരിക്കുന്നത്. അകത്തു് ഇരിക്കാമല്ലോ. എന്റെ അമ്മ അങ്ങോട്ടു നോക്കുകില്ല. ഒഴിഞ്ഞു ഇരുന്നോളാം

ഉച്ചോഗസ്ഥൻ—(നിലത്തു ചവിട്ടി) (ഇഡിയറ്റ്സ് ആരാണ് പ്രൊഫൈറ്റർ. ഈ തെണ്ടികളെ ഇവിടന്ന് ഇറക്കിയിട്ട് ബോട്ടു വിട്ടാൽ മതി. (മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്നു.)

(ലാസ്റ്റ് ബെൽ അടിക്കുന്നു)
(ബോട്ടിന്റെ കെട്ടഴിക്കുന്നു)

യാചകി—(എഴുന്നേറ്റ്) കർമ്മിന്ദ്രാമം മക്കളേ! കുഞ്ഞിന്റെ മുഖത്തു നോക്കി അദ്ദേഹം അതു പറയണം. ഈ രൂപം! ഏന്റെ ഈ രൂപം!

ഭാര്യ—കുട്ടി ഇങ്ങു പോരു. ഈ അകത്തിരുന്നു കൊള്ളൂ. അതെല്ലാം ഇവിടെ വെച്ചുകൊള്ളൂ.

ഉച്ചോഗസ്ഥൻ—എന്ത്? പെണ്ണേ! അകത്തു കയറിയാൽ!

യാചകി—എന്റെ കുഞ്ഞിനെ തല്ലുന്നതേ. (എഴുന്നേറ്റ് തല്ലിത്തടയുന്നു. ഉച്ചോഗസ്ഥന്റെ കയ്യിൽ അറിയാതെ തല്ലിക്കൊണ്ടു്) മകളേ പാം. അയ്യോ! (ഉച്ചോഗസ്ഥൻ കോപംകൊണ്ടു വിറക്കുന്നു. കൈ തട്ടുന്നു. അകത്തേക്കു നീങ്ങുന്നു.)

ഭാര്യ—അകത്തിരിക്കും. പുറത്തു് ഇരുന്നുകൊള്ളൂ. വയ്ക്കുവരെ.

(ബോട്ടു് വേഗത്തിൽ മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്നു)
(കർട്ടൻ)

കേരളത്തിലെ ഗ്രന്ഥശാലകൾ.

(കേരളത്തിലെ ഗ്രന്ഥശാലകളുടെ ഒരു സംഖ്യാനയമാപിക്കുന്നതിനായി ഇപ്പോൾ ഒരു ശ്രമം നടന്നുവരുന്നു. അതിലേക്കു സഹായകമായിരിക്കത്തക്കവിധം നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥശാലകളുടെ ഒരു സമ്പ്രദായം തിരിവിലെത്തുവാൻ, ഈ വിശേഷാൽപ്രതിയിൽ ചേർക്കണമെന്നു ഞങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കുകയും അതിനുള്ളിലുള്ള അദ്യയ്ക്കന പത്രങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇല്ലാത്ത ഗ്രന്ഥശാലകളും ഇതിൽ സമീകരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തുറന്നുപറയാതെ തരമില്ല. അതുകൊണ്ടു കിട്ടിയിട്ടുള്ളിടത്തോളം ഗ്രന്ഥശാലകളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ മാത്രം ചേർക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നു എന്താനുവിവരങ്ങൾ ലഭിച്ചതിന്നു ഞങ്ങൾ ഇൻഡക്സ് വൈബ്രാ അസോസിയേഷനോട് (കൽക്കത്ത) കൺസൾട്ടിംഗ് ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

സങ്കേതസൂചി

- സ—സമാപിച്ചതീയതി
- പ...പുസ്തകങ്ങളുടെ എണ്ണം
- പ—പത്രങ്ങൾ മുതലായവ
- അം—അംഗങ്ങളുടെ സംഖ്യ
- ഉ—1942-ൽ പുസ്തകങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചവയുടെ സംഖ്യ
- ച—ഒരാളെക്കൂടി ചെയ്തവ
- ക—സ്വന്തംകൈയിൽമുണ്ടാക്കിയവ
- മ...മാറ്റിവിവരങ്ങൾ

1. പബ്ലിക് ലൈബ്രറി, തിരുവനന്തപുരം. സ 1850 പ 35000 പ 78 അം 585 ച 10897 ക ഉണ്ടു്. 2. യൂണിവേഴ്സിറ്റി കോളേജ്, തിരുവനന്തപുരം സ 1925 പ 38500 ക ഉണ്ടു്. 3. ഫാർപ്പർക്കുന്നൽ ബുക്സാ, തിരുവനന്തപുരം സ 1914 പ 16306 അം 430 ച 1212 ക ഉണ്ടു്. 4. ഫാർപ്പർക്കുന്നൽ, തിരുവനന്തപുരം സ 1875 പ 5000 പ 27 അം 215 ക ഉണ്ടു്. 5. ട്രൈനിറ്റി കോളേജ്, തിരുവനന്തപുരം സ. 1911 ത 10725 അം 176 ച 1156 ക ഉണ്ടു്. 6. റിമൻസ്കാളജ്, തിരുവനന്തപുരം സ 1921 പ 11112, 7. യു.സി. കോളേജ്, ആലുവ സ 1921 പ 6011 അം. 375 ച 1861 ക ഉണ്ടു്. 8. എസ്. ബി, കോളേജ്, ചങ്ങനാശ്ശേരി സ 1922 പ 7637 അം 555 ച 1899 ക ഉണ്ടു്. 9. C.M.S. കോളേജ്, കോട്ടയം സ. 1892 പ 5332 അം 247 ച 1474, 10. വിവേകാനന്ദലൈബ്രറി, കന്യാകുമാരി സ 1110 പ 14 അം 52 ഉ 1400 ച 277 ക ഇല്ല. 11. റാണികോളേജ്, ചെങ്ങമനാട് പാലൂർ സ 1100 പ 939 പ 4 അം 121 ഉ 1200 ച 62 ക ഉണ്ടു്. 12. അവിട്ടംതിരുനാൾ, കുരിയാശ്ശേരി തിരുവനന്തപുരം സ 1113 പ 1164 പ 10 അം 203 ഉ 2698 ച 400 13. വിവേകാനന്ദ, തിരുവനന്തപുരം സ 1111 പ 423 പ 3 അം 27 ച 40 ക ഇല്ല. 14. ലളിതാ

വിലാസിനി, പത്മനാഭപുരം സ 1080 പ 212 പ 8 അം 288 ച 163 ക ഉണ്ടു്. 15. ഗോദാർമ, വിവാസം കിളിമാനൂർ സ 119 പ 1895 പ 1 അം 124 ഉ 620 ച 161 ക ഉണ്ടു്. 16. ഗ്രാൻറ് കോളേജ്, തിരുവനന്തപുരം സ 1114 പ 1500 പ 6 അം 140 ച 900 ക ഇല്ല. 17. കേന്ദ്ര പ്രസ്താപനം, അമരവിലാസം സ 1112 പ 743 പ 7 അം 75 ഉ 118 ച 163 ക ഇല്ല. 18. സേവാസമിതി, മണലൂർ, നാവാലൂർ സ 1118 പ 500 പ 1 അം 69 ച 30 ക ഉ 975 ക ഇല്ല. 19. കേന്ദ്ര പ്രസ്താപനം പാക്കാരി സ 1943 പ 18 അം 250 ക ഉണ്ടു്. 20. ദേശാഭിമാനി, നെയ്യാറ്റിൻകര സ 1112 പ 2000 പ 12 അം 110 ച 362 ഉ 7200 ക ഉണ്ടു്. 21. റിന്റേഴ്സ്, കരിപ്പാട്, മാവേലിക്കര സ 1115 പ 1927 പ 5 അം 62 ച 200, 22. പി. കെ. എൻ പി മാക്ക, തിരുവനന്തപുരം സ 1105 പ 1874 പ 7 അം 152 ച 150 23. യങ്ങ് മസ്ജിദ്, ആലുവ സ 1116 പ 569 പ 12 അം 213 ച 274, 24. ക്രിസ്ത്യൻ ലൈബ്രറി, തിരുവനന്തപുരം സ 1111 പ 1009 പ 17 അം 120 ഉ 2360 ച 69 25. പബ്ലിക്, മണലൂർ കോളേജ് സ 117 പ 600 പ 7 ഉ 5875 ച 414, 26. സുബ്ബസ്വാമിപ്പാലം, അയിരൂർ സ 1106 പ 1900 പ 7 അം 114 ഉ 1172 ച 215 ക ഉണ്ടു്. 27. ഗോവിന്ദവിലാസം ശാക്കർ, ചിറ്റാട്ടിൻകുഴി സ 1107 പ 2575 പ 7 അം 40 ഉ 600 ച 65 28. സിറോ ഫാ. എ. തത്ത്വവേദി, ആലുവ സ 1927 പ 504 അം 200 പ 8 ച 115 ക ഉണ്ടു്. 29. സനാതനസർവ്വം, കാവാലം സ 1105 പ 1050 പ 8 ഉ 5000 അം 125 ച 140 ക ഉണ്ടു്. 30. പി. കെ. സ്റ്റാൻഡർഡ് സ 112 പ 2700 പ 25 ഉ 7000 ച 813 ക ഉണ്ടു്. 31. ദേശാഭിമാനി, കാവൂർ, പുനയൂർ സ 1117 അം 302 പ 2 ച 147 ക ഉണ്ടു്. 32. ഓഗ്രെസ്സ്, കടമ്പനാട് സ 117 പ 427 പ 4 അം

55 ച 51. 33 സെൻറുമേരിസ് ഹീജൻ, പാരേൽ ചങ്ങനാശേരി സ 1934 പ 1005 പ 5 അം 120 ഉ 1744 ച 12) ക ഉണ്ടു്. 34 യൂണിയൻകളുണ്ടു്, ഓടയം, വെളി സ 1113 പ 75 പ 5 അം 125 ച 76 ക ഉണ്ടു്. 35 കേരളവർമ്മ മെമ്മോറിയൽ പന്തളം സ 114 പ 1012 പ 8 അം 86 ച 307 ഉ 4825 ക ഉണ്ടു് ഗ്രാൻറ് 20 രൂ. 36 ചങ്ങനാശേരി സ്കൂൾ; അയ്യപ്പൻകുളം അയ്യപ്പൻ സ 110 പ 901 പ 3 അം 67 ച 233 ക ഉണ്ടു്. ഗ്രാൻറ് ഉണ്ടു്. 37 പത്മവിധാസം, കടയന്നൂർ സ 1108 പ 10.5 പ 7 അം 5) ഉ 1337 ച 141 ക ഉണ്ടു് ഗ്രാൻറ് 15 ക 38 ഉത്രം തിരുനാൾ, ചിറയിൻകീഴ് സ 1107 പ 3371 പ 13 അം 8) ഉ 7633 ച 295 ക ഉണ്ടു്. 39 Y M C L തലയോലപ്പുറമ്പ് സ 1943 പ 45) പ 6 അം 75. 4) ചെറുപുഴ, ഉത്തരകൽ, നെല്ലിമാറം സ 1942 പ 253 പ 7 അം 45, 41 ശ്രീകൃഷ്ണായനവിധാസം കിളിമുക്ക്, കോട്ടയം സ 101 പ 971 പ 8 അം 160 ഉ 2575 ച 185. 42 മാൻവെട്ടം C A C മാന്തൻ സ 1942 അം 60 43 ഇൻഫൻ്റ് ജീസസ്, മേത്തലപ്പുരം-മോനിപ്പുഴ സ 1936 പ 300 പ 4 അം 45. 44 ചെറുപുഴ, കരുവിനാൽ, ചെറിയന്നൂർ സ 1938 പ 461 പ 5 അം 15. 45 സെൻറുമേരിസ് ഹീജൻ സ 119 പ 366 പ 3 അം 51 ക ഉണ്ടു്. 46 ചെറുപുഴ, മീനമുക്ക് സ 1101 പ 5.0 അം 18) ച 8) ക ഉണ്ടു്. 47 സെൻറുമേരിസ് വെച്ചൂർ സ 1913 പ 300 പ 3 അം 100. 48 പഞ്ചളിക്, ഇരക്കാപ്പേട്ട സ 119 പ 352 പ 7 അം 171 49 ഭാഗ്യോദയം, പാറക്കുളം, കൃഷ്ണാക്ഷരം സ 117 പ 515 അം 42 ച 65. 50 സന്മാർഗ്ഗപ്രദായിനി, കോത്തല പാറാടി സ 119 പ 300 പ 2 അം 40 51 മാണിക്കത്തനാർ സ്കൂൾ, അർപ്പിക്കര മാണാനം സ 1941 അം 45 പ 465 പ 5. 52 മഹാത്മാ, മെളുകുളം പാറശ്ശാല സ 1107 പ 1502 പ 6 അം 89 ഉ 1662 ച 235 ക. ഗ്രാൻറുണ്ടു്. 53 ലിറ്ററൽ മെച്ചൂർ, ചുണ്ടൻ സ 1941 പ 24) അം 50. 54 കാതവിക്രമം, വാഴക്കുളം സ 113 പ 3) പ 1) അം 26 ച 150. 55 മാങ്ങത്താണി സ്കൂൾ, നെട്ടാക്കുന്നം, കൂകുളം സ 1925 പ 645 ക ഉണ്ടു്. 56 മാർട്ടിൻസ് സ്കൂൾ, പള്ളിപ്പുറം സ 1918 അം 300 പ 300 പ 6. 57 ഗവർണ്മെൻ്റ് സ്കൂൾ, അന്തിനാട്ട് സ 1933 പ 549 അം 161. 58 സഭാക്ഷേത്രം, വെളിയന്നൂർ

മോനിപ്പുഴ സ 114 പ 1084 അം 118 പ 4 ച 268 ക ഉണ്ടു്. 59 എസ്. ജെ. പുനത്തൂർ സ 1043 പ 320 പ 4 അം 65. 60 ശ്രീസതപാല തിരുമി, കടമുക്ക്, കോട്ടയം സ 116 അം 127 പ 1359 ഗ്രാൻറ് 15 രൂ. 61 സമുദയ, എരുമേലി സ 112 പ 212 അം 28. 62 പഞ്ചളിക്, പാറാടി സ 1933 പ 1075 പ 4 അം 80 ച 260 63 സെൻ്റ് മേരിസ്, നരിയങ്ങാനം, ഭരണങ്ങാനം സ 1110 അം 61 പ 800. 64 താലോർ ലൈബ്രറി, തോട്ടത്തുട് സ 110 പ 325 അം 75 65 ഗുഡ് ഹെപ്പർസ്, കുന്നത്തുചിറ, പട്ടപ്പുഴ സ 117 പ 1129 പ 6 അം 58 ഉ 2027 ച 172 66 സെൻ്റ് അലോഷ്യസ്, മുള്ളൂർ സ 1941 പ 1600 പ 9 ക ഉണ്ടു്. 67 സന്മാർഗ്ഗസന്ദായിനി, തലവൂർ, കുന്നിക്കാട്ട് സ 1114 പ 350 അം 150 68 ശ്രീനാരായണവിധാസം മേക്കംപുഴ സ 1058 പ 2700 പ 13 അം 7) ഉ 4150 ച 150 ക ഉണ്ടു് ഗ്രാൻറ് 20 രൂപ. 69 കേരവിധാസം പാറാടി സ 1091 പ 3017 പ 7 അം 104 ഉ 3393 ച 250 ക ഉണ്ടു്. 70 സാഹിത്യസമാജം തൃശ്ശൂർ, തിരുവനന്തപുരം സ 118 പ 1003 പ 10 അം 82 ച 180. 71 ഹബിബുൽ സ്കൂൾ, പൂവാർ സ 1942 പ 574 അം 51 ഗ്രാൻറുണ്ടു്. 72 വിവേകാനന്ദ, ബാലാമുഖം സ 112 പ 939 പ 18 അം 156 ച 248 ക ഉണ്ടു്. 73 പഞ്ചളിക്, ചെറായി (കൊച്ചി) സ 1030 പ 2666 പ 12 അം 118 ഉ 7083 ച 240 ഗ്രാൻറുണ്ടു്. 74 മുസ്ളിം, കൽവെരി ഇറി കൊച്ചി സ 1943 പ 529 പ 13 അം 109. 75 റിഡിംഗ് ഹൗസ് കൂർ, കൊച്ചി സ 1888 പ 5425. 76 മഹാശാസ്ത്രകോളജ്, എറണാകുളം സ 1875 പ 1500 ച 3733. 77 പഞ്ചളിക് ലൈബ്രറി, എറണാകുളം സ 1870 പ 6903 ച 2540 ഗ്രാൻറ് 600 ക. 78 ഹൈസ്കൂൾ ഇരിങ്ങാലക്കുട സ 1906 പ 5032. 79 ഹൈസ്കൂൾ തൃശ്ശൂർ സ 1877 പ 5505. 80 പഞ്ചളിക് ലൈബ്രറി, തൃശ്ശൂർ സ. 1873 പ 5158 ച 2418 ഗ്രാൻറ് 484. 81 സെൻറുമേരിസ് കോളജ്, തൃശ്ശൂർ സ 1919 പ 75.0 ച 1975. 82 വിക്ടോറിയകോളജ്, പാലക്കാട് സ 1866 പ 1168 പ 3240. 83 ഇന്നൻകോളജ് തലശ്ശേരി സ 1919 പ 1440 ച 1793. 84 വിക്ടോറിയ മെമ്മോറിയൽ തലശ്ശേരി സ 1901 പ 5000 ച 899, 85 സമുദയ, കോത്തിരപ്പുഴ സ 1936 പ 1000 പ 40 അം 101 ഉ 1193 ച 750 ക ഉണ്ടു്.

മലയാളസാഹിത്യം— —മറ്റു ഭാഷകളിലേയ്ക്ക്

(റിപോൺ എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ)

‘നമ്മുടെ ഭാഷാസാഹിത്യം ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ ആധുനിക സാഹിത്യങ്ങളിൽ വെച്ചു പ്രഥമഗണനീയമാണെങ്കിലും, ആശാൻ, ഉള്ളൂർ, വള്ളത്തോൾ മുതലായ നമ്മുടെ മഹാകവികൾ വിശ്വമഹാകവികളെന്ന സ്ഥാനത്തിന്നർഹരാണെന്നുള്ള വസ്തുത വിദേശികളിൽ അധികം പേർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, കാര്യസ്ഥിതികളെപ്പറ്റിയുള്ള അജ്ഞത നിമിത്തം അന്യനാട്ടുകാരിൽ ചിലർ മലയാളസാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി അവജ്ഞ പോലുമുണ്ട്. നമ്മുടെ ഈ അഭിമാനഭംഗത്തെ പരിഹരിക്കുന്നതിന്നു നമ്മുടെ ഭാഷയിലെ ഉത്തമസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളെ മറ്റു ഭാഷകളിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യുക മാത്രമേ ഒരു മാർഗ്ഗമുള്ളൂ. മഹാകവി ടാഗോർ, ബെക്ട്രാപാറർജി മുതലായ ബംഗാളി സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൃതികൾ വിശ്വവിഖ്യാതങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതു വിവർത്തനം വഴിയാണല്ലോ.’

ഈ അഭിപ്രായത്തിൽ വളരെ വാസ്തവമുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ്, ഫ്രാൻസ് മുതലായ വിദേശഭാഷകളിൽ നിന്നും ബംഗാളി, ഹിന്ദി മുതലായ ഭാരതീയ ഭാഷകളിൽ നിന്നും നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കുറച്ചൊന്നുമല്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നുള്ള തർജ്ജമകളുടെ കാര്യം പറയാനുമില്ല. ഇപ്പറഞ്ഞ മൂന്നു മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ കൂടി മലയാളത്തിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള കൃതികളെ മാറി നിറുത്തിയാൽ, ചിന്നിട്ട ശേഷിക്കുന്നവ വിരൽ കൊണ്ട് എണ്ണാവുന്നവ മാത്രമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നത്. കേരളീയർക്ക് സ്വതന്ത്രവിനോദവിഷയകമായിട്ടുള്ള ദാരിദ്ര്യത്തെയാണ് ഇതു വിളിച്ചുപറയുന്നത്. സ്വതന്ത്രകൃതികളെ

ല്ലാതെ നമുക്കു മറ്റു ഭാഷകളിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്യാൻ നിവൃത്തിയുമില്ല. ഇംഗ്ലീഷിൽ നിന്നോ ബംഗാളിയിൽ നിന്നോ നാം മലയാളത്തിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്ത ഒരു കൃതി വീണ്ടും മറ്റു ഭാഷകളിലേക്കു പകർത്തിയതുകൊണ്ടു നമുക്കെന്തൊരു മെച്ചമാണു കിട്ടാൻ പോകുന്നത്? ആ സ്ഥിതിക്കു മലയാളത്തിൽ സ്വതന്ത്രകൃതികൾ ധാരാളം ഉണ്ടായാൽ മാത്രമേ അവയിൽ നല്ലതു നോക്കി നമുക്ക് ഇതരഭാഷകളിൽ വിവർത്തനം ചെയ്യാനോ ചെയ്യിക്കാനോ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അങ്ങനെയുള്ള കൃതികൾ നമുക്ക് ഇനിയും വേണ്ടുവോളം ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞു എന്നു പറയാനായിട്ടില്ല എങ്കിലും, മറ്റു ഭാഷകളുടെ മുമ്പിൽ തലകുനിച്ചു നിൽക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലാത്തവിധം നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ സ്വതന്ത്രമായ ഉത്തമകൃതികൾ നിർമ്മിക്കുന്ന സാഹിത്യകാരന്മാർ തീരെ ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അവരുടെ കൃതികളെ ഇതരഭാഷകളിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതായാൽ തന്നെ, മലയാളസാഹിത്യം ഇന്നത്തേക്കാൾ എത്രയോ വിഖ്യാതമായിത്തീരുമെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമാണ്.

നമുക്കു നമ്മുടെ കൃതികളെ വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതിന്നു രണ്ടു ഭാഷകളെ മാത്രമേ ആശ്രയിക്കാൻ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ഇംഗ്ലീഷും, സംസ്കൃതവും, ബംഗാളി, ഹിന്ദി മുതലായ ഭാഷകളിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നത് ഒരു വിധം നോക്കിയാൽ കൂടുതൽ പ്രയോജനകരമാണെങ്കിലും, ആ ഭാഷകൾ അത്രമാത്രം വശപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളവർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ വളരെ അപൂർവമാണ്. ഭാരതത്തിന്റെ ഒരു മൂലയിൽ അടുക്കിയൊതുങ്ങിക്കഴിയുന്ന കേരളഭാഷയിൽ തങ്ങളുടെ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ച് അതു വശമാക്കി, അതിലെ

സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളെ തങ്ങളുടെ ഭാഷകളിൽ വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതിനു വിദേശീയ സാഹിത്യകാരന്മാരെ പ്രേരിപ്പിക്കത്തക്ക ഒരു നില കേരളഭാഷയ്ക്ക് ഇന്നു കൈവന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടുമില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു തൽക്കാലം ഇംഗ്ലീഷിനേയും സംസ്കൃതത്തേയും ആശ്രയിച്ചു തൃപ്തിപ്പെടാനേ നമുക്കു നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ആ രണ്ടു ഭാഷകളിലും പരാഗ്രയം കൂടാതെ പെരുമാറാനുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ നമുക്കിന്നു തീരെ ഇല്ലായ്കയുമില്ല.

മലയാളകൃതികളെ ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യുന്ന വിഷയത്തിൽ കേരളീയരുടെ ശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞിട്ടു കാലം കടന്നുപോയിട്ടുണ്ട്. പത്തുമേനവന്റെ ഇന്ദുലേഖയ്ക്കാണ് ഈ വിവർത്തനഭാഗ്യം ഒന്നാമതായി സിദ്ധിച്ചതെന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷെ, അക്കാലത്തിൽ പിന്നിൽ നിന്നു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ മാത്രമേ കേരളീയർക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതു തർജമ ചെയ്തതു ഡ്യൂമിറ്റി എന്ന സാഹിത്യകാരനായിരുന്നു. അ ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷയുടെ പ്രതികൾ വളരെ വേഗത്തിൽ ചെലവായിപ്പോയതായിട്ടാണ് അറിവ്. ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു മലയാളത്തിൽ നിന്നു രണ്ടാമതായി തർജമ ചെയ്യപ്പെട്ട കൃതി കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ മയൂരസന്ദേശമാണ്. മഹാകവി ഉള്ളൂരാണ് അതിന്റെ പരിഭാഷകൻ. പരിഭാഷ രണ്ടാമത്തേതാണെങ്കിലും, ഒരു കേരളീയൻ ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു ഒന്നാമതായി വിവർത്തനം ചെയ്തതെന്നുള്ള നിലയിൽ അതു പ്രഥമസ്ഥാനത്തെത്തന്നെ അർഹിക്കുന്നു. മി. ബി. കെ. മേനോന്റെ “മാന്താഡ്യ വർമ്മ”യാണ് ഇംഗ്ലീഷിലേക്കുണ്ടായ മൂന്നാമത്തെ വിവർത്തനം. ഈ മൂന്നുകൃതികൾ ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു പകരുന്നതിനു രണ്ടോ മൂന്നോ വ്യാഴവട്ടക്കാലത്തെ അന്തരം വേണ്ടി വന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ, മലയാളഭാഷയിൽ നിന്നുള്ള വിവർത്തനകൃത്യം എത്ര മന്ദഗതിയിലാണ് നടന്നതെന്ന് ഏകദേശം ഊഹിക്കാമല്ലോ.

ഇതിനുശേഷമുണ്ടായ വിവർത്തനങ്ങളിൽ അല്പം ഒരു ദൂതഗതി കാണുന്നുണ്ട് അവയുടെ പൗർവ്വാപ്യം കണ്ടുപിടിക്കുക അല്പം പ്രയാസമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും കമാരനാശന്റെ ചിന്താവിഷ്ണുയായ സീതയ്ക്കല്ലേ അത്രേ

ത്തിൽ പ്രാഥമ്യം നൽകേണ്ടതെന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. മലബാറിൽ വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിലെ ഒരു ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്ന മി. വി. ശങ്കുണ്ണി ആ കാവ്യം ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തു തിരുവിതാംകൂർ ദിവാനായിരുന്ന സർ. പി. രാജഗോപാലാചാരിയുടെ അവതാരികയോടുകൂടി അച്ചടിപ്പിച്ചതായി അറിവുണ്ട്. നാലപ്പാടന്റെ “കണ്ണൻതുള്ളി”യും, “ചക്രവാള”വും ശ്രീമതി ബാലാണി അമ്മയുടെ “അമ്മ”യും അതിനു ശേഷമാണ് ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു പകർന്നത്. കാലോചിതമായ പരിഷ്കാരത്തോടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷ് കാരെപ്പോലും ആകർഷിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ പുറപ്പെട്ട ഈ മൂന്നു പുസ്തകങ്ങളുടെ വിവർത്തനങ്ങൾ ഇംഗ്ലണ്ടിൽപോലും വളരെ പ്രചാരത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടത്രെ. കമാരനാശന്റെ “ചാണുധാലദീക്ഷിനി” സിംഗപ്പൂരിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു മലയാളി ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു തർജമ ചെയ്തു പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു തന്നോടനുവാദം ചോദിച്ചിരുന്നതായി മിസ്സസ് കമാരനാശൻ ഒരിക്കൽ എന്നോടു പറയുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു നിശ്ചയിച്ചില്ല.

ശ്രീമാൻ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ “സന്ധ്യ” എന്ന ഏകാങ്കനാടകം പ്രൊഫസ്സർ കെ. രാമപ്പിഷാരടി ഈയിടെ ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു തർജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മി. കുറുപ്പിന്റെ ചില തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട കവിതകൾ ഇംഗ്ലീഷിൽ പുസ്തകരൂപത്തിൽ തന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറായിട്ടുള്ളതായും ശ്രീമാൻ കെ. എം. പണിക്കർ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധ കമ്പനിക്കാരെക്കൊണ്ട് അതു പ്രസിദ്ധീകരിപ്പിക്കാൻ ഏർപ്പാട് ചെയ്തുവരുന്നതായും അറിയുന്നു. പുസ്തകരൂപത്തിലുള്ള വിവർത്തനങ്ങളുടെ കാര്യമാണ് ഈ പറഞ്ഞത്. ഇതിനു പുറമെ പല ഇംഗ്ലീഷ് മാസികകളിലും ഉള്ളൂർ, വള്ളത്തോൾ, ശങ്കരക്കുറുപ്പ് മുതലായവരുടെ പല ഖണ്ഡകവിതകളും തർജമ ചെയ്തു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ട്, ഇന്നും അങ്ങനെ ചിലതു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുവരുന്നുണ്ടുമുണ്ട്. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഖണ്ഡകവിതാവിവർത്തനം ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു മാത്രമല്ല ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ശ്രീമാൻ കെ. എം. പണിക്കർ യൂറോപ്പിൽ താമസിച്ചി

രുന്ന കാലത്തു വള്ളത്തോളിന്റെ ചില കവിതകൾ ഫറീദ്യു ഭാഷയിൽ തർജ്ജമ ചെയ്തതായി അറിയാം. മി. എം. പി. ഗോപാലൻ നായർ (ആലപ്പുഴ) കൈത്തൊഴിൽ സംബന്ധമായ ഉപരി വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി യൂറോപ്പിൽ താമസിച്ചവരവെ, കശാരണശാന്റെ വീണപൂവ് എന്ന കൃതി ജർമ്മൻ ഭാഷയിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്തതായും ജർമ്മൻകാരുടെ ഇടയിൽ ആശംസിക്കപ്പെട്ടതിനെപ്പറ്റി വലിയ മതിപ്പുണ്ടായിട്ടുള്ളതായും അറിയുന്നു എന്ന് ഒരിക്കൽ മലയാളമനോരമയിൽ ഒരു വാർത്ത ചേർത്തു കണ്ടിരുന്നു.

ഇതുവരെ പറഞ്ഞത് ഇംഗ്ലീഷിലേക്കുള്ള വിവർത്തനത്തിന്റെ കാര്യമാണ്. ഇതുപോലെ തന്നെ സംസ്കൃതത്തിലേക്കും ചില വിവർത്തനങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ആശാന്റെ നളിനിക്കു സംസ്കൃതത്തിൽ മൂന്നു പരിഭാഷകൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി അറിയാം. ശ്രീമാൻ കെ. വി. മാനന്തളക്കുളം ഒരു പരിഭാഷകൻ. പണ്ഡിത മഹാപാഷ്യായ എൻ. രാമൻപിള്ള അവർകളാണ് രണ്ടാമത്തെ ആൾ. ഈ രണ്ടു വിവർത്തനങ്ങളും ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. മൂന്നാമത്തേതിനെപ്പറ്റി കേട്ടുകേൾവി മാത്രമേയുള്ളൂ. അതിന്റെ കർത്താവ് മലബാറിലെ ഒരാളാണെന്നാണ് എന്റെ അറിവ്.

നളിനിയുടെ ഈ തർജ്ജമകൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നപക്ഷം താരതമ്യനിരൂപണത്തിനു നല്ല വകയുണ്ടായിരിക്കും. മാനന്തളക്കുളം തർജ്ജമ ഒരു സംസ്കൃത വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടി താമസിയാതെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുമെന്നാണറിവ്. തിരുവനന്തപുരം സംസ്കൃത കാളേജിലെ പ്രിൻസിപ്പാളായ മി. എൻ ഗോപാലപിള്ള കശാരണശാന്റെ ചിന്താവിഷ്ണുയായ സീത “സീതാവിചാരലഹരി” എന്ന പേരിൽ സംസ്കൃതത്തിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്ത മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ അവതാരികയോടും സർ സി. പി. രാമസ്വാമി അയ്യരുടെ അഭിനന്ദനത്തോടും കൂടി നാഗരലിപിയിൽ അമുടിച്ച് പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു പലരും കണ്ടിരിക്കുമല്ലോ.

പുണ്യരൂപത്തിലുള്ള തർജ്ജമകളായി ഈ രണ്ടുണ്ണു മാത്രമേ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളൂ. കശാരണശാൻ മയൂരസന്ദേശം സംസ്കൃതത്തിലേക്കു

തർജ്ജമ ചെയ്യാൻ ഒരിക്കൽ ഒരുങ്ങുകയുണ്ടായി. അതിലെ പ്രഥമപദ്യത്തെ മനോക്രാന്തം വൃത്തത്തിൽ തന്നെ പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയതായും കാണുന്നുണ്ട്. ബാക്കിഭാഗം തർജ്ജമ ചെയ്യാത്തതോ, തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടും കണ്ടു കിട്ടാത്തതോ, എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ.

പണ്ഡിതകവിതകളിൽ പലതും ഇംഗ്ലീഷിലേയ്ക്കു നേപോലെ സംസ്കൃതത്തിലേക്കും പകർന്നിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. ഉള്ളൂരിന്റെ പ്രേമസംഗീതം അതേപേരിൽ പ്രിൻസിപ്പാൾ ഗോപാലപിള്ള അവർകൾ സംസ്കൃതത്തിൽ തർജ്ജമചെയ്ത പണ്ടു “സാഹിത്യദീപിക”യിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. വിചാരധാര, മഴത്തുള്ളി, ശിവഗീത, തുവപ്പുവ്, അനുചിന്ത, വിചാരവിചി, പ്രഭാതപ്രാർത്ഥന മുതലായ ഉള്ളൂർ കൃതികളുടെ സംസ്കൃത വിവർത്തനങ്ങൾ സംസ്കൃതസാഹിത്യപരിഷത്തു് (കൽക്കത്ത), ശ്രീ ശാരദാ (മൈസൂർ), സംസ്കൃതസാഹ്യാമികം (അയോദ്ധ്യ), സംസ്കൃതരത്നാകരം (ജയപ്പൂർ) മുതലായ സംസ്കൃതമാസികാപത്രങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ട്. നമുക്കെല്ലാം സുപരിചിതനായ പണ്ഡിതർ ഈ. വി. രാമൻനമ്പൂരി അവർകളാണ് ഇവയുടെ യൊക്കെ വിവർത്തകൻ. ഇവയിൽത്തന്നെ ചില കൃതികളിൽ മറുചിലർ കൈവെച്ചിട്ടുള്ളതായും അറിയാം. ശ്രീ. മാനന്തളക്കുൾ വിചാരധാര തർജ്ജമ ചെയ്തവരുണതായോ ചെയ്ത കഴിഞ്ഞതായോ കേൾക്കുന്നു.

ഈ വക സംസ്കൃത തർജ്ജമകൾ—പ്രത്യേകിച്ചും വടക്കെ ഇൻഡ്യയിലെ സംസ്കൃത മാസികകളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്ന വ—കേരളകവികളെ കൂടുതൽ പ്രസിദ്ധരാക്കിത്തീർക്കാൻ പര്യാപ്തമാകാതിരിക്കയില്ല. ഈ വക തർജ്ജമകൾ വായിച്ചു ചില ഉത്തരഭാരതീയർ ഉള്ളൂർ കവിതകളിൽ ഒന്നുരണ്ടുണ്ണു ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്തതായും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാനാരായണ സംബന്ധിച്ച മാത്രമായാലും, സംസ്കൃതം, ഇൻഡ്യാക്കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി മനോഹരവർത്തിന്റെ തന്നെ ഒരു പൊതു ഭാഷയായിട്ടാണല്ലോ വർത്തിക്കുന്നത്. അതിനാൽ, മലയാളത്തിൽ നിന്നു സംസ്കൃതത്തിൽ

സഹൃദയ സന്നിധി

ഉണ്ടെങ്ങു സാഹ്യന്റെ കോമളപ്പൂൺപുപോൽ
പണ്ടേ പുകഴ്ന്ന കനകസാനുക്കളിൽ
മാമകസൗഖ്യസ്തരണപൂവിട്ടൊരാ
കാമോദരി, അവൾ കൗതുകനന്തകി!

കാവ്യപ്രകാശമേ! വെൽക നീ! നിൻപ്രിയ
ഭവരണിയിച്ച ഭൂഷാവലികളാൽ!!
ആമണിക്കുന്നിൻ നിരകളു, മാക്കാട്ടു

ലേക്കു പോകുന്ന പരിഭാഷകൾ നാഗരലിപി
യിൽ തന്നെ അച്ചടിപ്പിച്ചു വേണ്ടപോലെ പ്ര
ചരിപ്പിക്കുന്നതായാൽ അതുവഴി മറ്റു ഭാഷക
ളിലേക്കു പകരുന്നതിനു വളരെ സൗകര്യമുണ്ടാ
യിരിക്കും.

എങ്ങനെയായാലും, മലയാള സാഹിത്യം
ഒന്നുകൂടി വിഖ്യാതിയെ പ്രാപിക്കണമെങ്കിൽ
നാം നമ്മുടെ ഉത്തമ സാഹിത്യകൃതികളെ ഈ
ഗ്ലോബിൽ കൂടിയൊ സംസ്കൃതത്തിൽ കൂടി
യൊ മറ്റുള്ളവരുടെ മുമ്പാകെ സമർപ്പിക്കേണ്ട
തായിരിക്കുന്നു. അതതു ഭാഷകളിൽ പാണ്ഡി
ത്യവും അതിനു പുറമെ ഭാഷാഭിമാനവും സാ
ഹിത്യപ്രണയവും ഒത്തിണങ്ങിയവർ വിചാരി
ച്ചാൽ മാത്രമേ ഇതു സാധിക്കുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ
യുള്ളവരുടെ സംഖ്യ കേരളത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുവരട്ടെ
എന്നു നമുക്കുശംസിക്കാം.

പൂമണമേൽക്കുന്ന താഴ്വരപ്പച്ചയ്ക്ക,
ആ വളഞ്ഞങ്ങോട്ടലയ്ക്കു മരുവിയ്ക്കു-
മാ വൻപ്രളവിന്റെ റയക്കരത്തോട്ടവും,
പാലവും പാതകൾ ചേരും കവലയും.....
കോലാഹലം നിന്റെ രംഗം മനോഹരേ!

പൊക്കപെട്ടും പടിഞ്ഞാറെമറിവിൽനിൻ
സൽക്കലാഹർമ്മ്യനേവീനമുൽ ഭാസിതം!
ബാലാക്തന്തികൾനാനാ നിറങ്ങളിൽ
പ്രാലേയമുത്തു നിറമുത്തുക്കാമതിൽ
നേർത്തൊരക്കലുനിൻ മുററു തഴുകുന്നു,
പേന്റു മറ്റൊകിനി പാർവതിയെന്ന പോൽ!
മുനിലാവിമിയിലൂടെക്കളകളും
ചിന്നിയും കാന്തി വമിച്ചും കുതിയ്ക്കുതാം
വാത്തൊരനമുവിടാതെ, പാശ്ചാത്യർതൻ
കീർത്തിതജീവിതാനന്ദപ്പിണയകൾ-
വാഹനശില്പങ്ങൾ, പുഷ്പകന്തന്നിഭ-
മാഹാ! നവം നവം, വേറെങ്ങിതുവിധം!!
ആമനോജ്ഞപ്രദം നഗ്നപ്രകൃതിതൻ
തുശരദം നുകന്നൊത്തനാളേകനായ്
ഞാൻ നടന്നിപ്പിനിൻ മുഖിൽ!—ഇന്നോ രണ്ടു-
പീനപക്ഷങ്ങളുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ!

ആ മിക്കതൊട്ടുള്ള കൊച്ചുകമ്പോളവും-
മാമയമറ തിരക്കും ബഹളവും

ഓർമ്മശക്തി

കെ. പി. ശങ്കരമേനോൻ ബി. എ. ബി. എൽ.

ഓർമ്മശക്തിക്ക് അതിയായ പ്രാധാന്യം നൽകിവരുന്നതു നമ്മുടെ ബാല്യകാലത്താണ്. വിദ്യാർത്ഥി ജീവിതത്തിലും അതിനു വേണ്ടതി-

പരത്താലൊരുമുൾയോ പരബാലിക-
യ്ക്കുതൊട്ടുക്കുന്ന താഴ്ന്നുവസ്ഥയിൽ!
ഏഴെട്ടുമ്പോൾ കിഴക്കുകൊണ്ടും കിഴ-
ന്നുഴകൾക്കിടയിൽ ധന്യജയപാദം,
ഓർമ്മേ! നമിയ്ക്കു നീയെക്കുമ്പോൾ-
യ്ക്കുതൊട്ടുക്കുന്ന താഴ്ന്നുവസ്ഥയിൽ!
അദ്വൈത-നാശാതിതൻ ഭവനായതാ
വിദ്യാതമാനമാം പാലിയുണ്ടപ്പോൾ!

പുതിയകാരെഴും കാപ്പിതൻ കാവിലും
വിടർന്നുതവിടുന്ന റബർപ്പാപ്പിലും.....
നിന്നെത്തിനോക്കുന്ന നന്മയെക്കൊണ്ടും
സുന്ദരിമാരുടെ മനസ്സിലേക്കോ!

ഉഷ്ണരൂപസോപാനപംക്തികേറിയതിലെ
തപൽക്കുപിറത്തിലേത്താറു-വാസ്തവം,
താഴെപ്പുതുങ്ങുന്ന പരതന്ത്രം തവ
ചുഴും തെളിച്ചം വഴിതെളിയില്ലയോ?
അപ്രാപ്യലക്ഷ്യമായ സർവ്വവ്യനിമം-
ദിപ്രശ്നഗന്ധിത ധര്യേ! സരസ്വതി!
കാതുകരളം നിറയെച്ചമൽകൃതി
യോതിക്കൊടുക്കു നിൻനിക്ഷേപനിഷ്കടം!!

കുറേവേരളുലാലാദോളിതേ! നിന-
ക്കിബലഹിനകരങ്ങളെന്തൊരാൾ:
നിന്നെക്കുടിവെച്ചുകൊള്ളുമ്പോൾ-
ലന്യനന്മയെപ്പോലെയോ മമനേർച്ചകൾ!
അർത്ഥവിളയും ഭവൽപ്പദംഗിയിൽ
വർത്തിച്ചമന്മനം പൂണ്ണം, കവിത്തേപോയ്!
നീയും ഹൃദയസമജം-പിറവിയ-
യ്ക്കായിരമെങ്കിലും ഞാൻ നിന്നുപാസകൻ!!

—തെക്കോട്ടു ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ.

ൽ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നമ്മുടെ ഗുരുനാഥന്മാർ നൽകുന്നുണ്ട്. ഇതു മിക്കവാറും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു കാര്യമാണ്. എന്നാൽ അക്കാലത്ത് കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള സകല സംഗതികളേയും പറ്റി സൂക്ഷ്മമായ ഓർമ്മയുള്ളവർ വളരെ ചുരുക്കമായിരിക്കുമെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. വിദ്യാർത്ഥി ജീവിതകാലത്തു ശ്രദ്ധേയമായ വല്ല സമ്മാനങ്ങളും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു മിക്കവാറും ഓർമ്മയുണ്ടാവും. എന്നാൽ അന്നു ലഭിച്ച ആ സമ്മാനങ്ങൾ എന്താണ് ചെയ്തത് എന്ന് ഇന്ന് ഓർമ്മയുള്ളവർ വളരെ കുറവായിരിക്കും. ഓർമ്മയുടെ കാര്യം എന്തും ഇപ്രകാരമാണ്. ഓർമ്മശക്തിയുടെ ഭാഗങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെ പൂർണ്ണമായിരിക്കുന്നില്ല. സന്ദർശനങ്ങളായ കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ കുറച്ചുനേരം എടുത്തുവെച്ചു കളിച്ചതിനുശേഷം അവയെ നിർദ്ദയമായി നശിപ്പിച്ചു കളയുന്നതിന് അതിയായ സാമർത്ഥ്യമുള്ള ഒരു ഹൈവികൃതി ബാലന്റെ സ്വഭാവമാണ് നമ്മുടെ സ്മരണകൾക്കുള്ളത്.

എന്റെ വീടിന്റെ തെക്കുവശത്തു കൂടി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ സുപ്രസിദ്ധ നദിയിൽ, ഒരു വർഷക്കാലത്തു കളിക്കാൻ പോയപ്പോൾ അബലത്തിൽ ഒരു കയത്തിൽപ്പെട്ടു കഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു കഥ ഞാൻ ഇപ്പോഴും ഓർമ്മപ്പെടുണ്ട്. ആ സംഭവം കഴിഞ്ഞിട്ട് ഇന്നു പത്തു മുപ്പതു വർഷമായി. എന്നാൽ അന്ന് എങ്ങനെ, ആരുമല്ല ഞാൻ രക്ഷപെട്ടു എന്ന വിവരം തെറ്ററി എനിക്കു ഇന്ന് ഓർമ്മയ്ക്കു സാധിക്കുന്നില്ല. എന്റെ ദർബലമായ ഓർമ്മശക്തിയെ മാത്രം ഞാൻ ആശ്രയിക്കുന്നതിൽ ഇന്നും ഞാൻ ആ കയത്തിൽ അകപ്പെട്ടു ബുദ്ധിമുട്ടുന്ന

തായിട്ടാണ് വിചാരിക്കേണ്ടതു്. ഭൂതകാലത്തേക്കു നാം പിൻതിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ, അത്യാനന്ദകരമായി അന്നു നാം വിചാരിച്ചിരുന്ന ചില സംഭവങ്ങളേയും അതുപോലെ തന്നെ അതിദാരുണങ്ങളായി നമുക്കു തോന്നിയിരുന്ന ചില കാര്യങ്ങളേയും പറ്റി മാത്രമേ നമുക്ക് ഇന്നു സൂക്ഷ്മമായി ഓർക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നുള്ളൂ. ചിലപ്പോൾ നമ്മുടെ ഭൂതകാലജീവിതം നാശോന്മുഖമായ ഒരു ഹർമ്മ്യസമുദയമായിത്തീരുന്നു. ഇടിഞ്ഞു വീഴാറായ ഒന്നു രണ്ടു ശിലാസ്തംഭങ്ങൾ ആ മനോഹരമായ എട്ടുപ്പിൻറെ പ്രവേശനദ്വാരത്തെ ലക്ഷ്യീകരിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നിയേക്കാം. ജീവചൈതന്യത്താൽ ഏറ്റവും പ്രശോഭിച്ചിരുന്ന ആ സ്ഥലം ഇപ്പോൾ പൊട്ടി പൊളിഞ്ഞ അതിന്റെ അപേതനാവശിഷ്ടങ്ങളായ വികാരശൂന്യങ്ങളായ വസ്തുക്കളാൽ നിറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നപോലെ തോന്നിയേക്കാം എന്നു വരികിലും അവയെ ആവരണം ചെയ്തിരിക്കുന്ന പച്ചപ്പൂപ്പുകളും പടർപ്പുകളും ഇന്നും സുന്ദരങ്ങളായി നാം ചിലപ്പോൾ കരുതി വരുന്നു. നാം അനുഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞ ദുരിതസന്ധർബ്ബമായ സംഭവങ്ങളെ നമ്മുടെ സ്മരണ ചിത്രീകരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്. സന്ദോഷപ്രശ്നങ്ങളായ കാര്യങ്ങളേയും സംഭവങ്ങളേയും അവയുടെ രമണീയതയിലും സൈന്യമാർദ്ദതയിലും ശതഗുണീഭവിപ്പിക്കുന്നതിനും ഈ ഓർമ്മശക്തിക്കു കഴിവുണ്ട്. ഭൂതകാലദുഃഖങ്ങളുടെ (അവ അത്രവളരെ ഹൃദയസ്पर्ശകകൾ അല്ലായിരുന്നവെങ്കിൽ) ഒരു നേരിയ മറയയെ മാത്രമേ സാധാരണയായി സ്മരണ അതിലെ ശാശ്വതമായ കലവറയിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നുള്ളൂ. ഭൂതകാലത്തേക്കു നാം പിൻതിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ സ്മരണ നമുക്കു സാധാരണ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നത് അരുണകിരണ പ്രഭയിൽ പ്രശോഭിതവുമായ നാനന്ദകരവുമായ ഒരു മനോഹരപത്മമാവിനേയാണ്. അല്ലാതെ ഇരുണ്ട കറുത്ത പാറക്കുട്ടങ്ങളാലും ചുട്ടുപിടിച്ച മണലാരണ്യങ്ങളാലും ആവൃതവും, ശില കണ്ടുകാകലും ആയ ദുർഗ്ഗമമാർദ്ദത്തയെല്ലു സുന്ദരമായി കാണപ്പെടുന്ന ആ പത്മമാവിൽ കൂർത്തു മുത്ത ശിലാഖണ്ഡങ്ങൾ ഉണ്ടാകിലും നമ്മുടെ ഓർമ്മശക്തി അറയിലേ

ക്കു നമ്മുടെ ദൃഷ്ടികളെ തിരിച്ചു വിടുന്നതിൽ അലസമാണ്.

ഒന്നേദിനം ഒരേർപ്രം വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന നമ്മുടെ സ്മരണ ശൃംഖലയിലെ ഭൂരിപക്ഷം കണ്ണികളും ആ ഹൃദയത്തിൽ നിർമ്മിതങ്ങളാണ്. ഈ കാരണം കൊണ്ടു തന്നെ ആയിരിക്കണം സമപ്രാധാന്യമുള്ള അസന്തോഷകാര്യങ്ങളും സംഭവങ്ങളും നാം വിസ്മരിച്ചിട്ടും ആ ഹൃദയമര ചന്ദ്രിതമായ ചില സംഗതികൾ നമ്മുടെ മനോർപ്പണത്തിൽ ഇന്നും സുസ്ഥിരമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. പൂർവ്വകാലത്തിന്റെ പ്രോജലമായ പ്രേരണയിൽ തന്നെയായിരിക്കാം ചില വൃദ്ധന്മാർ അവരുടെ ചെറുപ്പകാലം വികാരപരമായ പ്രഭാഷണങ്ങൾക്കു വിഷയമാക്കിത്തീർന്നതും. അവരുടെ കാലത്തു ലോകവും കാലാവസ്ഥയും മനുഷ്യസ്വഭാവവും എല്ലാം തന്നെ ഇന്നത്തേതിനെ അപേക്ഷിച്ചു ആദർശപരങ്ങളും ഉത്തമങ്ങളുമായിരുന്നുവെന്നു അവർ പ്രലപിക്കാറുള്ളതും ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ യായിരിക്കണം. പൂർവ്വകാലത്തിന്റെ സ്മൃതി പാഠകന്മാർ ഇന്നോ ഇന്നലെയോ ഉണ്ടായവരല്ല. ലോകോത്ഭവം മുതൽ ഇക്കൂട്ടമര നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും എന്നാണ് ഒരു ഫലിതരസികനായ ജറോം കെ ജറോം എന്ന സാഹിത്യകാരൻ ഒരിക്കൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു്. അദ്ദേഹം തുടരുന്നു. “ലോകത്തിലെ ആദ്യമനുഷ്യനായ ആദാം കൂടി പ്രിയപ്പെട്ട പിതാവേ! അൻപതു വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപുണ്ടായിരുന്ന ആ സുദിനങ്ങളെ എനിക്ക് ഒരിക്കൽ കൂടി പ്രഭാനം ചെയ്യുക എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാൽകുകാലത്തുപ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം.” കാലം ചെല്ലുതോറും ലോകവും മനുഷ്യസ്വഭാവവും ഏറെയേറെ ദുഷിക്കുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ ധാരാളമുണ്ട്. ഇതിനുള്ള കാരണം അവരുടെ ഓർമ്മയിൽ ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നത് നന്മകളുടേയും സദ്ഗുണിയുടെ ഒരു സമാഹാരം മാത്രമാണ്. അവരുടെ കാലത്തു് അവർക്കു ഗോചരമായിരുന്ന ദുഷ്ടതകളും തിന്മകളും നിലനിറുത്തുന്നതിനും അവരുടെ ഓർമ്മശക്തിക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. മനുഷ്യർ എല്ലാത്തന്നെ ഭയങ്കരങ്ങളും ഹൃദയഭേദകങ്ങളും അനിഷ്ടങ്ങളുമായ സ്മരണകളിൽനിന്നും രക്ഷതേട്ടവർ ആയിത്തീരുന്നു. ഓർമ്മശക്തി

രസതന്ത്രപഠനം

വെള്ളക്കുളത്തു് കരുണാകരൻനായർ ബി. എസ്സ്. സി. എൽ. റി.

രസതന്ത്രം പദാർത്ഥം (Substance) വിജ്ഞാനീയമാണ്. പദാർത്ഥങ്ങളുടെ സ്ഥിതി (occurrence) തയ്യാറാക്കൽ preparation) ഗുണങ്ങൾ (properties) ചേരുവ അല്ലെങ്കിൽ യോഗം (Composition) മാറ്റങ്ങൾ (changes) പ്രയോജനങ്ങൾ (uses) എന്നിവയെപ്പറ്റിയാണ് രസതന്ത്രത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ലോകത്തിൽ പ്രകൃതിയിൽ നിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതും മനുഷ്യൻ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ, അസംഖ്യം പദാർത്ഥങ്ങളുള്ളതിനാൽ രസതന്ത്രശാസ്ത്രത്തിന്റെ വ്യാപ്തി എത്രമാത്രമുണ്ടെന്ന് ഊഹിക്കാം. ഓരോ പദാർത്ഥത്തെയുംപറ്റി നിരീക്ഷണങ്ങളിൽ നിന്നും പരീക്ഷണങ്ങളിൽനിന്നും ക്രമപ്പെടുത്തിയതും സൂക്ഷ്മമായ ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കണം. ഉദാഹരണമായി സാധാരണ ഉപ്പിനെപ്പറ്റി പഠിക്കുന്നപക്ഷം അത് എവിടെയെല്ലാം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നും, അഴുക്കുകൾ നീക്കി ശുദ്ധമായി തയ്യാറാക്കുന്നതെങ്ങനെ എന്നും, അതിന്റെ ഗുണങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ പ്രത്യേകതകൾ എന്തെല്ലാമെന്നും, അതിൽ ഏതെല്ലാം പദാർത്ഥങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നും. ചൂടു പിടിപ്പിക്കുമ്പോഴും, മറ്റു പദാർത്ഥങ്ങളോടുചേർക്കുമ്പോഴും എന്തെല്ലാം മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നുവെന്നും, ഏതെല്ലാം ആവശ്യങ്ങൾക്ക് അതുപയോഗിക്കാമെന്നും മറ്റും പഠിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

എന്നും സജീവമായി നമ്മിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യണമെന്ന് ആരും തന്നെ ആഗ്രഹിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നമ്മുടെ ഓർമ്മശക്തിയുടെ ക്ഷണഭംഗരതയാണ് ഇന്നു നമുക്ക് ഇത്തരത്തിലെങ്കിലും സമാധാനപരമായ ഒരു ജീവിതം സാധ്യമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നത്. ഓർമ്മശക്തിയെ വാനോളം പുകഴ്ത്തുന്നവർ ഈ കാര്യം ചിലപ്പോൾ വിസ്മരിക്കുന്നു. അതുതന്നെയാണ് അതിന്റെ ക്ഷണഭംഗരതയുള്ള ഒരൊന്നാന്തരം തെളിവു.

രസതന്ത്രപഠനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം അളവറ്റതാണ്. ആധുനികലോകത്തിൽ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന അസംഖ്യം വ്യവസായങ്ങളുടേയും, കൃഷി, വൈദ്യ, വാസ്തുവിദ്യ എന്നിവയുടേയും അന്വർത്ഥം ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു രസതന്ത്രവിജ്ഞാനത്തിലാണ്. പ്രകൃതിയിൽ നിന്നും ലബ്ധമാകുന്ന നാനാതരത്തിലുള്ള അസംസ്കൃത സാധനങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് ശാസ്ത്രീയരീതിയിൽ നിർവ്വഹിച്ചുവന്നവയങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിനും, കൃഷിയായുധങ്ങളും, വളങ്ങളും പാടേപരിഷ്കരിച്ചു വിളവു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും, അസംഖ്യം നൂതനവ്യയങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു വിവിധങ്ങളായ വ്യാധികൾ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുന്നതിനും, സഞ്ചാരനൂതകൃത്രിമനോ അഥവാ ജീവിതസുഖത്തിനോ ആയി റോഡുകൾ, പാലങ്ങൾ, വാഹനങ്ങൾ, അണകൾ, കെട്ടിടങ്ങൾ മുതലായവ നിർമ്മിക്കുന്നതിനും പലതരം പദാർത്ഥങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള സൂക്ഷ്മമായ അറിവ് ആവശ്യമാണല്ലോ.

മനുഷ്യന്റെ ദൈനംദിനജീവിതത്തിൽ പോലും രസതന്ത്രജ്ഞാനം അപരിത്യാജ്യമായിരിക്കുന്നു. ഒരു യഥാർത്ഥ പരമരസ രസതന്ത്രപഠനം കൂടാതെ ലോകവ്യാപാരങ്ങൾ ശരിയായി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും തദ്വാരാ ജീവിതം ആനന്ദമയമാക്കുന്നതിനും സാധിക്കുന്നതല്ല. ചുണ്ണാമ്പ് വായുവിൽ തുറന്നു വെയ്ക്കുമ്പോൾ വേഗം കട്ടിയാകുന്നു. ഈയം പൂശാൻ കരുത്തിയോ ഉപയോഗിക്കുന്നത് അപായകരമാണ്. ഇതര ലോഹങ്ങൾ കലർന്നിട്ടുള്ള സ്വർണ്ണം ഒരു അമൃത്തിലിട്ടാൽ വേർതിരിച്ചെടുക്കാം. വായുസ്സർശമേൽക്കുന്ന ഇരുമ്പു തുരുമ്പുപിടിക്കുന്നു. വിഷവാതകങ്ങൾ ശ്വസിക്കാതിരിക്കാൻ മുഖാവരണങ്ങൾ (Gas masks) ഉപയോഗിക്കുന്നു. കടിക്കാനുള്ള വെള്ളത്തിൽ ചിരട്ടക്കരി ഇട്ടുവെയ്ക്കുന്നു. വായുസ്സർശമേൽക്കാത്ത കഴൽവെള്ളം സാധാരണ മുഖം

കഴുകാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല. മുട്ട കഴിക്കാനുപയോഗിക്കുന്ന വെള്ളിത്തവികളും നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന അരഞ്ഞാണങ്ങളും കടുത്തുപോകുന്നു. അലൂമിനിയം പാത്രങ്ങൾ ചാരം കൊണ്ടു തേയ്ക്കുകയോ, ഉപ്പുള്ള പദാർത്ഥങ്ങൾ വെയ്ക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ഒരു കട്ടകത്തിൽ വെള്ളമെത്താൻ തീ കത്തിക്കുമ്പോൾ പാത്രത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ നിന്നും വെള്ളം ഇററിറുവീഴുന്നു. കഴുകിത്തുടച്ച ചിമ്മിനീ വച്ച ഒരു വിളക്കു കത്തിച്ചപ്പോൾ ചിമ്മിനീയിൽ ഒരു മുടൽ ഉണ്ടാകുന്നു. വില കുറഞ്ഞ വൈദ്യുത വിളക്കുകളിലെ ബൾബുകൾ വേഗം ഏരിഞ്ഞുപോകുന്നു. മാവുപയോഗിച്ച പശുക്കുക്കുമ്പോൾ അല്പം തുരിശ് ചേർക്കുന്നു. കിണറുവെള്ളം ഇരുമാക്കുന്നതിനും, പല്ലു പഠിച്ചാലുടൻ വായിൽ കവിൾക്കൊള്ളുന്നതിനും പൊട്ടാസിയം പേർമാനഗനേറ്റ് ഉപയോഗിക്കുന്നു. പട്ടുകളിൽ എണ്ണവീണാൽ മററുന്നതിന് “അമോണിയ” ഉപയോഗിക്കുന്നു. ജലദോഷവും തലവേദനയും ഉപ്പോൾ നവസാരവും ചുണ്ണാമ്പും കൂടി കയ്യിലിട്ടു തിരുമ്മി മണപ്പിക്കുന്നു. സാധാരണ വയറുവേദനയുള്ളപ്പോൾ സോഡാപ്പൊടി വെള്ളത്തിൽ കലക്കി കുടിക്കുന്നു. ശരീരത്തിൽ നിസ്സാരമറിവുകൾ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ പടിക്കാരക്കട്ടയോ, പൗഡറോ ഇട്ടു തിരുമ്മുന്നു. എഴുത്തുമഷി പുറണ്ടു, തുണിയോ കടലാസോ വൃത്തിയാക്കാൻ ബ്ലീച്ചിംഗ് പൗഡറും വെള്ളം ചേർന്ന ഒരു അമ്ലവസ്തു ഉപയോഗിക്കുന്നു. മുണ്ടിലോ, കയ്യിലോ, ഐഡിൻ കൂട്ടതൽ പുറണ്ടാൽ കഞ്ഞിവെള്ളം ഒഴിക്കുന്നു. വെള്ളം അധികം ചേർക്കാത്ത നാരങ്ങാനിർ പല്ലിനു കേട്ടുണ്ടാക്കുന്നു. അടുപ്പിൽ അധികം വിറകു വയ്ക്കുന്നത് പലവിധത്തിലും ദുഷ്യമാണ്. ഈ വിധത്തിലുള്ള അനേകം പ്രസ്താവങ്ങൾക്കു സമാധാനം പറയുവാൻ ഏതൊരു പൗരനും കഴിയേണ്ടതാണ്. നിത്യജീവിതത്തിനത്യാവശ്യമായ സാധനസാമഗ്രികളേപ്പറ്റിയോ അവയുടെ പ്രവർത്തനരീതികളേപ്പറ്റിയോ ഒരു ഗന്ധവുമില്ലാതെ ജീവിതം നയിക്കുന്നവർ മുക്തലുരാരണരും, രസതന്ത്രപഠനം ഏവക്കും പ്രയോജനപ്രദമാണെന്നും ഇതിൽ നിന്നും വ്യക്തമാണല്ലോ.

രസതന്ത്രപഠനം കൊണ്ട് ഒരു തൊഴിൽ പരിശീലിക്കുന്നതിനും അതുകൊണ്ട് ആദായം എടുക്കുന്നതിനും മറ്റു ശാസ്ത്രങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു കൂടുതൽ എളുപ്പമുണ്ട്. സോപ്പ്, വാർനീഷ്, എഴുത്തു-അച്ചടി-അടയാളമഷികൾ, വെടിമരുന്നു, മെഴുകുതിരി, പെയിൻറ്, ഇനാമൽ, ഐസ്, തീപ്പെട്ടി, കടലാസ്, പെൻസിൽ, കണ്ണാടി, ഗ്ലിസറീൻ, ബാറ്ററി, ഇഷ്ടിക, ഓട്, കോൺക്രീറ്റുവെപ്പുകൾ, കരികൾ, പോഷ്, പൽതൈലം, നരനീണ്ടിനത്തു, ചാരായം, കുമ്മായം, നെല്പോലിഷ്, റബർഷീറ്റ്, പൽപ്പൊടി, ശുദ്ധമായ വിനാഗിരി, ശുദ്ധമായ ആവണക്കണ്ണ, വാസനയുള്ള വെളിച്ചെണ്ണ, വാസ്ലൈൻ, ലോസിൻജസ്, ബിസ്കറു, റൊട്ടി, സോഡാ, സർബത്തു, മറ്റു ശീതളപദാർത്ഥങ്ങൾ, തൈലങ്ങൾ, ആസവങ്ങൾ, ലേഘങ്ങൾ, പലഹാരങ്ങൾ, ഉപ്പിലിട്ടതുകൾ, വത്തലുകൾ, പടിക്കാരക്കട്ട! പൗഡർ, ശർക്കര, കരിപ്പെട്ടി, എന്നിങ്ങനെ നിത്യജീവിതത്തിനാവശ്യമുള്ള നിരവധി സാധനങ്ങളുടെ നിർമ്മാണത്തേപ്പറ്റിയും, ഈയംപുശര, ഫോട്ടോ എടുക്കൽ: കണ്ണാടിയിൽ വെള്ളിപുശര: ഇലക്ട്രോ പ്ലേറ്റിംഗ്, ചായം കയറൽ ബ്ലീച്ചിംഗ്, തോൽ ഉണയ്ക്കിടൽ, തടിവാറൽ, ഉരുക്കു പതപ്പെടുത്തൽ, മത്സ്യങ്ങൾ, മാംസങ്ങൾ, പഴങ്ങൾ എന്നിവ പാത്രത്തിലാക്കി വയ്ക്കൽ, എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചില വ്യവസായങ്ങളേപ്പറ്റിയും പഠിക്കുന്നതു ജീവിതായോധനത്തിനു തീർച്ചയായും ഉപകരിക്കുമല്ലോ.

സാംസ്കാരികാഭിവൃദ്ധിയിലും ലാക്കാക്കിയും രസതന്ത്രം പഠിക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമാണ്. പ്രകൃതി രഹസ്യങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ച് നൈർദ്ദിക്മായ ജിജ്ഞാസ ശ്രമിക്കുന്നതിനും ബുദ്ധിയെ വേണ്ടുവണ്ണം വികസിപ്പിച്ച് ഉപരിഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനും രസതന്ത്രം മറ്റു വിഷയങ്ങളേക്കാൾ ഉപകരിക്കുന്നു. പദാർത്ഥങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനംകൊണ്ട് ഏവനും ജന്മനാസിദ്ധമായിട്ടുള്ള സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണശക്തി, ആലോചനാശക്തി, വിവേചനാശക്തി എന്നിവ പതിന്മടങ്ങ് വർദ്ധിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. പ്രാചീനകാലം മുതൽ നാം ഓരോ പദാർത്ഥങ്ങൾ

മറിയം മോണ്ടിസോറി.

(അക്കമ്മചെറിയാൻ)

“മോണ്ടിസോറി പ്രസ്ഥാനം” എന്ന പ്ര
ഖ്യാതമായ ശിശു വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയുടെ പ്ര
ണേതാവാണ് ഡോക്ടർ മറിയം മോണ്ടിസോ
റി. 1870 ആഗസ്റ്റ് 31-ാം-നാളെ ഇറ്റാലിയി
ൽ ഭൂജാതം ചെയ്ത ഈ മഹതിയുടെ ചെറുപ്പം
മുതൽ തന്നെ ജീവിതഗതിയിൽ അനന്യസാ
ധാരണമായ ഒരു പ്രത്യേകത ദൃശ്യമായിരുന്നു.
അദ്യമായി പബ്ലിക് സ്കൂളിൽ പോകുവാൻ
വന്നുയറുന്ന ഇറ്റാലിയിലെ ഈ ബാലിക,
നക്ഷത്രമിത മനസ്സുള്ള തദ്ദേശ്യരുടെ നിശി
തനിരൂപണങ്ങൾക്കു വിധേയയായി. അനന്തരം
സർവ്വകലാശാലയിൽ ചേരുന്നതിനുള്ള മ
റിയയുടെ ആഗ്രഹത്തെ പിതാവ് അനുകൂലി
ച്ചില്ലെങ്കിലും, അക്കാലത്തിൽ പിതൃശാസന
ത്തെ അവൾ അവഗണിച്ചു. തന്നിമിത്തം വള
രെക്കാലത്തേക്കു മകളോട് സംസാരിക്കുന്നതിനു
പോലും പിതാവ് സന്നദ്ധനായില്ല. 1896-
ൽ മറിയം, ഡോക്ടർ (ക്രൈം മെഡിസിൻ) ബി

രുദം നേടി. ആദ്യമായി ഈ ബിരുദം നേടിയ
ഇറ്റാലിയൻ വനിത നമ്മുടെ കഥാനായികയാ
ണെന്നുള്ളതു പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്. വി
ദ്യാർത്ഥിനിയായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ “ഫെമി
നിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനം”ത്തിന്റെ ഒരു സജീവപ്ര
വർത്തകയായിരുന്നു മറിയം. ഡോക്ടർ ഡിഗ്രി
സമ്പാദനത്തിനുശേഷം ബർലിനിൽ സമേളി
ച്ച ഫെമിനിസ്റ്റ് കോൺഫറൻസിൽ, ഇ
റ്റാലിയൻ വനിതകളുടെ പ്രതിനിധിയായി മ
റിയ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. കോൺഫറൻസിലെ
പ്രഭാഷണചതുർത്വവും വിഷയസമർത്ഥശക്തി
യും, ശരീരകോമളമിയും മൂലം, ഉത്തരയൂറോപ്പി
ലെ ഒരു പത്രം, മറിയയ്ക്കു “രവി രശ്മി” എന്ന
അഭിധാനം നൽകുകയുണ്ടായി.

1897-ൽ മറിയം, റോമിലെ ജനറൽ ആ
ശുപത്രിയിൽ ഡോക്ടറായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു.
അക്കാലത്തെ ഉദ്യോഗത്തിൽ, യൂറോപ്യൻ
വനിതകളിൽ നിന്നു ഇദംപ്രഥമമായി നിയമി
തയായതു നമ്മുടെ നായികയാണു്. ട്യൂറിനിൽ
വെച്ചു നടന്ന മെഡിക്കൽ കോൺഫറൻസിൽ
“അവശബാലോലാഭനം”ത്തിന്റെ ആവശ്യക
തയെപ്പറ്റി സയുക്തകീം ചെയ്ത പ്രസംഗം, യൂ
റോപ്പിലെ പത്രങ്ങൾ വളരെ പ്രാധാന്യം
നൽകി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. തൽഫലമായി അ
ക്കനെയുള്ള ബാലരെ ഉദ്ദേശിച്ച് ഇറ്റാലിയിൽ
ഒരു സ്ഥാപനമാരംഭിക്കുകയും, അതിന്റെ നേ
തൃത്വം മറിയയ്ക്കു നൽകുകയും ചെയ്തു. 1900-ൽ
ഡോക്ടർ മോണ്ടിസോറി, റോമിലെ വനിതാ
സർവ്വകലാശാലയിലെ ആരോഗ്യരക്ഷാവകുപ്പി
ന്റെ അദ്ധ്യക്ഷയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അവരു
ടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വിജയപഥത്തിലേക്കു നീ
ങ്ങിയതു്, 1906-ൽ “ശിശുമന്ദിരം” സ്ഥാപി
ക്കപ്പെട്ടതോടുകൂടിയാണ്. ഈ പുതിയ ശിശു
വിദ്യാഭ്യാസപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പരിഗണനീ
യമായ നേട്ടം, ഭട്ടുധികം ജനങ്ങളെ സമാകർ

തയാറാക്കിയിരുന്ന വിധങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി
അവയെ കാലോചിതമായി പരിഷ്കരിക്കുന്ന
തിനും ഏതൊരു പരരണം രസതന്ത്രപഠനം
കൊണ്ടു സാധിക്കുന്നതാണു്. ഉദാഹരണമായി,
ആയുർവേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള
പല ഔഷധങ്ങളും ആധുനികശാസ്ത്രജ്ഞർ പ
രിചിതമല്ലാതിരിക്കുന്നു. അപരിചിതങ്ങളായ
ഈ ഔഷധങ്ങൾ ആയുർവേദവിധിയനുസരി
ച്ചോ ആധുനികശാസ്ത്രീയ വിധിയനുസരിച്ചോ
നിഷ്പ്രയാസം തയാറാക്കുന്നതിനും രസതന്ത്ര
പഠനംകൊണ്ടു് സാധിക്കുന്നു. ഗവേഷണം കൊ
ണ്ടു് ഒരു പക്ഷെ ഉടൻ പ്രയോജനമുണ്ടായില്ലെ
ങ്കിലും ബുദ്ധിയെ വികസിപ്പിക്കുന്നതിനു പശ്ചാ
പ്ലമാകയാൽ ഒരു കലാപഠനം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന
മാനസികവികാസം പദാർത്ഥവിജ്ഞാനീയ
ത്തിൽ നിന്നും ലഭ്യമാകുമെന്നതിനു സംശയമില്ല.

ഷിപ്പു. അവരുടെ അപേക്ഷാസരണം ഡോക്ടർ മോണ്ടിസോറി, രണ്ടാഴ്ചക്കാലക്കൊണ്ട് എഴുതിത്തീർത്ത “മോണ്ടിസോറി രീതി” എന്ന ഗ്രന്ഥം, ഇപ്പോൾ പതിനഞ്ചിൽപരം ഭാഷകളിൽ തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഡാക്ടർ മോണ്ടിസോറി, ശിശുവിദ്യാഭ്യാസവിഷയമായി വരുത്തിയ പരിവർത്തനം ലോകത്തിന്റെ അതിരുകളിലെല്ലാം അലതല്ലി. ശിശുവിൽ അന്തർലീനമായ മണിഭീപത്തെ കെട്ടുതടയ്ക്കുവാൻ പ്രോജക്ടിപ്പിക്കുകയാണ് ആ മഹതിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസാഭർശം. ശിശുക്കളിൽ സ്വാശ്രയശീലം വളർത്തി ലോകജീവിതത്തിന് അവരെ പ്രാപ്തരാക്കുകയാണ് ഡാക്ടർ മോണ്ടിസോറിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസോദ്ദേശം. “മോണ്ടിസോറി വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി” യെപ്പറ്റി വിവരിക്കുവാൻ ഈചെറുലേഖനത്തിൽ സാദ്ധ്യമല്ലാത്തതുകൊണ്ട് വിട്ടു.

1939-ൽ ഡാക്ടർ മറിയം മോണ്ടിസോറി ഇൻഡ്യയിൽ വന്നു. അവരിപ്പോൾ, കൊ

ഡൈക്കനാലിൽ “റോസ് ബാങ്ക്”-ൽ താമസിക്കുന്നു. എഴുത്തും വായനയുമാണ് അവരുടെ പ്രധാന ജോലി. ഒരു ശിശുവിന്റെ ലാളിത്യവും ഒരു മാതാവിന്റെ വാത്സല്യവും, അവരിൽ ഞാൻ ദർശിക്കുന്നുണ്ട്. അവരുമായി പരിചരിക്കുന്നവരെല്ലാം, അവർ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തെയെന്നോ, മനശ്ശാസ്ത്രജ്ഞനെയെന്നോ ഒരു ഡാക്ടർ എന്നോ, ഒരു എഴുത്തുകാരിയെന്നോ ഉള്ള നിലയിലല്ല അവരെ ബഹുമാനിക്കുന്നത്. അതിലേത്രയോമഹത്വമേറിയ ഒരു മഹതിയായിട്ടാണ്.

ആലപ്പുഴയിൽ

നിങ്ങൾ വരുമ്പോൾ രേഖാശാസ്ത്രവിഭാഗം ജ്യോതിഷവിഭാഗമായ പ്രൊഫസ്സർ A. N. N. Pillai-യെ സന്ദർശിക്കുക.

ക്യാമ്പ്, കോമളവിലാസം.

THE KOTTAYAM BANK Limited.,

Incorporated in Travancore 1926)

Head Office:—KOTTAYAM.

Branches:—ATHIRAMPUZHA, KANJIRAPALLY, KOTTAYAM, MUNDAKAYAM, PEERMADE, VAIKOM AND VANDIPERIYAR.

Advances are made against approved Commodities, Government Securities, Insurance policies, Gold & Approved Stocks & Shares, at all offices of the Bank. All other kinds of banking business transacted

Deposits will be received at the following rates (until notified otherwise) at all offices of the bank:—

Current accounts	1%	per annum
Notice deposits (Two weeks' notice)	2½ percent	"
Savings Bank accounts	3	" "
Fixed Deposits for 6 months	3½	" "
" 12 "	4	" "
" 24 "	4½	" "

Please enquire at any office of the bank for the terms of our Special Savings Bank Account, which was started recently & which has met with the approval of all our constituents.

A. I. ITTYIPE.
Managing Director

വാസന്തി—ഒരു വിലാപം

(സീതാദാസൻ)

- 1 ആനന്ദംഗസൗഖ്യമൊടുങ്ങെങ്ങൾ കഴിച്ചതില്ല
മാസംതികച്ചു പുനരൊന്നതിനേരെമുമ്പായ്
ഹാ! നന്ദജിച്ചിതു തഭീയശരീരമയ്യോ
വാസന്തി-കർക്കശതമം വിധിഭർവിലാസം!
- 2 അപ്പൊൻപ്രഭാതരവിധിത്തുളുമ്പായ് വിരിഞ്ഞ
ചൊല്ലൊത്ത റോസയുടെ സൗരഭമേന്തിയനാൾ
തല്ലെന്നിന്നീ മമകരത്തിലണഞ്ഞ നേര-
മിപ്പാപി നിന്മഹിമയേതു മറിഞ്ഞതില്ല!
- 3 തെല്ലല്ല ഞാൻ മുദ്രവികാരവിഹീനചിത്തൻ
വല്ലായ മ ചേർത്തു തവാങ്ഗമഹസ്സിനാകെ
വില്ലങ്കമില്ലാമണിയാകിലുമാനൂതന്റെ
പല്ലാൽക്കടിച്ചു കളയാൻ മുതിരും കരങ്ങൻ

കാതലിക് ബാങ്ക് ഓഫ് ഇൻഡ്യാ (ക്ലിപ്തം) ചങ്ങനാശേരി

(തിരുവിതാംകൂറിൽ രജിസ്ട്രേഷൻ ചെയ്തത്)

ശാഖകൾ.

ചങ്ങനാശേരി

എടത്തുപാ

കോട്ടയം

വളരെ സൗകര്യപ്രദമായ വിധത്തിൽ എല്ലാവിധ ബാങ്കിംഗ് പാടുകൾ ചെയ്തുകൊടുക്കപ്പെടും.

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കു ഫോഡ് ആഫീസിലോ ബ്രാഞ്ചുകളിലോ ആവശ്യപ്പെടുക.

4 ആടോപമോടോമ നിമജീവിതത്തിൽ
 കൂടിട്ടുമാലിന പക്ഷിയെ മാറിനിൽത്തൻ
 കൂട്ടുന്നമളിനീശം തവപൂവലശം
 വാടംവരയ്ക്കു പരിചയ്കളാലരിച്ചു
 5 ഭാഷ്ണിതിപ്പൊളുത്താൻ തവമേനിയകെ
 വേർന്ന കാലമൊരു കൂസലുമേശിടാത്തോൻ
 നീക്കെന്നിനിൻതൻ ചടച്ചവരുപ്രകാരം
 നോക്കെത്തിയിട്ടുനരകവയെഴാത്ത മുർഖൻ
 6 തന്മയ്നിഴലിടിമെലിഞ്ഞഴകേറെ വേറി-
 ടെണമാത്രവും ബലമൊഴാതെ ഭവിച്ചുപോതാം
 എന്മയ് തലോടി മമ ഭേദസുഖം വളർക്കാൻ
 ചെമ്മേതുനിഞ്ഞിതയിനി വിമലാന്തരങ്ഗം.
 7 തപിട്ടൊത്തു നി തനമുഴപ്പൊട്ടയുതവനത്തിൽ
 പ്ലപ്പുപ്രമോദമമന്മാവാളുടുത്തുകൂടി
 തട്ടിച്ചനന്മമിതു ചേഞ്ഞൊരു കൾശലൻ ഞാ-
 നൊട്ടല്ല ചെയ്തതു കൊടുമ്പിഴ ഭുഷ്ടചിത്തൻ
 8 മാഴ്കീടിലെത്തുമലമദ്യ, സുവൃത്തയാം നി
 വൈകാതെ തൻഗുണമിവകലണയ്ക്കുമ്പോ
 മെയ്കാലിയായപരപക്ഷശശാകനെപ്പോ-

ലാകാരമേ വെടിയുവാനിടവന്നു കഷ്ടം!
 9 നിസ്സുലൂകപുണ്യവും പുകളുപെടുന്ന
 വസ്തുക്കളിൽക്കൊതി മനുഷ്യനു ജന്മസിദ്ധം
 എത്തിക്കരത്തിലവയെങ്കിലുടൻ മറക്കും
 തത്തന്മഹതപചവനാത്മവിവേകശൂന്യൻ.
 10 “പൊയ്”പോയവയ്ക്കു വിലപൊന്നിലുമേ
 റെയ്തേ
 ഇപ്പോഴുമുള്ളവ വളപ്പിലെ മുല്ലമാത്രം”
 ഇപ്പോഴ് നിനപ്പുനജൻ മണമോറതാമൻ
 നോപ്പ, നശിക്കിലുഹോകൃതകൃത്യതാൻ നി.

കാഞ്ഞിരപ്പുള്ളി | _____
 പരേതനായ കെ. എം. തോമസ് അവാർ
 കൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള കാഞ്ഞിരപ്പുള്ളിയുടെ ചരി-
 ത്രം എന്ന ഗ്രന്ഥം ഉടനെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തു-
 നതാണ്.
 ഓറിയൻറൽ പ്രസ്സ്, കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി.

സർവ്വരോഗചികിത്സാനുതൽ

(ഒന്നാം രണ്ടാം ഭാഗങ്ങൾ അടങ്ങിയത്)

ഗ്രന്ഥകർത്താ:—

മയ്യനാട്ടു ജോൺ അലക്സാണ്ടർ

നല്ല കടലാസിൽ ഭംഗിയായി അച്ചടിച്ചു ബയൻറു ചെയ്തത്.

വില ക. 2 ഞ. 4.

കറച്ചു പ്രതികൾ മാത്രമേയുള്ളൂ.

വി ശി വാനന്ദംപിള്ള,

സുബ്രഹ്മണ്യവിലാസം ബുക്ക് ഡിപ്പോ,

ആലപ്പുഴ.

പ്രേമപൂജ

വായനക്കാരെ ഹർഷപൂജകിതരും, അഭി-
 നയിക്കുന്നവരെ അഭിമാനഭരിതരും പ്രേക്ഷക-
 രെ അതുഭൂതസ്തിമിതരുമാക്കുന്ന ഒന്നാന്തരം ഗദ്യ-
 നാടകം.

ഗ്രന്ഥകർത്താ-പി. സി. കോരുത്ത്.

വില 12 ഞ.

മാനേജർ കേരള പബ്ലിഷിംഗ് കമ്പനി
 പുളിക്കിഴ്, തിരുവല്ല.

FOR

HIGH CLASS PRINTING
 VICTORY PRESS,

M. C. ROAD,

KOTTAYAM.

Chalackal, Always.

P. O. & R. S. Alwaye On the Periyar Bank

Sea port—Cochin
On the Alway—Kottayam Road.

MANUFACTURE

Roofing, Ceiling, Flooring, Ridge and Vally Tiles, Bricks, Wire—cut Bricks,
Pipes, Filters, Flower—Pots, Ventilators, Pinnacles and other articles of Pottery.
Turned out by Engine power.

പെരിയാർപോട്ടേറീസു
ചാലയ്ക്കൽ, തൃശ്ശൂർ.

പെരിയാറിന്റെ തീരത്തു്.

ആലുവ) കേരളത്തിന്റെ ഡയറിയുടെ വകുപ്പ്.

മേച്ചിൽക്കാട്, മച്ചോട്, തറയോട്, കുമത്തോട്, പാത്തിയോട്, പുകയോട്, ചിലോട്, ചുടുകുട്ട, ഇഴുകി, പൈപ്പ്, ഫിൻററർ പൂച്ചടി, ക്രാസ്സി, അടുപ്പ്, താമിക്ഷടം മുതലായവ വില്പനയ്ക്കു തയ്യാറുണ്ട്.

ഒന്നുംതരം അല്പമാ കളിമണ്ണ എൻജിനിൽ പാകപ്പെട്ട
ത്തിയതുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയത്.

കുട്ടനാടൻ

(ചാരിക)

പത്രാധിപന്മാർക്ക് } വിചരണശാസ്ത്രം വിജ്ഞാ. എ. ബി. എസ്.
തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ള

മനോഹരങ്ങളായ ചെറുകഥകൾ — രസികൻ ഹാസ്യലേഖനങ്ങൾ — ഉജ്ജ്വല വിമർശനങ്ങൾ — സുന്ദര കവിതകൾ ഇവ ഒരേ ലക്കത്തിലും.

പി. കെ. പത്മനാഭപിള്ള, മാനേജിംഗ് പ്രൊഫ്രൈറർ,

കുട്ടനാട്ടൻ, കോട്ടയം

വിദ്യാലയങ്ങളിലെ മതാഭിസന്ദേശം

(രാജസേവാസക്ത ജി. ആർ. വാഡിയ)

ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ നേരെ ഏറ്റവും പ്രത്യയശൈലിത്തോടു കൂടി തൊട്ടുതിട്ടുള്ള വിമർശനശരം, അത് നിർശ്ചാരവും ഭൗതികത്വമയവും ആണെന്നും സ്വഭാവദാർഢ്യത്തിന്റെ അവശ്യലക്ഷണമായ ധർമ്മനിഷ്ഠയുടെ അഭാവം നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ കാണുന്നെന്നുമാണല്ലോ. ഇൻഡ്യയിലും യൂറോപ്പിലുമുള്ള പൊതുജനധാരണ ഇതായിരിക്കെ, മതബോധത്തെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തോളം വിചിത്രമാർഗ്ഗം വിരുദ്ധമായ ഒരു മനോഗതി വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകന്മാരുടെ ഇടയിൽ നിലവിലിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ വിരുദ്ധഭാവം മനസ്സറിയത്തൊന്നെന്നെങ്കിലും, സന്മാർഗ്ഗബോധനമെന്ന പ്രശ്നത്തിലേക്കും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. പല വിദ്യാലയങ്ങളിലും സന്മാർഗ്ഗോപദേശത്തിനു വ്യവസ്ഥചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അത് എത്രയും ഉദാസീനമായ ചിന്തയിലാണ് നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതെന്നുള്ളത് കപ്രസിദ്ധമാണ്. ഇംഗ്ലീഷിനൊ, കണക്കിനൊ കൂടുതൽ സമയം വേണ്ടിവരുമ്പോഴൊക്കെയും, സമ്പ്രദായമായും സുഗമമായുമെന്നപോലെ “മഴ” വീഴുന്നതു സന്മാർഗ്ഗബോധനത്തിനു നീക്കിവച്ചിട്ടുള്ള സമയത്തിനേക്കാണെന്നുള്ളത് ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഈ വിരോധമനോഭാവം, നിരീകരണാർഹമല്ലെങ്കിലും യുക്തിസാധുതയുള്ളതാണ്. അതിനുള്ള പ്രധാന കാരണങ്ങൾ രാഷ്ട്രപര്യന്തനവിധത്തിൽ സംഗ്രഹിക്കാം.

(1) എല്ലാവിയ മതബോധനത്തേയും പൊതുവെ ബാധിക്കുന്നതാണ് ഒന്നാമത്തെ യുക്തി. അതായത്, മതമെന്ന പര്യന്തനത് സാരാംശത്തിൽ വിശ്വാസത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമാണെന്നും ഇതുമായും വ്യക്തിപരമായ ഒരു കാര്യം പഠിപ്പിക്കുവാൻ അസാദ്ധ്യമെന്നും.

(2) എല്ലാ മതങ്ങളെപ്പറ്റിയും പഠിപ്പിക്കുന്ന കാര്യം അസാദ്ധ്യമാക്കിത്തക്കവണ്ണം അത്രയധികം മതങ്ങൾ ഇൻഡ്യയിലുണ്ട്. ഒരു പ്രത്യേക മതവിഭാഗത്തിനു മാത്രം ആ പര്യന്തനം ലഭ്യമാക്കിക്കൊടുക്കയും, മറ്റുള്ളവയെ അവഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് നീതിയുക്തമല്ലാതിരിക്കുന്നു.

(3) എല്ലാവരും മതബോധനം ലഭ്യമാക്കാൻ സാധിക്കുമെന്ന വന്നാൽതന്നെയും അത് ആശാസ്യമാണോ? മതങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഇൻഡ്യ വളരെയധികം കഷ്ടപ്പെട്ടുനില്ക്കുന്നു? ഇൻഡ്യയുടെ രാഷ്ട്രീയ വികസനത്തിനു പ്രതിബന്ധമായിരിക്കുന്ന ആ ഭീനതകളെ തന്നെ ശാശ്വതവും, ത്രുകുശലവുമായിത്തീർക്കുകയായിരിക്കുമോ. ബോധനത്തിന്റെ ഫലം? അറബിമുൻഷി “കാപിക്രമം”കെതിരായും, സംസ്കൃതപണ്ഡിതർ മദ്ദേച്ഛമന്മാകെതിരായും, കണ്ണക്ഷോഭം ചെയ്യുന്നത് മരഭാത്തിനെ അളിക്കുന്നതിനെന്നും, ഇൻഡ്യാക്കാരെ ഒന്ന് ചിരിക്കുന്നതിനു പകരം ഭീന്നിപ്പിക്കുന്നതിനുമേ പ്രയോജനപ്പെടുകയുള്ളു.

(4) എല്ലാ ഗവണ്മെൻറുവിദ്യാലയങ്ങളും പാലിക്കേണ്ട മതനിഷ്പക്ഷത സാധിക്കുന്നതിനുള്ള ഉത്തമമാർഗ്ഗം മതബോധനത്തെ നിഷ്കർഷയോടു കൂടി ഒഴിച്ചുനിർത്തുകയാണ്.

പൊതുമുതലിൽനിന്നും സഹായധനം സ്വീകരിക്കുന്ന വിദ്യാലയങ്ങളേയും ഈ പ്രമാണം ബാധിക്കുന്നത് യുക്തസരണമാണ്, വിദ്യാഭ്യാസം ആവശ്യകരമല്ലാത്തതും, അതിരിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തതുമായ ഒരു പരിശുദ്ധമാകയാലും, ഏതെങ്കിലും രൂപത്തിലുള്ള ധനസഹായത്തിനായി എല്ലാ വിദ്യാലയങ്ങളും ഗവണ്മെൻറിനെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും സകല വിദ്യാലയങ്ങളും മതബോധനത്തെ കൈവീടേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു.

“ഔദ്യോഗികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി ആദ്യമായി വാദിച്ചവരിൽ പ്രധാനികൾ അംഗ്ലിക്കൻ സഭയിലെ വൈദികന്മാരായിരുന്നു” എന്നുള്ള മി. ഡെററിന്റെ ഭേദനത്തിലെ പ്രസ്താവന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമാണ്. “വിദ്യാലയങ്ങളിൽ കടിപിടിയുണ്ടാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഇടുക്കൊടുത്തിരിക്കുന്ന എല്ലാകാര്യം”മായിട്ടെ മതബോധനം പരിണമിക്കുകയുള്ള എന്നു വാദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. വ്യത്യസ്തവിഭാഗങ്ങളോടുകൂടിയതെങ്കിലും ഏകമതത്തിന്റെ മേധാവിത്വമുള്ള ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഈ വാദത്തിനു പ്രസക്തിയുണ്ടായെങ്കിൽ, പ്രത്യക്ഷമായ വ്യത്യാസങ്ങളോടുകൂടിയ അനേക മതങ്ങൾ ഉള്ള ഇ

ന്യൂയിൽ ഈ വാദത്തിന് വളരെയധികം പ്രസക്തിയുണ്ടായിരിക്കണം.

(5) ഇന്ത്യയിലെ അഭ്യസ്തവിദ്യരായ മാതാപിതാക്കളുടെയിടയിൽ മതബോധനത്തെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തോളം വളരെ പ്രകടമായ ഒരു ഉദാസീനഭാവം ഉണ്ടെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ബൈബിൾപഠനം നിർബന്ധിതമായിരിക്കുന്ന യൂറോപ്യൻ വിദ്യാലയങ്ങളിലേയ്ക്കും ഇന്ത്യയിലെ കുട്ടികളെ അയയ്ക്കുന്ന പതിവിൽനിന്നും ഈ വാസ്തവം വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്. ബൈബിൾ പഠിപ്പിച്ചാലും കൊള്ളാം, ഇല്ലെങ്കിലും കൊള്ളാം എന്ന തികച്ചും ഉദാസീനമായ ഒരു നിലയാണ് മിക്ക മാതാപിതാക്കളാൽ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. യൂറോപ്യൻ വിദ്യാലയങ്ങളിലെ മൗഢമായ അന്തരീക്ഷത്തെ കരുതിയല്ല, ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ വിദഗ്ദ്ധമായി അഭ്യസിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, പൊതുവെ മേൽത്തരമായ ശിക്ഷണരീതിയുള്ളതുകൊണ്ടുമാണ് ഇന്ത്യക്കാരായ കുട്ടികളെ അങ്ങോട്ടയയ്ക്കുന്നത്.

മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ, ഋവകന്യായങ്ങളെല്ലാം പ്രഥമദൃഷ്ടിയിലെങ്കിലും യുക്തിയുക്തമായിരിക്കുന്നു എന്ന സമ്മതിക്കുതിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല. മതാനുകൂലമായ അന്തരീക്ഷമുള്ള വിദ്യാലയങ്ങളിൽ തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ പരിശീലിപ്പിക്കണമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്ന മതബോധമുള്ളവരുടെ ആഗ്രഹം വിഫലമായിത്തീരുന്ന ഒരു കാരണമാണ് അവരെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. ആധുനികങ്ങളായ വിദ്യാഭ്യാസവിധിയാലോട്ട് യാതൊരു പൊരുത്തവുമില്ലാത്തതാണ് മതബോധനമെന്നുള്ള നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ അഭിപ്രായംകൂടയാകുമ്പോൾ വിഷമങ്ങൾ പൂർവ്വധികം വർദ്ധിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. സകല മതങ്ങളും സിദ്ധാന്തപരങ്ങളായതുകൊണ്ട് മതബോധനം നമ്മെ ചിന്തിപ്പിക്കുന്നതിനു പകരം വിശ്വസിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതായിരി

ക്കെ, യഥാർത്ഥവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം നമ്മുടെ ചിന്താശക്തികളെ വികസിപ്പിക്കുകയാകുന്നു. ഇപ്രകാരം, സ്വന്തം അനുഭവവികാസത്തിനും ആശയരത്ന ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ ഇടയാകത്തക്കവണ്ണം തീർത്തു പരിത്യക്തമായ ഒരു നിലയാണ് മതബോധനത്തിന് വന്നിട്ടുള്ളതെന്ന് പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നിപ്പോകുന്നു. എങ്കിലും ഇങ്ങനെയൊരു നിഗമനം നമ്മുടെ അന്തർഗ്ഗതങ്ങളായ ബോധ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം കടകവിരുദ്ധമാണ്. ആ നിഗമനത്തിന്റെ ബുദ്ധിപരമായ അധർമ്മത്തോട് നമ്മുടെ ഹൃദയം മറുതലിക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാലും നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ പ്രേരണകൾ, ഒരു പട്ടിയെപ്പോലെ, വാലും താഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് കടന്നുകൂടുന്ന പോലും—അല്പംകൂടി വിവേകപൂർവ്വമായി ഈ പ്രശ്നത്തെ സമീപിക്കുകതോ?

ഈ വികല്പാവസ്ഥയിൽനിന്നും രക്ഷപെടണമെങ്കിൽ, ആദ്യമായിത്തന്നെ മതത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്താണെന്ന് വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മതബോധനമെന്നാൽ, തത്വസംഹിതയും, അൽഭുതചരിത്രങ്ങളും, കർമ്മപരിപാടികളും, ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഒരു പ്രത്യേക മതത്തെയാണ് പരാമർശിക്കുന്നതെങ്കിൽ,—ഒരേ മതവിഭാഗത്തിൽപെട്ട വിദ്യാർത്ഥികളെ മാത്രം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വിദ്യാലയങ്ങളുടെ കാഴ്ചത്തിലൊഴിച്ചു—മതബോധനത്തിനെതിരായി കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള യുക്തികളെല്ലാം നിലനിൽക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. എന്നാൽ ഒരു വിശേഷാൽത്തിൽ പ്രത്യേക മതങ്ങൾക്കെല്ലാം ഉപരിയായി മതം വിരാജിക്കുന്നുണ്ട്.

മതങ്ങൾ പലതാണെങ്കിലും മതം ഒന്നേയുള്ളൂ എന്നുള്ള പ്രസ്താവനയോട് പലരും യോജിക്കുമല്ലോ. മതത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഉന്നതമായ ഈ അർത്ഥത്തിൽ, അത് മാനവചരിത്രത്തിൽ നെടുനീളെ പ്രകാശിക്കുകയും, ഊശ്വരനെ അന്വേഷിക്കുന്നതിൽ വ്യാപൃതമായിരിക്കുന്ന സാർവ്വത്രികമായ ആ

Thomas Chacko Mukkadan & Co.,

Whole Sale Dealers

IN

Foreign Liquor,

Kanjirapally

മതത്തിന്റെ ആനുകാലിക ഘടനയായി മാത്രം പ്രത്യേകമതങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

മനുഷ്യാവസ്ഥയിൽനിന്നും മതത്തെ സ്ഥാനഭ്രംശം ചെയ്യുന്നതിൽ ശാസ്ത്രം വിജയം വരിച്ചുവെന്ന് വിചാരിയ്ക്കുന്നത്, പത്തൊമ്പതാംശതാബ്ദത്തിലെ ഒരു പ്രത്യേകരം ചിന്തകന്മാരുടെയിടയിൽ പരിഷ്കാരലക്ഷ്യമായി കരുതിയിരുന്നു. എന്നാൽ ഇരുപതാംശതാബ്ദത്തിൽ ശാസ്ത്രം തന്നെയും അതിന്റെ അപകാരവശങ്ങളിൽ കൂടുതൽ മിതബുദ്ധിയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. സ്വന്തം പരിമിതികളെ സമ്മതിച്ചുതന്നെ അതിനു സഹോചമില്ലാതായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. പ്രകൃതിരഹസ്യങ്ങളെ കയ്യടക്കുന്ന കയ്യാത്തിൽ—എന്നമെന്നപോലെ ഇന്നും അതു ദത്താവഹമാണെങ്കിലും സ്വന്തം പരിധി വിട്ട് കയ്യാകൾ മുൻപോട്ടുക്കുന്നതിനും, സ്വന്തം നേട്ടങ്ങളെ പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനായി തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെയും, മതത്തിന്റെയും, സഹായം നേടുന്നതിനും ഇന്ന് അതിന് സന്നദ്ധരായുള്ളവർ ഉണ്ടുണ്ട്. വില്യം ജയിംസ് (William James) ഹെൻറി ബെർസൺ (Henri Bergson) വൈറ്റ് ഹെഡ് (White head) എഡ്മണ്ട് ഓട്ടൺ (Eddington) എന്നിവരുടേയും സഹോചര്യമായി മാക്സ് പ്ലാൻക് (Max Planck) ന്റെയും ജീവിതതത്വവിഹാരങ്ങളുടെ അർത്ഥം ഇതല്ലാതെ മറെറൊന്നാണ്? താൻ ഒരു വെറും ശാസ്ത്രജ്ഞനാണെന്നും, പദാർത്ഥങ്ങളുടെ ആപേക്ഷികതയെ സംബന്ധിച്ച തന്റെ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ താത്വികമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കൊന്നും താൻ ഉത്തരവാദിയല്ലെന്നും, വീണ്ടും വീണ്ടും പറഞ്ഞിട്ടുള്ള മറ്റൊന്നായ എയിൻസ്റ്റീന്റെ (Einstein) അതിബുദ്ധിയോടുകൂടിയ വിനയാതിരേകത്തേയും നമുക്കു മറുക്കാവുന്നതല്ല. ഇന്നാകട്ടെ, ഉപരിപ്പുപബുദ്ധികളായ ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെക്കൊണ്ടുവന്നു—നി ഭാഗ്യവശാൽ ഈ തരത്തിലുള്ള ഒരു നല്ല സാധ്യ ഇൻഡ്യയിലുണ്ട്—ഒരുഭാഗത്തു ശാസ്ത്രവും, മറുഭാഗത്തു തത്വശാസ്ത്രവും മതവും, തമ്മിൽ, നൈസർഗ്ഗികമായ വൈ

ജാത്യമുണ്ടെന്നുള്ള ശാസ്ത്രബുദ്ധിയില്ലാത്തവരാണ് മിക്ക ശാസ്ത്രകാരന്മാരും. എന്നാൽ അവരൊക്കെയും പ്രത്യേക മതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ വകവക്കാത്തവരായിരുന്നേക്കാം. ഇങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽപോലും ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞന് ഭക്തനും, ആചാരാനുഷ്ഠാനമായ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയായിരിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നുപറയുവാൻ വിഷമമായിരിക്കുന്നു.

മതത്തോടുള്ള മനോഭാവം ഈ വിവരിച്ച രീതിയിൽ സ്വീകാർത്ഥമാണെന്നു വരുന്നപക്ഷം, വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ, അറിവും, വിശ്വാസവും തമ്മിലുണ്ടെന്നു പറയപ്പെടുന്ന പൊരുത്തക്കുറവിന്നൊന്നും കാര്യമാകേണ്ടതില്ല. വിജ്ഞാനത്തിൽനിന്ന് വ്യതിരിക്തമായിട്ടുപോലും വിശ്വാസത്തിന് ഈ ലോകത്തിൽ ഏതുമുണ്ട്. സർ ഓലിവർ ലോഡ് ജീനൈപ്പോലെ ഗണനീയനായ ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞന് പ്രേതവിദ്യയിൽ വിശ്വസിക്കാമെങ്കിൽ, ദൈവവിശ്വാസത്തിന്റെ ആവേശകരമായ പിടിയിൽനിന്നും രക്ഷപെടാൻ സാധിക്കാത്തതിൽ ഇന്ത്യയ്ക്കുവേണ്ടി അഭിനന്ദിക്കേണ്ടതില്ല. ഇരുപതാംശതാബ്ദത്തിൽപോലും മതം അധികച്ചറായിത്തീർന്നിട്ടില്ലെന്നിരിക്കെ, മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെമേൽ പരമമായ ആധിപത്യം ചെയ്യുന്ന മതത്തിന്റെ ശക്തിക്ക് മാനവചരിത്രം മുഴുവൻ സാക്ഷിനിൽക്കെ, ഒട്ടകപ്പക്ഷിയെപ്പോലെ പലയൊളിച്ചുകൊണ്ട്, മതബോധനം അനാപശ്യവും അബദ്ധവുമാണെന്നു പറയുന്നത് നിയ്ക്കുപ്രയോജനമാണ്. വിശുദ്ധ്, ലൈംഗികവാസന, ജ്ഞാനമുയർന്ന ഏകീകൃതയെപ്പോലെ അവിതർക്കമായ ഒരു വാസ്തവമാണ് മതവികാരമെങ്കിൽ, ലൈംഗികബന്ധങ്ങളുടേയും, സാമ്പത്തിക മൽസരങ്ങളുടേയും, അപകടങ്ങൾക്കെതിരായി നാം നടപടികൾ സ്വീകരിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ, മതത്തിന്റെ അരോഗമായ വളർച്ചക്കും പേണ്ടതു് ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ശരിയായ ഒരു മതബോധനസമ്പ്രദായം രൂപീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമേ, ഇതു സാധിക്കുള്ളതാവാം. മതങ്ങളുടെ പ്രത്യേക ധർമ്മങ്ങളെ അവഗണിച്ച് മതങ്ങളിലുള്ള നവനവമാന്യധർമ്മങ്ങളെ പ്ര

ചെമ്പുപണി

ചെമ്പുകൊണ്ടുള്ള പണികളെല്ലാം ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നു. ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ ചാർജ്ജ്. സകലവിധ ചെമ്പുപാത്രങ്ങളും എപ്പോഴും വില്പനയ്ക്കു തയ്യാറുണ്ട്. ഏതിനും പഴയ ചെമ്പു വില്പിക്കുന്നതാണ്.

കെ. സി. പത്മലാസ്,
മാക്നാഗ്നേറ്റ് - കറന്ററിനു കൂടി

കാശിപ്പിള്ളക മാത്രമാണ്, ശരിയായ ഏകമാർഗ്ഗം, ഏല്പാ മതങ്ങളുടെയും കാര്യമായ സർവ്വ സാമാന്യതയുള്ള വിജയപുരം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ട് ഈ കാര്യം സാധിക്കാവുന്നതാണ്. അപ്പോൾ, മതത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നവർ, സകല മതങ്ങളെയും, ഇണക്കി കോർക്കുന്ന ചരടുപോലെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഊശ്വരാംശത്തെ ദർശിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്ന വിധത്തിലെ മരാഘ്യനം നടത്താവൂ എന്ന് സിദ്ധിക്കുന്നു.

ഈ മനോഭാവം അനുപേക്ഷണീയമാവിധം സഹിഷ്ണുതയിലേയ്ക്കും, അതിനേക്കാൾ ഉപരിയായി പരമാർത്ഥമായ ആസ്വാദനമനോഭാവത്തിലേയ്ക്കും വഴി തെളിക്കുന്നതായിരിക്കും. സഹിഷ്ണുത ഉള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രം മതിയാകയില്ല. “മറവന്റെ വിശ്വാസങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമായും, അഞ്ചുതന്നെ, എന്നാൽ അതെന്റെ കാര്യമല്ല. ശരിയെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളോടു അവന്റെ വിശ്വാസങ്ങൾ ഇടപെടാത്തതോളം കാലം അവനെന്നും വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളട്ടെ” എന്നിങ്ങനെ സ്വയം സമാധാനിക്കുന്ന ഒരു മനോഭാവമാണ് സഹിഷ്ണുതയിലുൾക്കൊള്ളുന്നത്. ആസ്വാദനമനസ്ഥിതി ഇതിനേക്കാൾ ഉളരെ ഉയരുന്ന തരത്തിലുള്ളതാണ് അനുഭാവത്തോടുകൂടി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും, അഭിനന്ദനത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നതിനുമുള്ള ശക്തിയെയാണ്, അത് ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നത്.

ഇൻഡ്യയുടെ രാഷ്ട്രീയരോഗങ്ങൾക്കെല്ലാം മതപരമായ സ്ഥിതികളെണ്ണം കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയെങ്കിൽ, ഇൻഡ്യയിൽ വിദ്യാഭ്യാസലോകത്തിലെ, അനാഥപ്പെണ്ണായി cinderella മതബോധനത്തെ വിചാരിച്ച് പെരുമാറരുതെന്നുള്ളതിന് കൂടുതൽ നായുണ്ടാകുന്നു. കൂടാതെയും, മതബോധനമെന്ന പരമ്പരാഗതമായ ഏറ്റവും ഉന്നതമായ അർത്ഥത്തിലുള്ള സന്മാ

ദ്യോവദേശവും, അതിലടങ്ങുന്നതാണെന്നുകൂടി എപ്പോഴും ഓർക്കേണ്ടത് മതബോധനത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു പാഠ്യപുസ്തകം തയ്യാറാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വിപുലമായ പ്രാതിനിധ്യസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ ഒരു കമ്മിറ്റിയെ നിയമിച്ചുകൊണ്ട്, ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് മൈസൂർ ഗവണ്മെന്റ് അവരുടെ രാജ്യത്തുള്ളതെ വെളിപ്പെടുത്തി ഹിന്ദു മതം, ഇസ്ലാംമതം, ക്രിസ്തുമതം, ബുദ്ധമതം, ജൈനമതം, സൊറോ അസ്ത്രിയൻ മതം മുതലായി ഇ ഇൻഡ്യയിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട മതങ്ങളുടെ പ്രമുഖങ്ങളിൽനിന്നും, പ്രത്യേകം തെരഞ്ഞെടുത്ത ഭാഗങ്ങൾ അടങ്ങിയതായിരിക്കണം പാഠ്യപുസ്തകമെന്ന് പ്രസ്തുത കമ്മിറ്റിക്കാർ നിശ്ചയം ചെയ്തു. വിവിധമതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും എടുത്തു ചേർക്കേണ്ട ഭാഗങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനുള്ള ചുമതല, കമ്മിറ്റിയുടെ അംഗീകാരത്തിനു വിധേയമായി, അതതു മതങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നവർക്കായി വിട്ടുകൊടുത്തിരുന്നു. 1937 ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം ശ്രദ്ധാർഹമായ ഒരു പരീക്ഷണമായിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെയും, പരിശോധനോദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയും ഇടയിൽ മതബോധനത്തിനെതിരായി നിലവിലുള്ള മുൻവിധികൾ ഹേതുവായി, വിദ്യാഭ്യാസാധികാരികൾ അതിനെ പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ തീർക്കുന്നതിനുള്ള നിർഭാഗ്യം ആ ഗ്രന്ഥത്തിനുണ്ടായി. ഇപ്രകാരം, ഇൻഡ്യ ഇപ്പോഴും മതകാര്യങ്ങളിൽ പരസ്പരം ദേഷിക്കുന്ന കക്ഷികളായി പിർത്തറിയിൽക്കുന്നു. ഇതു തങ്ങളുടെ കാര്യമല്ലെന്നുള്ള വ്യാമോഹത്തിൽ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകന്മാരും വർത്തിക്കുന്നു. മതബോധനമേ അവശ്യമില്ലാത്തതായിരിക്കട്ടെ, ലൗകികവിദ്യാഭ്യാസം മതത്തെ നിശ്ശേഷമായി ഹനിച്ചുകിട്ടുമെന്നും അവർ നിഷ്കളങ്കമായി വിശ്വസിക്കുന്നു! ഒട്ടകപ്പക്ഷി, നയത്തിനു ഒന്നാതരം ഉദാഹരണം!

THE KOTTAYAM TIMBER WORKS,

K. K. ROAD - KOTTAYAM.

TIMBER — Suppliers of timber in logs & Scantlings

FURNITURE — Makers of up-to-date Furniture

SOFTWOOD — Dealers in softwood logs & planks

SANITARY — Stockists of Sanitary materials.

Prop: K. C. Markose

Travancore Wood Works

Mundakayam.

"It is a high class Swadeshi enterprise in every sense ... the factory affords an example of the proper type of mass production."

Sa hivothama Sir C. P. Ramaswami Aiyer, K. C. S. I., K. C. I. E., LL. D., Dewan of Travancore.

"My visit to Mr. Thomas' Travancore Wood Works at Mundakayam on 20th. November 1942 has shown me that this firm has worked hard and cleverly to establish a very special line of war supplies namely mallets and maul heads. They are excellently served with a choice of local timber which must be unique in India, so that they have a variety of hardwoods available. The setting up of machinery has shown great ingenuity and the power unit burning charcoal is one of the cleanest and most efficient I have seen in India."

R. M. Gowri, Timber Adviser to the Master General of Ordnance, New Delhi.

"The Japanese will have to shut up shop if Travancore and other favoured parts of India follow Mr. Thomas' example and take up in earnest the mass production of solid well furnished, beautifully grained furniture on a national scale."

C. P. Skrine, O. B. E., I. C. S., Resident for the Madras States.

"An enterprising attempt to provide really good furniture at a cheap price, that is sure to succeed."

S. Jepson, Editor, "Illustrated Weekly of India."

"Mr. K. V. Thomas, the Managing Proprietor, has a head for industrial planning He has done a great pioneering work"

Dr. P. J. Thomas, M. L. A. University Professor of Economics, Madras.

"I was trained in my youth as a wood worker and I have never seen such a collection of very ingeniously constructed wood-working machines."

W. Fyfe, Madras Industries Service.

"I must heartily congratulate Mr. Thomas on the excellent lay-out of his factory, on the neatness and system that are in evidence throughout the plant."

S. Kamesam, Formerly Director of Development Travancore.

ബ്ളഡ്-ഇൻ-കാർണിസ്

വൈദ്യലോകത്തിന്റെ പ്രശംസയ്ക്കും അനുഭവസ്ഥന്മാരുടെ അഭിനന്ദനത്തിനും പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുള്ള സുപ്രസിദ്ധ ആരോഗ്യസംവൽക്കരണധം എത്? ആവ്സൺസ്

ബ്ളഡ്-ഇൻ-കാർണിസ്

രക്തശുദ്ധിക്ക് വലുതും വിനംശ്രീപുരുഷഭേദമെന്യെ രോഗാവസ്ഥയിലും അരോഗാവസ്ഥയിലും ഉപയോഗിക്കാവുന്ന ഇത്ര ഫലപ്രദമായ ഒരു വിശിഷ്ടരക്തശുദ്ധകരണമില്ല. ഗർഭിണികൾക്കും പ്രസവം കഴിഞ്ഞവർക്കും ആരോഗ്യം നശിച്ചവർക്കും അത്യന്തമായ ഔഷധമാണ്. ശരീരധാതുക്കളെ പുനർജീവിപ്പിക്കുവാനും ദീപനകയത്തെ മാറ്റി ആഹാരത്തിന് അമിതമായ ആശനൽക്കുന്നതിനും സർവ്വോത്തമമായ ടോണിക്കാണ് ബ്ളഡ്-ഇൻ-കാർണിസ്. കുട്ടികളുടെ വളർച്ചയ്ക്കുവശ്യമായ പോഷകാംശങ്ങളും ഇതിൽ അടങ്ങിയരിക്കുന്നു.

ബ്ളഡ്-ഇൻ-കാർണിസ്

തിരു: ഗവ: സർജൻ ജനറൽ ഡോക്ടർ കെ. പി. രാമൻപിള്ള, റിട്ട: സർജൻ ജനറൽ ഡോക്ടർ മിസ്സിസ് പുനൻ ലൂക്കോസ്, കൊച്ചി ഗവ: സിവിൽ സർജനായ ഡോക്ടർ എ. കെ. മേനോൻ, ഡോക്ടർ ബാബു രാവു, തിരു: ജനറൽ ഫോസ്റ്ററിൽ സുപ്രഭു ഡോക്ടർ ജേക്കബ് രളിയത്തു, ഡോക്ടർ പോൾ പുത്തൂരൻ, ഡോക്ടർ റി. കെ. കൃഷ്ണസ്വാമി, വയസ്സൂർ ആയുർനാരായണമസ്സ് മരലായ മറ്റനേകം സർവ്വസമ്മതനായ വൈദ്യവിശാരദന്മാർ ബ്ളഡ്-ഇൻ കാർണിസിന്റെ അത്യന്തപ്രയോജനപ്രദതയെ സാക്ഷ്യപത്രങ്ങൾ കൊണ്ടു പ്രശംസിക്കുന്നു.

വാദഗ്ധാഭിപ്രായങ്ങൾ:-

ആവ്സൺസ് ബ്ളഡ്-ഇൻ-കാർണിസ് ഞാൻ ചിലപ്പോൾ കൊടുത്തു പരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടാകുന്നു. അതു രക്തത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ശുദ്ധമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന് വിശേഷമാണെന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നു. സാധാരണ പത്രങ്ങളിൽ പരസ്യപ്പെടുത്തി കാണുന്ന ഔഷധങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾക്ക് വിശ്വാസം തീരെ കുറഞ്ഞു വരുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ ബ്ളഡ്-ഇൻ കാർണിസിന്റെ ഔഷധശക്തിയിൽ അർപ്പം പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കാവുന്നതാണ്.

ബ്രഹ്മശ്രീ: വയസ്സൂർ ആയുർ നാരായണമസ്സ്.

യുദ്ധാരംഭത്തിന് ശേഷം ഇംഗ്ലീഷ് കാര്യങ്ങളും, ജർമ്മൻ കാര്യങ്ങളും ഔഷധങ്ങൾ അസുഖങ്ങളായി തീർന്നപ്പോൾ ആവ്സൺസ് കാരാൽ തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ബ്ളഡ്-ഇൻ-കാർണിസ് ഞാൻ ചില രോഗികൾക്കു നിശ്ചയിച്ചുകൊടുത്തതിൽ ഗണ്യമായ പലസിദ്ധി ഉളവായി എന്നു എനിക്ക് ബോധ്യമായിരിക്കുന്നു. രക്തക്കുറവിനും, പ്രസവശേഷമുള്ള അവശതയ്ക്കും ഇതു നല്ല ഒരു പ്രതിവിധിയാണ്. ജവരോഗബാധയ്ക്കു ശേഷം വേഗത്തിൽ വീണ്ടും ആരോഗ്യം സമ്പാദിക്കുന്നതിന് ബ്ളഡ്-ഇൻ-കാർണിസ് വളരെ പലവത്താണ്.

ഡോ. മിസ്സിസ് എ. പുനൻ ലൂക്കോസ്,

ബി. എ. എം. ബി. ബി. എസ്. (ലണ്ടൻ) എൽ. എം. (റോട്ട്)

എം. ആർ. സി. ഒ. ജി. റിട്ട: സർജൻ ജനറൽ.

ക്രിസ്തു മസ്സെ സ്മരണ

(ബോധശാസ്ത്രം)

പ്രേമവാദാശി-ലോക പ്രേമവാദാശി
 ഗോകുലജാതം അലോകമവർണ്ണം
 ആകുലതാലതിക സ്മരാജിത (പ്രേമവാദാശി)
 ഭൂതലപാവന പരിമുദസ്മനം
 ശീതളമഞ്ജുള മംഗളഗാനം.
 ബെതൽഹേം ഗോകുലനികടേ പോകാം
 അതുലാനന്ദപദാന്തികമണ്ഡം (പ്രേമവാദാശി)
 പതിതജനാനന്ദ പൊന്മണിദീപം
 വിബുധജനാനന്ദ മാഗ്നപ്രദീപം

പുഷ്പനദസ്സിലുയർന്നു താരം
 സമുദ്രമസ്സിനും അശാഹാരം
 ഉദ്യയിലഭിനവസ്തേഹവിചാരം
 നിറവുചിദായകസ്മയപാദം (ബെതൽഹേം—
 പ്രേമവാദാശി—ലോക പ്രേമവാദാശി)
 ദീനദയാപര ചേതന ധാരീ
 മാനവസങ്കുല പാപസംഹാരി
 അമരാനന്ദ പദാന്തരചാരീ
 അമൃതനിഷ്പന്നി വചോമധുധാരി (ബെതൽഹേം.

പയറിന്റെ ആത്മാലാപം

കഥാവസ്തു:— ഇസ്തൽമുതലാളിയുടെ പല
 ചരക്കുകടയിൽ ഒരു ചാക്കു ചെമ്പയറു കിടന്നു.
 അതിൽനിന്നു നാമിപയറു തൊഴിലാളികൾ പൻ
 വാങ്ങിച്ചു. അതിൽനിന്നു ഒരു പയ:മണി താ
 മെ വന്നതു് ഒരു ഉറുമ്പ് എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി.
 ആ പയറിൻമണി വിലപിക്കുന്നു:—

“ഹാ! കഷ്ടം! ഹസവിയേ! എന്നെതുതാ ഒരു
 പാഴുറുമ്പ് അവന്റെ വിൻമാളത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടു
 പോകുന്നു!

തുറകൻ ഹവിസ്സെന്നപോലെ ഈ നീചൻ
 കൊണ്ടുപോയി എന്നെ തിന്നുമോ? ഞാൻ തണുത്ത
 മണ്ണിൽ കിടന്നു കിളിത്തൂട്ട് വെളുത്തുവടച്ച ചെ
 ടിയായി മണ്ണിലലിഞ്ഞുചേരുമോ?

അ ചാക്കു; അതിൽ കോടാനുകോടി പയറു
 മണികളോടുകൂടി കഴിച്ചു ആ സുവണ്ണകാലം!

ഹാ, ചാക്കു പ്രവരാ! അങ്ങനെ വീണ്ടുപി
 ളിക്കുകയാണോ? വരു— അല്ലെങ്കിൽ എന്നെ
 കൊണ്ടുപോകൂ.

അയ്യോ! ഈ നീചൻ എന്നെ അധ:പതിപ്പി
 ക്കും മുമ്പു എന്നെ എന്റെ ഗൃഹത്തിൽ എത്തിക്കൂ.

ഞാൻ എന്നാണു ഇനി ആ പയർവാദാശിയി
 ൽ വന്നു വീണു അതിലെ തുളികളിലൊന്നുചേർന്നു
 ലയിക്കുന്നതു്”

വെറും പയറെന്നല്ലേ വിചാരിച്ചതു്? അല്ല.
 ഇതു മിസ്റ്റിക്കവിതയാണ്. പയ:മണി ജീവാ
 ത്വവും പയ:ചാക്കു പരമാത്വവും.

“മഹത്തായ ഒന്നിന്റെ ഭാഗവും, അതിൽത
 നെ ലയിച്ചു സാക്ഷ്യം പ്രാപിക്കാൻ വെമ്പുന്നതു
 മായചൊരിയ വസ്തു—അതിന്റെ വെമ്പലാണ്. ആ
 വെമ്പലിന്റെ പ്രകാശനമാണ് മിസ്റ്റിസിസം.
 അതുൾക്കൊള്ളുന്ന കവിതയാണ് മിസ്റ്റിക്കവിത!”

ഈ നിർവചനമനുസരിച്ചു എന്റെ പയർ
 ഒരു മിസ്റ്റിക്കവിതയാണ്.

വനിതാഹോസ്റ്റലിൽനിന്നു് കാളുകൻ കബ
 ളിച്ചിച്ചു വശീകരിച്ചുകൊണ്ടുപോയ വിദ്യാർത്ഥിനി
 യുടെ വിലാപമണിതെന്നും, ഇതു സിംബോളിസ
 മാണ്ണെന്നും വേറൊരു വ്യാഖ്യാതാവു പറയുന്നു.

അല്ല, ഞാനെഴുതിയതു് മിസ്റ്റിക്കവിത
 യാണെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിലാണ്. അതിനെതി
 രു പറഞ്ഞാൽ—

“ഗോപി”

മുഖപിത്രം

സമുദയയുടെ രക്ഷാധികാരിയായ മോൺ:
 കല്ലാത്തുൽ അവർകളുടെ ജൂബിലി സ്മാരകമായി
 സമുദയ വായനശാലയ്ക്കു വേണ്ടി പണിതിട്ടുള്ള
 “Rt. Rev. Mgr. Jacob Kallarakal Jubilee
 Memorial Building”ന്റെ ഫോട്ടോ.

ക്ഷമാപണം

ഞങ്ങൾക്കു്, മാനു ലേഖകന്മാർ സംഭാവന
 ചെയ്തിട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങളിൽ ചിലവ പ്രസിദ്ധപ്പെ
 ട്തതുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. കാരണം, കടലാസി
 ന്റെ വിലക്കൂടുതലല്ല; അച്ചടിച്ചുകിട്ടുവാനുണ്ടായ
 വിഷമതയാണ്. ഇതുമൂലംതന്നെ ശരിപ്പെടുത്തി
 യതു്, കോട്ടയത്തെ നാലു പ്രസ്സുകളിലായ്ക്കാണ്.
 സമുദയ സമ്മേളനാഘസരത്തിൽതന്നെ ഈ പ്രസ്സം
 പ്രസിദ്ധം ചെയ്യണമെന്നുണ്ടായിരുന്ന നിർബന്ധം
 മൂലമാണ് കറെ ലേഖനങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടി
 വന്നതു്. അതിനു് ക്ഷമാപണം ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ.
 പ്രസാധകന്മാർ.

മലബന്ധം, അശോഭോഗങ്ങൾ, അഗ്നിമാന്ദ്യം, അരുചി,
തപ്തരോഗങ്ങൾ മുതലായവയ്ക്കും.

ഡാക്ടർ ജി. എൻ. നായരുടെ

അർശോഹലം

ന

അത്യന്തം ഫലപ്രദം

ശ്രീചിത്രാപ്രദർശനത്തിൽനിന്നും സ്വപ്നമെ
ഡലും അനേകം പ്രശസ്തഡാക്ടർമാരിൽനിന്നും
സർട്ടിഫിക്കറ്റുകളും ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ആദ്യധോ
സിൽതന്നെ അതിശയനീയമായ ഫലം കാണി
യ്ക്കുന്നതു്.

വിലവിവരം

ഒരു റാത്തൽ ടിൻ	രൂ. 2-0-0
അരറാത്തൽ ടിൻ	രൂ. 1-0-0
കാൽറാത്തൽ ടിൻ	രൂ. 0-10-0
ഡബിൾഡോസ് പാക്കറ്റ്	രൂ. 0-2-0

തയ്യാർ ചെയ്യുന്നവർ

ജി. വി. ഫാർമസി, ഏറ്റംമാനൂർ-തിരുവിതാംകൂർ

സ്റ്റാക്കിസ്റ്റ് ഇല്ലാത്ത സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും അപേക്ഷ ക്ഷണിയ്ക്കുന്നു.

ഉറുപ്പുപറയാം

റോൺസലിറീസ് ഉള്ളവർ (കുറുനാക്കു വളർച്ച) ഞങ്ങളുടെ

റോൺസിൾസ് പിൾസ് ഗുളിക

സേവിച്ചാൽ ഉടൻ പൂർണ്ണസ്വലം പ്രാപിക്കുമെന്നും. വില ഡസൻ 1൯ 1 8 0 മാത്രം
കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കും സ്റ്റാമ്പുസമിതം ക്യാറ്റ്ലോഗിനും എഴുതുക.

N. B. ആയുർവ്വേദവിധിപ്രകാരം പാകംചെയ്തിട്ടുള്ള എല്ലാ ഔഷധങ്ങളും മിതമായ വിലയ്ക്കു് തയ്യാർ.
വർമ്മാസ് ആയുർവ്വേദ ഫാർമസി, കോട്ടയം. Br. ആലപ്പുഴ.

“അഭിനവസാനൊളം” നിർമ്മാതാക്കൾ

പി. പാപ്പിക്കമ്പനി മാന്നാനം.

(Estd in 1877)

റബേക്ക സാമാനങ്ങൾ

1-ാം ചരട്ട് ചൈനാപ്പട്ട് 18 നീളം വളയം 1൯	0 12 0
2-ാം " " ഗട്ട 1 നീളം " 1൯	0 6 0
3-ാം " " " 2 " " 1൯	0 12 0
4-ാം " " പട്ടുറുൽ " "	0 8 0
1-ാം കമ്പി വളയം 1൯	0 4 6
2-ാം " " " 5 6	0 5 6
3-ാം " " " 7 0	0 7 0
4-ാം " " " 8 0	0 8 0
അക്കമുടി വളയം 1൯	5 0 0
അർപ്പുസ് കട്ട 1൯	0 8 0
അണി (Peg) 1൯	0 6 0
പേന്തി (Bridge) "	0 6 0

Manager: P. Pappy & Co.,
Mannanam, - Travancore.

SAHRUDAYA

THE ANNUAL PUBLICATION

OF

The Sahrudaya Library, Kanjirapally.

PUBLISHERS:

Kanjirapally,
25th December 1943.

K. J. Thomas, B. A.
V. V. Varkey, M. A.
D. C. Kizhakemurthy.

100 Pages
Price 1 Rupee.

യുദ്ധസേവനം

രചന.

പ്രിയപ്പെട്ട രാജ്യം,

ബോംബെ,
10. 12. '43.

ഭവതിയുടെ കണ്ഠ് ഇന്നാണ് കിട്ടിയത്. ഏറെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി നിങ്ങളാരും ഉൽക്കണ്ഠാലോകരാണ്. യുദ്ധസേവനം അത്ര വിഷമമായി ഞാൻ കരുതിയിട്ടില്ല. ഈയിടെ, ബമ്മാ തിരിച്ചുവരുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ഉപജ്ഞിതമായി നടക്കുന്നതിനാൽ ഞങ്ങൾക്കു കറെപ്പോഴികൂടാലുണ്ട്. ഇവിടെ ചൂട് വളരെ കൂടുതലാണ്. ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഏഴ്നൂറും കുമ്പസാരം ഉപയോഗിക്കുന്നു. മുമ്പ് അവ ഇവിടെനിന്നു വാങ്ങിച്ചിരുന്നു. കറെന്നാലും, ഭവതിയുടെ ഉപദേശപ്രകാരം കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി ആയുർവേദമാർഗ്ഗത്തിൽ തന്നെ വരുത്തുകയാണ്. അവ വളരെ പലവത്തായിരിക്കുന്നു. ഏറെ കൂടുതൽ അവ കൂടുതൽ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്തുമസിനു വരും. റയിൽവേസ്റ്റേഷനിൽ കാണുമല്ലോ.

സ്വന്തം പാപ്പച്ചൻ

ആയുർവേദ ഫാർമസി

പേട്ട-കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി

St. Francis Sales' Press, Kottayam.